

NR 2 apr 2001

Sverige & Norge: 61:-
Danmark: 55:-
Finland: 44 mk

Flugfiske i Norden

Nybroån I Färnströms fotspår Smoulejokk
Fenskadad fisk Öringfiskarens laxfluga

Fabriken som tillverkar vadarbyxorna vill tjäna pengar.

Agenten som säljer vadarna vidare till grossisten vill tjäna pengar.

Grossisten som säljer vadarna till butiken vill tjäna pengar.

Butiken där du köper vadarna vill inte helt otippat också tjäna pengar.

Gissa vem som betalar?

På www.fishit.com säljer vi vårt eget varumärke direkt från fabrik. Inga mellanhänder. Inga onödiga kostnader.

Välkommen.

Flugfiske i Norden

NR 2 apr 2001

<i>Innehåll i detta nummer:</i>	<i>Sid</i>
<i>Ledaren: Fisk med fula fenor</i>	<i>5</i>
<i>I Färnströms fotspår längs Storåns håar</i>	<i>6</i>
<i>Utbildning i fiskevård</i>	<i>10</i>
<i>Enkelt sätt att fixera hackelfjädern</i>	<i>14</i>
<i>Våtflugans vänner</i>	<i>16</i>
<i>Nytt fra Norge</i>	<i>18</i>
<i>Flugor med bandade kroppar</i>	<i>19</i>
<i>Oles rekordlax och hertigens flugkabinett</i>	<i>20</i>
<i>Nytt fra Danmark</i>	<i>22</i>
<i>När det regnar</i>	<i>23</i>
<i>Nybroån – skånsk pärla för havsöringen</i>	<i>24</i>
<i>Öringarna i Smoulejokk</i>	<i>28</i>
<i>Fenskadad fisk</i>	<i>30</i>
<i>Finslända eller Bonn-kucku?</i>	<i>32</i>
<i>Gransjöån</i>	<i>36</i>
<i>Bokbiten</i>	<i>38</i>
<i>Improvisera mera</i>	<i>40</i>
<i>Marknadsnytt</i>	<i>44</i>
<i>Kåsan och kniven</i>	<i>48</i>
<i>Nytt från Sverige</i>	<i>49</i>
<i>Köp, sälj & byt</i>	<i>56</i>
<i>Öringfiskarens laxfluga</i>	<i>58</i>

Omslagsbilden:
Foto: Niclas Andersson

Ny Battenkill Large Arbor

Tillverkad i England av de bästa flygplansaluminium, Battenkill Large Arbor rullserien väcker uppmärksamhet tack vare den exceptionellt stora rulldiametern som effektivt eliminerar linminne och hjälper snabb invevning av linan. Tack vare den breda spolen, behöver man inte pruta på linkapaciteten, som många andra rullar på marknaden gör. Finns nu även tillgänglig i storlek 1. Den är ämnad för det lättaste flugfisket, när rullens lätthet, invevningshastighet och den otroligt mjuka bromsen är ett självändamål.

I urvalet finns 5 olika rullstorlekar från linklass ett till tio.

Bekanta Dig med Battenkill Large Arbor- rullarna hos din handlare och märk skillnaden.

ORVIS®

Sporting Traditions Since 1856
WWW.ORVIS.COM

Fisk med fula fenor

Jag har i tidigare artiklar och på ledarplats reagerat mot den dåliga kvaliteten på odlad regnbåge för utsättning i våra put and take vatten. Det är numera snarare regel än undantag att fisken saknar fenor, och jag tycker mig ha märkt att det är en allmänt spridd uppfattning att detta är ett resultat av rena "slitskador" i olämpligt utformade odlingsbassänger. Eftersom så inte är fallet, utan skadorna istället är resultat av bakterieangrepp, bad jag Bert-Åke Andersson skriva en artikel i ämnet till detta nummer. Det var för övrigt Bert-Åke som skrev den uppmärksammade artikeln om hantering av fisk vid catch & release fiske i FiN:s juninummer 1999.

Bert-Åke konstaterar att de aktuella bakterierna är vanliga i alla vatten, men att fisken främst angrips då den stressas genom allt för intensiv odling i allt för täta bestånd – och att vi inte enbart kan skylla på odlarna. Vi har även själva del i skulden genom att kräva allt större utsättningsfisk. Det finns nämligen ett ekonomiskt samband mellan fiskens storlek och pris, vilket resulterar i krav på allt intensivare odlingsmetoder med risk för stressad och av bakterier mer lättangripen fisk som följd.

Både Bert-Åke och jag minns med viss saknad regnbågs-vattnen på 60-talet, då fisken oftast var i "portionsstorlek", i god kondition och dessutom trevligare som flugfisk. Mindre regnbåge går nämligen oftast mer ytnära och är betydligt mer vakvillig än dagens mångkilosbågar som många gånger måste sökas nere vid sjöns botten. Med andra ord har vi enligt mitt sätt att se bytt kvalitet i fisket mot kvantitet i fisk!

Flera läsare har hört av sig för att säga att våtflugan trots allt inte är lika bortglömd som jag påstod i FiN:s oktobernummer förra året. Istället menar de att våtflugan fått en renässans i deras eget fiske under senare år, samtidigt som de håller med om min beskrivning av våtflugefisket som en mycket behaglig fiskemetod. Just det "prestigelösa" i våtflugefisket har dessutom attraherat dem.

Men även om det fortfarande finns entusiaster som regelbundet knyter en våtfluga på tafsen, så kan vi konstatera att flertalet av dagens flugfiskare sällan eller aldrig gör så. Oftast har man inte ens några våtflugor i asken.

Men egentligen handlar det i grunden inte om flugvalet, utan mer om fiskemetoden att söka av strömmen med korta kast och aktivt styra flugan till troliga ståndplatser. Det bör man naturligtvis göra oavsett vilken typ av fluga man fiskar med, men allt för ofta ser man idag flugfiskare som skulle må väl av att korta ner sina kastlängder och istället lära sig att söka av vattnet på våtflugemanér.

Personligen tror jag att det är stilla vatten fiskets speciella teknik som man tar med sig också till fisket i strömmande vatten. Det gäller allt från flugval till kastteknik. Jag har åtskilliga gånger sett flugfiskare som vid strömfiske kastat långt och med smal linbåge och sträckt tafs. Det kan möjligen se "snyggt" ut, och kan möjligen fungera vid fiske i stilla vatten, men läggs ett sådant kast tvärs över strömmen, så resulterar det endast i att flugan – oavsett flugtyp – genast börjar surfa på ytan och då endast undantagsvis tas av fisken.

Åtskilliga flugfiskare har vittnat om att de omedvetet "lugnar ner" sitt fiske när de knyter på en våtfluga. Det är egentligen rent psykologiskt ganska intressant. Men utan att ha några vetenskapliga belegg är jag ändå benägen att tro att så är fallet. Man säger sig också fiska mer koncentrerat. Man blir helt enkelt "ett med flugan".

Bara det är anledning nog att på nytt ge våtflugan en chans!

Egentligen hör frågan om det "bortglömda" våtflugefisket indirekt samman med det "uppspeedade" kravet på intensivodlad och orimligt stor sättfisk. Båda emanerar ur stilla vatten fiskets tillväxt under de senaste årtiondena. Detta fiske tycks ha bildat norm och måttstock även för fisket i strömmande vatten, även om fisken där naturligt finns i olika årsklasser – till skillnad från put and take sjöarnas uniformt stöpta tungviktare.

Det borde vara dags att med lite sunt förnuft återföra vår sport till en mer realistisk syn på såväl fiskens storlek som anpassning av fiskemetod och fluga efter det vatten vi fiskar. Det behöver naturligtvis inte per definition betyda att vi väljer våtfluga vid fiske i strömmande vatten – men det behöver inte heller utesluta det...

Gunnar Johnson

I Färnströms fotspår längs Storåns håar

Storån i norra Dalarna är ett klassiskt flugfiskevatten. Det var här det moderna svenska nymffisket föddes, då Nils Färnström sommaren 1959 bjöd över den engelske river keepern och nymffiskespecialisten Frank Sawyer att demonstrera sin fisketeknik, som sedan snabbt spred sig bland svenska flugfiskare. Vid vandringen över Långfjället från Grövelsjöns fjällstation möter man Storåns dalgång med de berömda håarna som ett pärlband sammanbundet med korta strömsträckor och med Töfsingdalens nationalpark i fonden

Text & foto: Tore Axelsson

Storåns håar i Österdalälvens källflöde i nordligaste Dalarna är ett fiskeområde som har en magisk klang för många flugmetare i Sverige. Ån är omsjungen av många, men är alldeles speciellt tofgrörd av "Mr Flugfiske" Nils Färnström. Det moderna svenska nymffisket föddes just här vid Storån, sedan Färnström lockat över Frank Sawyer att demonstrera och testa sin teknik och förtyngda nymfer på Storåns öringar. Nils Färnström berättade om de nya nymferna i sin berömda bok "Öring" från 1960 och följde upp historien med en presentation av Storån i "Fluga på fluga", som kom ut åtta år

senare och som gjorde fisket i ån vida berömt. Sawyer och Färnström hade haft ett mycket gott fiske i håarna den heta sommaren 1959 och Sawyers nymffisketeknik hade då gjort ett starkt intryck på Färnström, som inspirerad av engelsmannen spred dennes evangelium över landet.

Jag har naturligtvis själv läst Färnströms böcker om och om igen och vandrat längs håarna både i tankarna och i verkligheten. Jag och mina kamrater har väl aldrig haft det där verkliga kanonfisket i Storån, men det betyder faktiskt mindre. Det är själva miljön kring håarna och historiken sam-

manvävd med vetenskapen om det unika öringbeståndet, som gör platsen så tilltalande.

Den som far till Storån för första gången med höga förväntningar om drömfiske efter jätteöringar bör nog skriva ner dessa lite – annars är risken stor att man blir besviken...

Öppnar 15 juni

Tidpunkten för våra fisketurer brukar vi variera från tiden för öppningsdagen den 15 juni till efter midsommar. Det kanske inte är den säkraste ti-

Ovan: Det gäller att kasta försiktigt på Gäddhåns blanka vatten.

Till vänster: Det finns gott om gammelskog längs Storån. Överallt ser man döda torrfuror och kullfallna lågor. Varglaven är en karaktärsväxt i området.

Nedan: Flugfiske i Gröthån.

Storåns håar ligger som ett pärlband i dalgången.

den rent fiskemässigt, då insektslivet kan vara sparsamt så tidigt på året i denna sydliga del av den svenska fjällvärlden. Men vi vill hinna före "den stora invasionen" av fiskare och samtidigt kunna ta till vara de "ljusdunkla nätterna" som råder i denna del av landet vid midsommartid. Fisketuren till Storån brukar även innebära den första fjällvandringen för säsongen. Vi vandrar över Långfjället med utgångspunkt från Grövelsjöns fjällstation. Turen över fjället tar cirka tre timmar med packning och tältet slår vi upp vid lägerplatsen väster om Stenbuhån. Numera får man heller inte tälta på

andra platser än de redan iordningställda.

Första gången jag fiskade i håarna hade jag präntat in Färnströms beskrivning av vattnet, från Särnsjön och ner till Nedersthån. Jag fiskade på alla platser som han hade berättat om så utförligt i sin bok "Fluga på fluga". Det var bara det att Färnström – kanske medvetet – hade blandat ihop håarnas namn och ordningsföljd på ett sådant sätt, att jag blev konfunderad och villrådig. Lillhån återkom till exempel två gånger i texten, och Gäddhån kallade Färnström Gröthån. Nåväl, nu vet jag med hjälp av en nyare och aktuell kart-

skiss över området vilka håar och fiskeplatser han beskrev så varmt i sin bok. Men den som läser boken och inte har tillgång till den rätta kartan blir säkert en aning förvirrad.

Storån med sina håar är känt som ett dagsländevatten, och då kanske i första hand främst för kläckningarna av simsländor (*Siphonurus*). Dessa kläcks dock senare på säsongen i juli, så jag har inga egna referenser från denna arts förehavanden.

Det kläcks dock även en del olika arter av dagsländor redan i juni. Stor Vasslända kan ibland ge upphov till

forts på nästa sida

forts från föreg sida

ordentliga vakfester. Speciellt har vi noterat detta i Sär sjöhån vid grävåder, då den nykläckta sländan har blivit sittande extra länge på vattenytan. Vid dessa tillfällen brukar öringarna smälta på ganska så friskt!

Men även flera sorter av åsländor samt Brun Forsslända kläcks vid midsommartid.

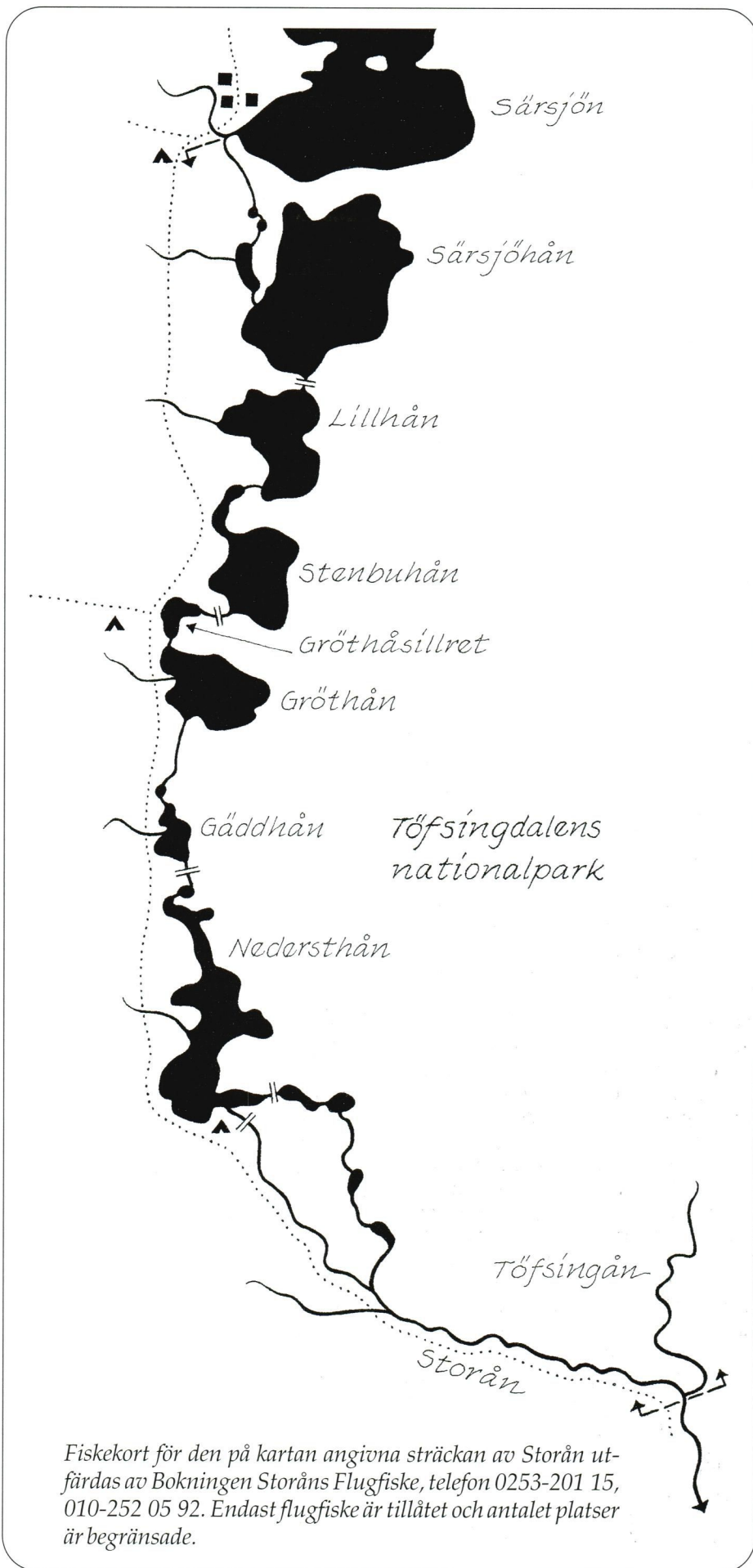
Mycket muskler

Jag har ännu inte lyckats kroka någon av de grövsta storåoringarna, men redan fiskar kring kilostrecket är urstarka och kämpar stenhårt för att göra sig fria från dunkroken. All öring i fjällvärlden verkar för övrigt ha "mer muskler" än låglandsfisken. Det är kanske det hårdare klimatet som gör dem mer vältrimmade? Även om jag inte lyckats fånga någon, så har jag dock sett öring av det grövre formatet då jag fiskat i Storåns håar...

En morgon var jag till exempel på hemväg längs med Lillhån, trött och frusen. Vid inloppet till hån finns några stora stenar, som brukar locka mig till några kast varje gång jag passerar. Så också denna gång. Jag gjorde ett kast med en Streaking Caddis, som dock blev något misslyckat, då flugan hamnade mitt på en av de stora stenarna. Försiktigt drog jag i linan så att flugan hasade av stenen och ner i vattnet – då höll hjärtat på att fara ur kroppen på mig! Jag var inte beredd på reaktionen. En jätteöring for i ett högt språng över både fluga och tafs och landade med ett plask, som jag aldrig glömmmer. Varför öringen gjorde detta krumsprång begriper jag inte. Om han helt enkelt missade hugget eller blev skrämmd. Men det var en öring i flerkilosklassen!

Ja, Storån kan bjuda på många överraskningar. Vid Sär sjöhån fick min fiskekamrat Claes fint besök en sen kväll i somras. Utanför "Kockudden" vakade ett antal grövre fiskar efter nymfer och flygmyror. Claes hade just fångat en hyfsad öring, då han slängde ett öga bakom sig. Döm om hans förvåning, då en björn höll på och rotade kring några lågor tjugo meter bakom honom. Björnen bökade omkring i flera minuter utan att nämnvärt störas av Claes, som efter detta möte löpte med sin vita toppluva lysande så grant i terrängen, runt Sär sjöhån och tillbaka mot "Guldkusten". Upphetsad och med hjärtat i halsgropen berättade han där om anledningen till sin snabba reträtt för Jan och mig.

forts på sid 54

Fiskekort för den på kartan angivna sträckan av Storån utfärdas av Bokningen Storåns Flugfiske, telefon 0253-201 15, 010-252 05 92. Endast flugfiske är tillåtet och antalet platser är begränsade.

Utbildning i fiskevård

Under de senaste åren har intresset för fiskevård vuxit sig allt starkare bland fiskeintresserade ungdomar, inte minst bland flugfiskarna. Detta märks runt om i Sverige bland annat på att allt fler klubbar och föreningar tar sig an egna vatten för att restaurera dem och förbättra situationen för bäck- eller havsöringen. För ett antal år sedan var det främst regnbågsdammar man sysslade med, men idag är det i första hand strömmande vatten som är huvudintresset. I takt med det ökande intresset har det vuxit upp en del utbildningar i ämnet, utbildningar som framför allt riktar sig till sportfiskeintresserade med fiskevårdsintresse. Den allra första renodlade fiskevårdsutbildningen på icke-akademisk nivå i vårt land startade 1983 på Blekinge läns folkhögskola i Bräkne-Hoby

Text & foto: Erik Erlandson

Den allra första renodlade fiskevårdsutbildningen på icke-akademisk nivå i landet startade 1983 i Blekinge på Blekinge läns folkhögskola i Bräkne-Hoby, som ligger mitt i Blekinge med en mängd goda fiskevatten inom nära avstånd, inte minst den välkända Mörrumsån. Utbildningen har kallats "Ekologilinjen" fram till i år, då den byter namn till "Vatten- och fiskevård med sportfiskeinriktning" eller kort och gott "Fiskevård och Sportfiske". Den ettåriga linjen, som är unik bland dagens utbud av fiskevårdsprogram genom att den även sysslar med marinbiologi, det vill säga fiskevård på östersjökusten, skapades av undertecknad, som tog hand om sötvattensavdelningen, och min kollega Bengt Carlsson, som ansvarade för den marina avdelningen. Idag är det en av landets mest välkända spöbyggare, Bo Wessman, som i huvudsak har hand om de marina miljöerna. Eleverna på linjen, som har högst femton platser per år, utbildas inom sötvattensavdelningen framför allt i konsten att restaurera förstörda vattendrag, mindre åar och sjöar.

Den bärande pedagogiska idén är utomhuspedagogik, det vill säga att allt väsentligt i huvudsak lärs ut till eleverna genom att man utför det i verkligheten. Det innebär att åtskilliga veckor i början och slutet av terminen är förlagda utomhus vid några av de vattendrag eller sjöar där man har sina projekt. Detta kan ske genom att sko-

lan genom åren utvecklat ett stort förtroende hos myndigheter och fiskevårdsföreningar i länet, som kontakter skolans fiskevårdslinje när man vill diskutera och utföra nya projekt. Projektet kan vara av en mängd olika slag, allt från enklare biotopvårdsåtgärder i en halvmeterbred kust- eller

Artikelförfattaren Erik Erlandson, som är en av initiativtagarna till fiskevårdsutbildningen vid Blekinge läns folkhögskola i Bräkne-Hoby, och som också varit dess rektor i sex år, är väl känd för FiN:s läsare som redaktör för Marknadsnytt, men också som mottagare av Sven Hallman priset och som författare till en nyligen utgiven bok om fisket i den berömda Mörrumsån.

skogsäck till fiskevårdsplaner för ett sjösystem eller undersökning av kustområdenas miljöer.

Blekinges större och mindre åar har pågående eller avslutade projekt som drivits av linjen. Som exempel kan nämnas Bräkneån, ett flugkast från skolan, som fått sina bottnar inventerade och restaurerade för produktion av havsöring. Andra exempel är Sörbybäcken i Ronnebyån, som restaurerades i början av 90-talet och som nu ger underlag för ett mycket omtyckt

vårfske mitt inne i Ronneby, och Listerbyån, där linjen byggt ett flertal laxtrappor och omlöp, eller Vierydsån, ett pågående arbete där man under senare år restaurerat långa sträckor och byggt två nya laxtrappor. Även i Mörrumsån har fiskevårdslinjen varit ansvarig för ett telemetriprojekt på lax i samarbete med Domänverket, Syd-kraft och Fiskeriverket.

En viktig tanke i allt biotopvårdsarbete är att naturen skall ges hjälp att sköta sig själv. På grund av att de laxfiskar, som en gång funnits i många av dessa åar, helt har utrotats, behövs en återintroduktion av fisk. Detta sker genom utsättning av rom, yngel eller års-gamla fiskar. Rommen eller fiskarna tas från skolans egen fiskodling, som ligger femton minuters gångväg från lektionssalen. Allt från avelsarbetet på hösten, då man genom elfiske eller fäl-lor fångar avelsfisken, till utsättningen av rom eller fiskar sker helt och hållet genom elevernas och lärarnas arbete. Här finns alltså rika tillfällen för eleverna att ingående studera fiskarnas livscykel på nära håll.

Ett alldeles nytt och i landet unikt projekt kommer att inledas hösten 2001, nämligen projekt "Kustfiskevård". Fiskevård på kusten är ett relativt okänt begrepp och än så länge mycket outvecklat, trots att våra kustmiljöer är barnkammare för en mycket stor del av de fiskar som finns i Östersjön. Idag ser vi hur den ena arten efter

Elever på folkhögskolan i Bräkne-Hoby elfiskar i Sörbybäcken, en restaurerad havsöringsbäck utanför Ronneby.

den andra minskar kraftigt eller helt försvinner. Det är därför av mycket stor vikt att vi lär oss hur vi fiskevårdar våra kustmiljöer.

En annan nyhet är utbildningen i sportfisketeknik, som också startar till hösten. Här får eleverna grunderna i de allra vanligaste sportfiskesätten, samt förstås praktik i något av de närbelägna fiskevattnen.

Under vårterminen finns en treveckors praktikperiod inlagd, då eleverna är ute på någon fiskevårds- eller all-

mänt miljöinriktad anläggning i landet. Året avslutas sedan vanligtvis med en enveckas studieresa i början av juni.

Vad leder linjen till? Kan man få något bra arbete efter att ha genomgått den? Många av de elever som gått på Fiskevård och Sportfiskelinjen på Blekinge läns folkhögskola återfinns idag på en rad olika fiskevårdsarbeten över hela landet, från Umeå till Malmö, ja faktiskt ända borta i Nya Zeeland finns det före detta elever som jobbar med

fiskevård! Man jobbar inom länsstyrelserna, kommunerna, Sötvattenslaboratoriet, Assi Domäns fiskevårdsanläggningar, Hushållningssällskapets sportfiskeanläggningar, etc, etc. En del elever har dessutom blivit lärare på några av de nya kurser som vuxit upp under senare år...

Intresserade kan vända sig till skolan på telefon 0457-800 60 eller maila: ingrid.olsson@ltblekinge.se eller gå in på hemsidan: <http://www.ltblekinge.se/utbildn/fhskola/kurser/index.html>

Sävenfors vattenbruksskola i Västmanland

Text & foto: Olof Jakobsson

En ökande miljömedvetenhet märks på det växande utbudet av allt fler utbildningar i miljöarbetets tecken. Att sportfiskeintresserade ungdomar vill utbilda sig inom området vatten- och fiskevård faller sig därför naturligt. Det gav mig anledning att besöka en av de skolor som erbjuder sådan utbildning, Sävenfors vattenbruksskola, för att få en närmare inblick i verksamheten.

Sävenfors vattenbruksskola ligger i nordvästra Västmanland. I samarbete med Philskolan i Hällefors utbildar man här vattenbrukare och fiskevårdare på både gymnasial och eftergymnasial nivå. Man har under åren fått stor erfarenhet och har idag skapat ett brett samarbetsnät, vilket kommer eleverna till godo genom en väl genomtänkt

forts på nästa sida

För eleverna på Sävenfors vattenbruksskola bjuds också rika tillfällen till eget fiske.

forts från föreg sida

såväl praktisk som teoretisk utbildning. Länsstyrelsen och Hällefors kommun är exempel på två av skolans nära samarbetspartner. Genom Hällefors fiskevårdsförening har man dessutom tillgång till mer än 300 vatten, så skolan har hela tiden nya och spännande projekt att arbeta med och eleverna får därför en grundlig praktisk utbildning i hur man restaurerar olika vatten.

På schemat står bland mycket annat också utbildning i företagsekonomi, marknadsföring, datakunskap, vattenbruk, vattenvård, fiskevård, sportfisketeknik och sportfisketurism för att också ge grundläggande färdigheter i eventuellt framtida arbete som fiskeguide.

Kursen i friluftsteknik ger kunskap att använda naturen som en resurs för meningsfull och aktiv fritid, men på ett sätt som leder till respekt för naturen och allt levande, läser jag i skolans kursplan.

Ämnet ekoteknik ska ge kunskaper om hur man på ett ekologiskt sätt iordningställer fiskeleder, vandringsleder och lägerplatser och lär ut metoder för att minska negativa effekter av människans nyttjande av naturen. Eleverna får också utbildning om lagstiftning och administration inom miljöområdet.

Inom vatten- och fiskevården ska eleverna efter genomgången kurs kunna planera och utföra olika fiskevårdande åtgärder samt kunna följa upp dessa. I arbetet ingår bland annat olika typer av fiskeribiologiska undersökningar. Under ämnesområdet natur- och miljökunskap ingår natur-

ligtvis ekologi, vatten- och fiskevård, men också allmän miljövård, och naturbruksproduktion omfattar bland annat fisk- och kräftodling.

Eleverna genomgår också en 30 timmar lång kurs i tillsynsverksamhet, vilket gör att de kan söka som tillsynsmän vid sina egna klubb- eller föreningsvatten.

När jag anländer till skolan tar läraren Tomas Hellmark emot mig. Eleverna ska just åka till Djuprämsälven och jag är välkommen att följa med. Där ska de genom elfiske försöka konstatera hur det står till med öringförekomsten. Djuprämsälven, där man för några år sedan satte ut öring, är ett biflöde till Svartälven som i sin tur mynnar ut i Gullspångsälven.

Medan eleverna elfiskar, berättar Tomas att skolan också arbetar med den unika Brunhytteöringen. När man påbörjade arbetet fanns det bara några få fiskar, men ur denna spillra har man idag mer än hundra öringar, varav de största väger över 3 kilo.

Vidare berättar Tomas att skolan har 64 platser och att man tar in 16 elever på varje kurs och år. Man arrangerar också korta kurser och seminarier för företag, föreningar och klubbar, då man också står för hela arrangemanget med mat och inkvartering samt att man även kan erbjuda fiske – med eller utan guidning – om så önskas.

Visst är jag lite avundsjuk på Tomas elever, som får utbildning

da sig inom sitt specialintresse – och dessutom ha utomhuslektion i denna fantastiska natur. Här har de vildmarken in på knutarna. Här kan man få se både varg, lo och björn. Under dagen finner vi också en död älg, som var slagen av björn. Det kunde vi konstatera genom att benen på älgen var krossade...

Det finns idag många skolor med likartad inriktning spridda över vårt land. Några har kombinerade jakt- och fiskeutbildningar. Andra är mer inriktade på friluftsliv och turism, medan ytterligare andra mer renodlat riktar sig till elever som främst vill syssla med vatten- och fiskevård. Efter genomgången grundutbildning måste man sedan skaffa sig ytterligare praktik och vidareutbilda sig för det framtida arbete man tänkt sig.

För många ungdomar är kanske en verksamhet som sportfiskeguide den högsta drömmen – om än kanske många gånger något orealistisk i vårt land. Bland annat ger vårt klimat med långa vintrar en allt för kort fiskesäsong – åtminstone för flugfiskeguiden.

Vi läste alla Niclas Anderssons intressanta artikel i FiN:s februarinummer, där han berättar om fiske i några fina harrjokkar nära Kiruna med guider från Tornedalens folkhögskola i Övertorneå. Där framgår att man såg en möjlighet att kombinera sin fiskeguidning med andra aktiviteter. Man kanske måste tänka sig att också arbeta som skidinstruktör på vintern eller dryga ut inkomsten genom att ta vattenprover eller göra inventeringar åt fiskevårdsföreningar eller kommuner. Ett annat sätt att förlänga fiskesäsongen, och därmed arbetet som fiskeguide, kan vara genom att söka sig utomlands.

Andra elever finner sin framtid inom fiskindustrin, till exempel som fiskodlare, eller inom turistnäringen i stort, där man då säkert får tänka sig att arbeta inom hela det område som denna näringsgren kräver. Det betyder kanske att man får vara beredd att arbeta lika mycket med stugstädning som fiskeguidning. Men det kanske man gärna gör för chansen att få ha sin hobby som yrke...

Utan anspråk på att vara komplett följer här några adresser till skolor jag funnit med olika utbildningar inom området vatten- och fiskevård samt sportfisketurism, som kanske kan intressera de ungdomar som ser en framtida yrkeskarriär i sitt stora fiskeintresse.

Det råder ingen tvekan om att vi behöver en yrkeskår av välutbildade vatten- och fiskevårdare, som kan restaurera redan förstörda vatten, men som också kan bli de framtida experter som hjälper våra myndigheter att bevaka de värden som ligger i rena och naturliga vatten med friska fiskstammar. Men även inom fisketurismen gäller det att kanalisera näringen till ett hållbart *nyttjande* – istället för *utnyttjande* av naturen.

Vi har alla upplevt hur pressen på våra vatten ökat från år till år, och även om det till synes finns oändligt många sjöar, älvar och åar i Sverige, så hotas denna värdefulla resurs från allt fler håll.

Jag behöver bara nämna försurning och kvävenedfall, älvutbyggnad, skador genom lokala giftutsläpp och därtill ett allt högre slitage från turism och annan fritidsindustri. Varje ny vatten- och fiskevårdare har därför en viktigt framtidsuppgift i att hjälpa till att bevara våra vatten till våra barn och barnbarn!

Sportfiskeutbildningar

Det finns idag många skolor med "sportfiske" på schemat – allt från förberedande grundutbildningar på folkhögskole- eller gymnasienivå till yrkesinriktad högskoleutbildning. Jag har valt ut några skolor med geografisk spridning över landet utan att för den skull presentera någon komplett lista.

Observera att skolorna har skilda kursplaner och inriktningar. Vissa sysslar renodlat med utbildning i vattenbruk och vatten- och fiskevård, några kombinerar med undervisning i skogsbruk, jakt- och jaktvård, medan andra är mer inriktade på fisketurism.

Eleverna kan naturligtvis söka arbete efter genomgången grundutbildning, men vanligtvis får man med grundutbildningen som bas och efter viss praktik räkna med att läsa vidare på högskolenivå. Framtidsutsikterna bedöms som goda.

Antalet utbildningsplatser är begränsade, men behovet av yrkesutbildade vatten- och fiskevårdare kommer med all sannolikhet att öka i framtiden. Även turistnäringen har fått upp ögonen för sportfisketurismen som ett komplement till vinterns sedan länge väl etablerade skidturism.

Blekinge Läns Folkhögskola, Bräkne-Hoby
Telefon 0457-800 60

Sävenfors Vattenbruksskola, Hällefors
Telefon 0591-180 68

Kalix Naturbruksgymnasium, Kalix
Telefon 0923-133 40

Sportfiske Akademin, Forshaga
Telefon 054-17 20 91

Naturbruksgymnasiet, Osby
Telefon 0479-100 60

Naturbruksgymnasiet, Älvdalen
Telefon 0251-59 70 00

Tornedalens Folhögskola, Övertorneå
Telefon 0927-108 20

Företagarnas Folkhögskola, Leksand
Telefon 0247-135 40

Nyborjaren råkar ofta ut för att hackelfjädern vrider sig och kommer ur läge vid inbindningen på kroken. Men med den här metoden att fixera hackelfjädern hamnar den alltid exakt på önskad plats och dessutom i rät vinkel mot krokskäftet. Det betyder att hacklet lydigt låter sig lindas i jämn och fina varv

Enkelt sätt att fixera hackelfjädern

Text, foto & teckning: Gunnar Johnson

Min erfarenhet då jag hållt kurser i flugbindning är att de flesta fäster in hacklet på flugan genom att lägga hackelstammen längs krokskäftet och lindar fast denna med bindtråden. Men det resulterar hos nybörjaren oftast i att hackelstammen gärna följer med i den roterande rörelsen, så att fjädern skevar och lägger sig på sidan. Samtidigt riskerar den att glida ned på krokens baksida. När hacklet sedan ska lindas innebär det svårigheter att få det att "slå ut" på rätt sätt.

Vid bindning av torrflugor är det extra viktigt att fjädern är inbunden så att hackelstråna redan från första varvet lägger sig rätt. Man ska inte behöva vrida hackelstammen eller på annat sätt tvingas provocera fjädern. Bästa sättet att undvika sådana problem är att fästa in hackelfjädern med 8-bindning i rät vinkel mot krokskäftet, samtidigt som man ser till att rensa bort några hackelfibrer extra på den sida av stammen som ligger an mot kroken, varefter hackelstammen viks bakåt och fixeras mot krokskäftet. Ovanifrån sett ska bindtråden alltså bilda ett X över hackelstammen vid infästningspunkten.

En på detta sätt preparerad och inbunden hackelfjäder kan inte vrida sig och lindas därför lätt till en hackelkran som lydigt lägger sig i jämna och fina varv.

Om man försöker binda in hacklet med kryssvarv genom att hålla fjädern i rät vinkel ovanpå krokskäftet och därefter lägga diagonalvarv med bindtråden, så vill hackelstammen gärna fjädra undan och den tilltänkta infästningspunkten ändras, vilket gör att hacklets första varv inte blir det tänkta.

Därför har den metod jag själv använder alltid väckt intresse då jag demonstrerat den. Metoden är nämligen mycket enkel och ger en mycket exakt inbindning, även om den vid en första anblick kan se lite "bakvänd" ut.

Börja med att preparera hackelfjädern på vanligt sätt genom att riva loss de nedre luddiga fibrerna. Ta även bort några fibrer extra på den sida som ska ligga an mot kroken.

1. Linda en bädd längs krokskäftet och låt bindtråden hänga ned *exakt* där hackelfjädern ska fästas in. Vänd hackelfjädern "bak och fram" med *den blanka sidan bakåt* och stick in hackelstam-

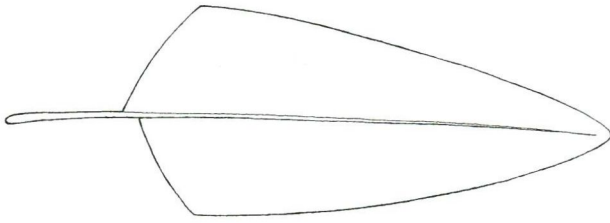
men under krokskäftet och omedelbart bakom bindtråden.

2. Ta tag i hackelstammen med vänster hands tumme och pekfinger och för upp den *över krokskäftet* med en halvcirkelformad rörelse, samtidigt som högerhanden följer efter med själva fjädern *under krokögat*.

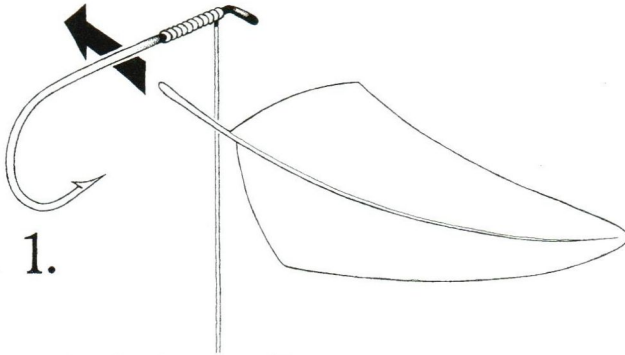
3. Hela fjädern kommer alltså att rotera 180 grader och hamnar automatiskt ovanpå krokskäftet med rätt sida framåt och med bindtråden ligande snett över hackelstammen i 45 grader.

4. Lägg därefter ett varv med bindtråden diagonalt över hackelstammen åt andra hållet. Hacklet är nu fäst med en 8-bindning, men sitter fortfarande så löst att dess läge kan justeras vid behov. När fjädern sitter riktigt kan den fixeras med ytterligare en 8-bindning.

5. Vik slutligen hackelstammen bakåt, fäst den med täta lindningar mot krokskäftet och klipp av överskottet. Hackelfjädern sitter nu på exakt rätt plats och i absolut rät vinkel mot krokskäftet. Nu blir det lätt att linda hackelfjädern i jämna varv som lägger sig rakt utan att fjädern vrider sig.

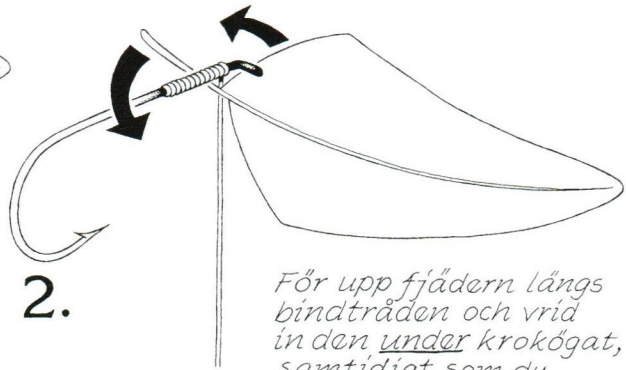
Preparera hackelfjädern på vanligt sätt. Riv bort några fibrer extra på den sida som är vänd ned mot kroken

1.

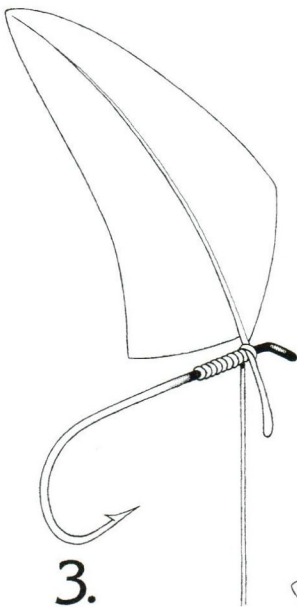
För in hackelfjädern vänd med framsidan bakåt omedelbart bakom bindtråden

Vrid fjädern moturs

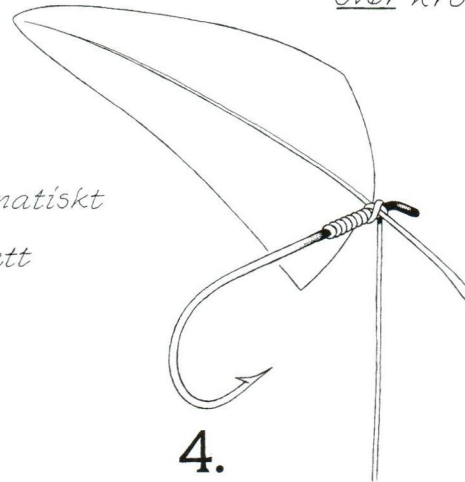
2.

För upp fjädern längs bindtråden och vrid in den under krokögat, samtidigt som du vrider upp hackelstammen över krokskäftet

3.

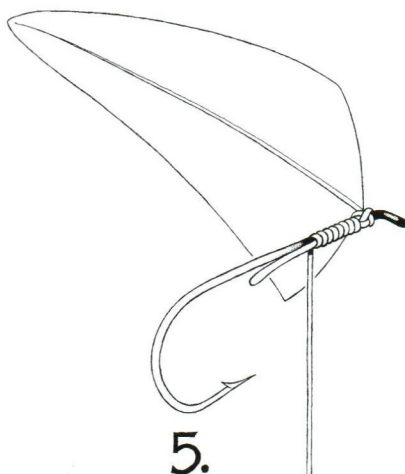
Hackelfjädern sitter nu automatiskt med rätt sida framåt under ett diagonalvarv av bindtråden

4.

Lägg ett diagonalt varv med bindtråden åt andra hållet, så att den hålls med 8-bindning. Justera fjädern, så att den står i 90 grader mot krokskäftet...

...och vik därefter hackelstammen och fixera den mot krokskäftet

5.

Våtflugans vänner

Redan under första fisketuren med min återupptäckta våtflugeask fick jag två fina våtflugeöringar och några veckor senare tog jag årets största öring på en March Brown Silver

Text: Peter Gustafsson

Foto: Gunnar Johnson

Det var med stor glädje jag läste om hur FiN puffade för fiske med våtfluga i artikeln "Professor" i oktobernumret förra året, eftersom det är en fiskemetod som jag själv på nytt tagit upp. Under en lång följd av år låg min våtflugeask undanstoppad i en låda i min fiskehurts, men för tre år sedan väcktes mitt intresse på nytt efter att jag mött en äldre flugfiskare, som med våtfluga mycket effektivt sökte av en strömsträcka vi samtidigt fiskade vid.

Hans fångstresultat var betydligt bättre än mina egna, men framför allt såg hans fiske så harmoniskt ut. Med korta kast sökte han av strömkanter och fickor mellan stenar, och jag fick en stark känsla av att han verkligen behärskade sin konst.

Det visade sig att han kände vattnet väl efter många års fiske, och han delade välvilligt med sig av sina erfarenheter. Hans flugask var välfylld med olika våtflugemönster och han berättade att han hade olika favoritflugor för olika tider på säsongen och för olika tider på dygnet. Hans framtoning var försynt på det sätt som är vanligt hos den som väl behärskar sin konst och inte behöver framhålla sina egna meriter. Jag såg hur avspänt han fiskade och vilken harmonisk glädje varje nytt kast gav honom.

Här fanns en kunskap och en insikt långt bortom vad jag möter bland jämnåriga flugfiskare, som oftast måste bevisa sin skicklighet på ett sätt som många gånger känns krampaktigt påträngande.

På hemvägen i bilen funderade jag på hur flugfisket på ett smygande sätt utvecklats till en prestigeladdad företeelse hos många av mina kamrater, och hur även jag själv låtit mig lockas med i hetsjakten på nya flugmönster och stora fiskar. Flugor, som för bara några år sedan var absoluta favoriter i min flugask, ersattes hela tiden av nya kreati-
oner.

Nu bestämde jag mig för att göra något åt saken!

Redan helgen därpå var jag tillbaka vid samma ström. Och den här gången hade jag med mig min gamla våtflugeask.

Det var med en ilande känsla av förväntan jag öppnade den och lät blicken vandra över raderna med välkända mönster. Några av dem bar på minnen från tidigare fisketurer, andra minns jag inte ens att jag någonsin haft på tansen.

Många våtflugor bär onekligen på en egen själ, de blir egna personligheter. March Brown utstrålar ett diskret förtroende. Med den flugan på tafsens fiskar man annorlunda än med en Butcher, en Professor eller en Tippet & Silver. Vissa flugor finns dessutom för alltid bevarade i särskilt varmt

minne; på en Teal & Green tog jag till exempel min allra första flugöring och en Alder bunden på fjortonkrok var under några år min absoluta favorit och svarade för merparten av alla landade fiskar.

Nu bestämde jag mig för att ta upp våtflugefisket på nytt, och redan under denna första tur tog jag två fina våtflugeöringar och missade ytterligare några, som jag bara kände som lätta dragningar i linan.

Några veckor senare tog jag årets största öring – en riktig bonusfisk – på en March Brown Silver, och nu började ryktet om mitt återupptagna våtflugefiske sprida sig bland mina fiskekamrater. Flera av dem har också börjat fiska med våtfluga under dagar då fisken inte vakar, och själv ser jag idag de år då våtflugeasken låg bortglömd hemma i lådan som förlorade år. Våtflugefisket är nämligen mycket effektivt som fiskemetod samtidigt som det har en alldeles speciell charm.

Att kasta med våtfluga är ett av de mest behagliga sätten att fiska med fluga. Det är en intim fiskemetod, men där man hela tiden fiskar mycket aktivt, allt från det mjuka kastet till hanteringen av linan på vattnet för att styra flugan att söka av troliga ståndplatser. Den aktiva utfiskningen av kastet gör att man hela tiden är "närvarande" på ett alldeles speciellt sätt. Det gör att våtflugefisket upplevs ha ett extra högt moment av spänning.

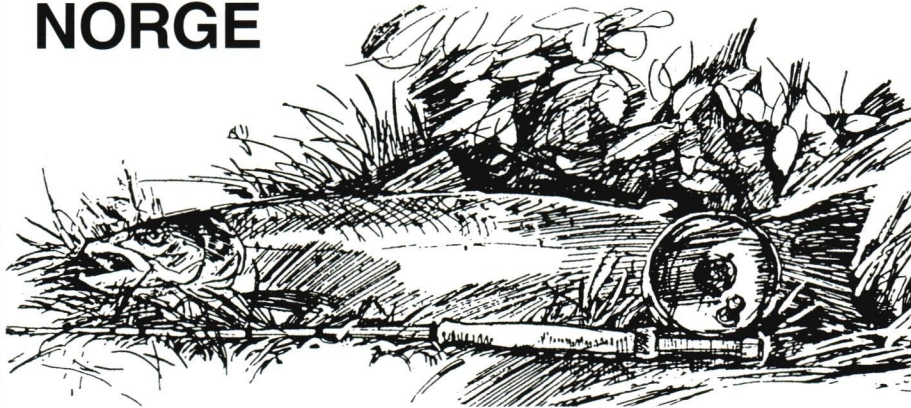
Men samtidigt med detta spänningsmoment är själva fiskemetoden lättjefullt behaglig. Att gå utvadad till knäna gör att man blir en del av vattnet, och precis som det står i artikeln i oktobernumret, så sker till slut kasten helt automatiskt på ett sätt som gör att redskapen försvinner och man blir ett med flugan. Man är inte längre medveten om spöt och linan, utan det uppstår en direktkontakt mellan hjärnan och flugan. Man är flugan! Det ger en alldeles speciell närvarokänsla.

Ingen fluga eller fiskemetod utesluter naturligtvis någon annan. Men det moderna flugfiskets snabba trender gör att vi lätt glömmar att våtflugan har en lång och väl dokumenterad historia som attraktiv fisklockare. Därför vill också jag gärna hålla med om att det är dags att återupptäcka det traditionella våtflugefisket.

Visst har våtflugorna en alldeles speciell charm, där de färgrika mönstren ger fantasin näring och skapar en särskild förväntan inför fisket?

NYTT FRA NORGE

Redaktør Terje Bomann-Larsen

Godt Nytt År?

Statsministerens nyttårstale brakte en oppsiktsvekkende og gledelig nyhet til det norske folk: "Tiden for nye, store vannkraftutbygginger i Norge er over." Hva dette nyttårsloftet konkret innebærer er noe uklart, men det betyr i hvertfall at planene for utbygging av Beiar, Melfjord og Bjøllåga i Nordland går i papirkurven. Mer usikkert er det hva som vil skje med f.eks. Sauda- og Bjerkreimsvassdraget i Rogaland, eller Øvre Otta i Oppland. Sistnevnte er sannsynligvis kommet så langt at slaget er tapt dersom utbyggeren finner prosjektet lønnsomt under de betingelser som er lagt. Og det gjør de nok.

Er så dette ei ny linje fra en regjering som ikke akkurat har utmerket seg i miljøpolitikken? Dessverre ser det ikke slik ut. Snarere er det et taktisk utspill for å bane vei for regjeringens fanesak: Å bygge gasskraftverk med enorme CO₂ utslipp i Norge. Det var denne saken Stoltenberg kom til makten på, med støtte fra Høyre og Fremskrittspartiet, og til høylydte protester fra miljøbevegelsen.

Nå skal pillen sukres, og man gir natur- og miljøvernere en kjærkommen nyttårgave. Men når man setter bom for vannkraftutbygging, må man jo dekke behovet for energi på annet hold, nemlig med gasskraft. Med andre ord, man har gjort det tvingende nødvendig å bygge gasskraftverk nå. Vil du slippe pest, så skal du i det minste ha kolera.

Å gripe tak i det virkelige problemet,

er det ingen "ansvarlige" politikere som tør. Norsk energisløsing er ei hellig ku. Vi er vant til at strøm er gratis, og bruker den deretter. På tretti år har vi doblet vårt forbruk av elektrisk kraft, og kurven peker fortsatt bratt oppover. Vi krever å flutte oss med varmekabler i oppkjørselen til hytta på fjellet, ta utdendørs boblebad midtvinters og det skal være billig!

I Olje- og vannkraftnasjonen Norge skal energi være så rimelig at det aldri blir lønnsomt å ta i bruk alternative energikilder som f.eks. vindkraft, eller investere i energiøkonomisering. Å belegge energiforbruk med avgifter som kunne regulere forbruket og kanskje gi fortrinn for mer miljøvennlig energiproduksjon er dessverre umulig i et land hvor bensinprisen er heteste politiske tema, og et høyrepopulistisk parti samler 1/4 av velgerne.

Hva så med løftene når gassreservene tar slutt, eller internasjonale klimaavtaler tvinger oss til å avvikle produksjonen? Vil det da være mulig å spare våre siste gjenværende vassdrag? Og vil det fortsatt være politisk vilje til det? Med den forbruksveksten våre myndigheter legger opp til, er jeg redd svaret gir seg selv. Enn så lenge får vi glede oss over galgenfristen vi har fått.

Dreper regnet?

Regnet dreper, skrev Dagbladet da det bøttet ned som verst i fjor høst. Rekordflommen på sør- og østlandet fikk

store og mindre vassdrag til å gå langt over sine bredder, og mange ble bekymret for hva dette fikk bety for ørret- og laksestammene i landsdelen. Når vi har valgt å sette spørsmålstejn ved påstanden, er det ikke bare fordi vi nærer en sunn skepsis til krigstyper i Dagbladet, men også fordi det er alt for tidlig å trekke konklusjoner.

Når f.eks. avisen mer enn antyder at ørreten på store deler av Hardangervidda kan være utryddet på grunn av mye sur nedbør, tar vi det med en stor klype salt. I de høyder vi her snakker om kom heldigvis det meste som snø, og vil ikke påvirke vassdragene før til våren. Siden det bare dreier seg om mer, og ikke surere nedbør enn normalt, vil dette være u dramatisk med mindre de totale snømengdene blir ekstreme.

I lavereliggende sørlandsvassdrag var forholdene naturligvis mer dramatiske, men de ørretstammene som har overlevd flere tiår med ekstrem forsurening vil neppe la seg slå ut nå heller. Verre kan det nog bli for ørret- og særlig laksestammer som holdes i live ved kalking. Kalkdosererne har naturligvis ikke vært dimensjonert for de vannmengdene det her var snakk om, og det er neppe usannsynlig at det kan ha gått hardt ut over noen årskull lakseyngel. Likevel snakker vi ikke om større skadevirkninger enn noen magre sesonger før alt normaliserer seg.

Hva som ellers gir grunn til bekymring er hva som kan ha skjedd med gyteforholdene i mange lavlandsvassdrag. Store mengder leire fra jordras og oppsvulmede sideelver har blitt ført ut i elvene, og kan ha slammet ned grusen på laksens og ørretens gyteområder. Dette gjelder særlig nedre deler av vassdragene. I fjellet har store deler av nedbøren blitt bundet opp i snø, og f.eks. i Numedalslågen overfor Kongsberg var ikke vannføringen større enn under en god vårflo.

Et tredje moment som er trukket inn i debatten, er muligheten for spredning av gyrodactylus salaris. Som kjent dør denne parasitten ganske raskt i saltvann, men med den ekstreme vannføringen i de store østlandselvene sank saltholdigheten i overflatevannet i Oslofjorden dramatisk, og parasitten kan ha overlevd i flere døgn på vandrende fisk. Midt i dette området ligger den infiserte Drammenselva. Det er et stykke vei fra Drammensfjorden til Larvik hvor Numedalslågen renner ut, men kanskje ikke langt nok?

Våren og kommende sesong vil gi svar på det meste. Inntil da kan vi bare håpe det beste.

Flugor med bandade kroppar

De flesta insekter har väl synliga segment på bakkroppen. Oftast nöjer vi oss med att imitera detta genom att linda en ribbing lätt diagonalt över flugan. Men ibland är också själva segmenten olikfärgade. Då kan man använda en annan metod med två kroppsmaterial i de aktuella färgerna för att nå det önskade resultatet. Principen är att linda kroppsmaterialen i två lager, där de växelvis ligger ovanpå varandra för att skapa den segmenterade effekten.

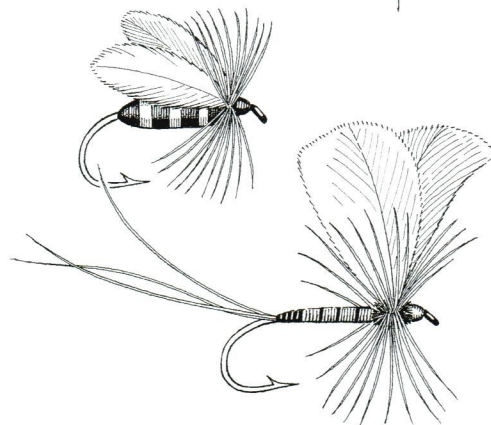
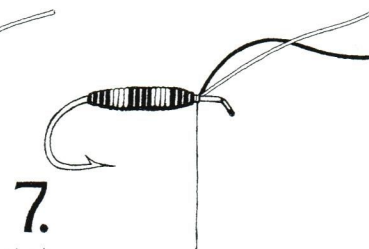
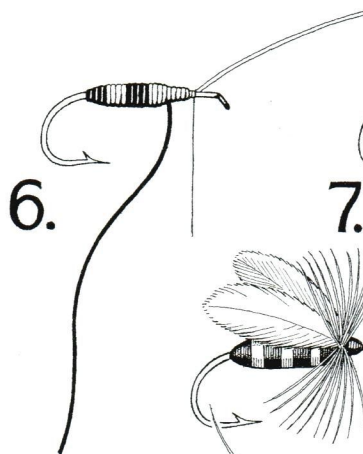
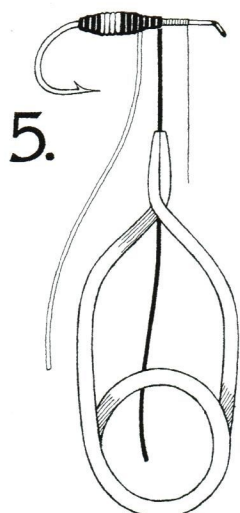
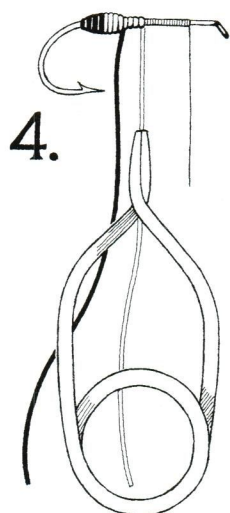
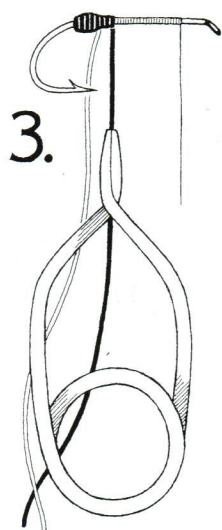
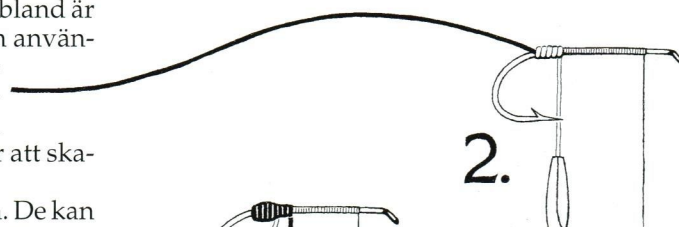
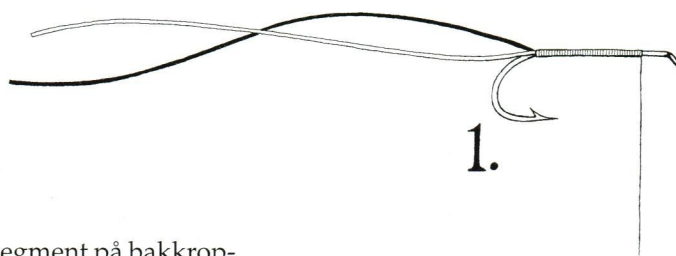
1. Fäst in de båda kroppsmaterialen i krokbojen. De kan bestå av flossilke, polygarn, supertunn chenille eller två trådar dubbade i olika färg.

2. Linda fram den färg som skall bilda *andra* segmentet bakifrån. Häng en hackeltång som tyngd.

3. Linda den andra kroppsfärgen ovanpå den första och fortsätt ytterligare ett segment framåt. Flytta över hackeltången.

4-7. Fortsätt växelvis på samma sätt längs hela kroppen. Varje nytt segment blir lite tunnare, men det kompenseras av nästa lager kroppsmaterial så att kroppen blir jämntjock. Antalet varv reglerar segmentens bredd. Man kan till exempel göra mörk spets och sedan gräddfärgade segment med smalare "ribbing" mellan varje led på en stor Mayfly, medan man på en getingimitation väljer jämbredare segment. Till den senare kan krävas att man först bygger upp en underkropp för att få rätt volym.

Birger Andersson

Midnattsol över Granströmmen i Altaälven.

Oles rekordlax och hertigens flugkabinett

Ole Mosesen senior var en verklig kraftkarl och anlidades ofta som båtman och roddare när prominenta utländska laxfiskare gästade Altaälven. Hertigen av Roxburgh ville alltid ha Ole som medhjälpare, och när Nils Färnström och Erik Osslund fiskade i Alta 1951 var Ole deras båtman. Ännu vid en ålder av 88 år fångade Ole Mosesen en storlax på fluga

Text & foto: Göran Claréus

Året är 1947. I Alta står sommaren på sin höjdpunkt. Altaälven rinner dovt brusande och i de grunda forsarna glittrar vattnet i motljuset. När Ole Mosesen senior tar ner sitt långa laxspö från stugväggen, kan han inte ana att den här dagen kommer att få en alldeles särskild betydelse i hans fiskarliv. Med kraftfulla steg går han ner till älvstranden där den långa "elvbåten" ligger. Det har regnat under natten och han får ösa båten, innan han kan ro ut på den

starkt forsande älven. I aktern på den långa, smäckra träbåten lägger han laxflugspöt av solid bambu. På den grova tafsen har han knutit en stor Thunder & Lightning. Den flugan har givit honom många storlax tidigare somrar. Han styr så båten nerströms med kraftiga årtag och den glider snabbt neröver i den starka strömmen.

Efter en stund, när han kommer ut mot djupfåran, matar han så ut många meter lina från den stora engelska laxflug-

rullen som sitter monterad på det kraftiga laxspöt. Så börjar han att "dörja", det vill säga han rör tvärs över den strida strömmen i sicksack. På detta sätt rör han nu från strand till strand på den breda älven. Detta fiskesätt är ju vad vi i dagligt tal kallar för harling. Egentligen skulle han fiska på gammalt klassiskt vis, som man gör i Alta, genom att stå i aktern av båten och kasta. Men då måste han också ha någon som rör den långa älvbåten. Nu är han helt ensam och får alltså ro harling.

Efter någon timmes intensiv rodd kommer han så ner till "Forsbyggnä", alltså det ställe där landsvägen ner mot Alta samhälle går helt intill älven. Här har en hög stenmur byggts längs med stranden som erosionskydd. Här ligger också massvis av stora stenbumlingar ute i forsen, och nedanför varje större sten brukar alltid de största alta-laxarna vila på sin vandring uppför älven. Detta vet Ole sedan många års träget laxfiske, och han vet också att denna fiskeplats är en av de bättre på den nedre delen av älven. Nedanför honom ligger det nu fem andra båtar och fiskar. De rör sig ständigt av och an över den breda, strömmande älven. Alla med ivriga, ihärdiga laxfiskare ombord. Alla med samma intensiva fiskedrom att få fånga den verkliga storlaxen. En lax så stor och tung att den låter tala om sig i månader och är framöver. Kanske också göra fiskaren berömd och omtalad vida omkring. Några sådana tankar har dock inte Ole där han rör med kratfull frenesi. Visst vill han fånga en rekordlax, men någon skrytsam person är han inte. Han vill alltid att resultatet skall tala för sig självt utan för stora ord eller åthävor.

Den stora och vackra Thunder & Lightning flugan svänger sakta av och an i änden på den långa fluglinan från Oles laxspö. Trots sin tyngd och storlek kan Ole då och då skymta flugan i det klara vattnet.

Plötsligt är det hänt! En mycket bred, silverfärgad fiskbuk blänker till, ett högt vattensprut och så skriker laxrullen i ylande falsett! Med en otrolig, ursinlig kraft rusar den panikslagna storlaxen nerför den vitskummande forsen. Det knakar och rister i det långa laxspöt som står i vid båge. Ole får fullt jobb med att klara både båt och spö ute i den hårda strömmen.

Nu börjar en lång och tung dragkamp. Allt emellanåt gör

den stora fisken en fruktansvärd långgrusning, och då är det bara att släppa efter för fulla tyglar. Det tjuiter våldsamt från den stora laxrullen och den långa backinglinan rusar ut från trumman som en vit blix. Längre går den stora fisken ute i hårdströmmen i långa, sega rusningar. Mäktigt, tung och omöjlig att stoppa.

Efter en stund av hårt arbete och stor spänning får Ole dock in båten till en lugn vik på älven. Här skall nu slutkampen med den stora fisken avgöras. Det har samlats mängder av åskådare på älvstranden som bevitnar kampen. Den mycket stora laxen har nu mattats i sina rusningar

och kryssar istället sakta av och an i det lugna vattnet. Då och då kommer den upp i tunga välvningar och visar en ofantlig, bred stjärtfena. Ole förstår nu att detta måste vara den allra största lax han någonsin kämpat med.

Efter närmare en timmes tung strid är så den stora laxen besegrad. Ofantligt lång och bred kommer den sakta planande in på grundvattnet. Ett häftigt ryck och den är bärgad. Ole sitter en lång stund efteråt och bara beundrar den stora, kraftfulla laxen – hans allra största. Silverblank och skön ligger den där på strandens kullersten. Väl hemkommen efter äventyret väger så Ole sin stora fisk på ett besman. Laxen, som är en hanlax, visar sig väga hela 27,5 kilo. Detta är en av de fem största laxar som fångats i Altaälven genom tiderna! Tagen på en laxfluga, Thunder & Lightning 4/0.

Familjen Roxburghs välfyllda flugkabinett samt en av de gamla klassikerna, en Murdoch bunden på stor enkelkrok.

också ett originalfoto på Ole Mosesen seniors lax, som jag fick låna av hans son.

I många år var också Ole junior båtman och roddare på Altaälven. 1958 var han båtman åt den amerikanske amiralen Read. Denna bekantskap resulterade i att Ole Jr flyttade
forts på sid 52

NYT FRA DANMARK

Redaktør Steen Ulnits

Smovser i smolt

Nye resultater fra Danmarks Fiske-riundersøgelser viser, at store mængder ørred- og laksesmolt ender deres dage som foder for fisk i dambrug.

Mere end 70% af samtlige ungfisk af laks og ørreder havner under nedtrækket mod havet i dambrugene, hvorfra de ikke kan finde ud igen. De ender derfor i maven på de altid sultne dambrugsfisk, der således kan smovse i kostbare smolt. Er der mere end ét dambrug ved et givet vandløb, er det således et minimalt antal fisk, der slipper helskindet ud i havet.

Dette er naturligvis intet mindre end en katastrofe for vore sidste og hårdt pressede bestande af vildfisk. Og en økonomisk katastrofe for os sportsfiskere, som via det obligatoriske fiske-tegn finansierer de millionstore udsætninger af netop smolt. På alle måder et kæmpemæssigt spild af ressourcer ved de vandløb, der er befængt med dambrug.

Danmarks Sportsfiskerforbund (DSF), som i årevis har ført en indædt kamp mod dambrugenes massive ødelæggelser af vore åer og deres fiskebestande, har et klart bud på proble-mets løsning:

Samtlige dambrug ved vore vandløb skal omlægges til fiskeproduktion ba-seret på vandværskvand. Og staten bør give en økonomisk håndsrækning, så denne omlægning ikke skal stå på i årevis.

Mere magt til DSF!

Vadehavet er et uhyre vigtigt op-vækstområde for mange fiskearters yngel – fladfiskenes, ikke mindst. På det lave vand lever fiskeyngelen af de utallige orme og muslinger, der trives i den bløde slikdækkede sandbund. Og som de mange vadefugle i området le-ver højt på.

Vadehavet er da også udlagt som et såkaldt *Ramsar-område*, hvor der gæl-der specielle regler for beskyttelsen af ikke mindst det meget rige fugleliv. Samtidig lever herude alle de havørre-der, som fødes eller udsættes i de mange store vandsystemer, der ud-munder i netop Vadehavet. Fra nord til syd er det klassiske vandløb som Var-de Å, Kongeå, Ribe Å, Brede Å og Vi-då.

En storstilet undersøgelse, der blev foretaget over 3 år og afrapporteret for et par år siden, konkluderede, at de mange redskaber i Vadehavet bærer en meget stor del af skylden for de ringe fangster, der gøres i netop tilløbene til Vadehavet. Trods millionstore udsæt-ninger finansieret af fiskeplejemidler-ne fra det obligatoriske fisketegn.

For nylig er det så fra øverste hold blevet foreslået, at Vadehavet – såvel den danske som den tyske og den hol-landske del – udpeges til "Verdens Na-turarv". Det er en status, som Unesco under FN tildeler naturområder af særlig interesse verden over.

Hvis Vadehavet indlemmes i Ver-dens Naturarv, kommer vi i meget fint

selskab. Således er verdensberømte at-traktioner som Victoria Vandfaldene, Kilimanjaro, Galapagos Øerne, Grand Canyon og Great Barrier Reef med i Verdens Naturarv, der blev oprettet til-bage i 1972.

Imidlertid er der fra lokalt hold rejst skepsis omkring projektet. Således frygter erhvervslivet indskrænkning-er i udbygningen af Esbjerg havn, der er en af landets vigtigste fiskerihavne, når et gælder industrifiskeri efter skidt-fisk til fremstilling af fiskemel.

Andre og mere fremsynede esbjerg-sensere ser dog store muligheder for turismen, dersom Vadehavet indlem-mes i Verdens Naturarv og dermed for alvor kommer på verdenskortet. No-get sådant vil gøre Vadehavet kendt over den ganske verden, hvilket utvivl-somt vil lokke mange velbeslåede øko-turister til landet og landsdelen. Om ikke andet så blot for at se de mange fugle og sæler, der lever her i dette fan-tastiske naturområde.

Samtidig vil den øgede fokus på Va-dehavet utvivlsomt også medvirke til strammere bestemmelser for redskabs-fiskeriet, hvilket igen vil gavne fiske-riet i de vandløb, der munder ud i Va-dehavet. Fisk såvel som fiskere vil i så fald kunne nyde godt af de forbedrede forhold.

Lad os derfor her først i det nye år krydse fingre for, at Vadehavet snarest indlemmes som en del af Verdens Na-turarv.

När det regnar

Vad hade hänt om Albert Viksten hittat sin flugask...

Av Håkan Ågren

Vad gör man när fisket inte fungerar, när vattennivån redan är rekordhög, och det ändå fortsätter att regna, timme efter timme, dag efter dag? Ja, ibland försöker man förstås ändå med sina flugor, som vi gjorde denna höst i Murån, Ankarälven och Fällingsån i nordvästra Jämtland. Vi hade bestämt oss för att undersöka någonting nytt, och det blev just det här området.

Strömmarna såg inbjudande ut och vi vistades behagligt nära fjällen, men någon fiskkänning blev det inte. Inte ett hugg, inte en rörelse, inte en viskning.

Jag kämpade på ytterligare ett tag. Madeleine höll sig för det mesta inomhus och band flugor. Sista dan på Jämtlandsvistelsen övergav jag strömfisket helt och hittade i stället en spännande och mycket vacker sjö, Gunnarsvattnet. Jag lyckades också låna en båt. Det var en märklig sjö, ömsom grunda partier, ömsom rejält djupa och stora hålor. Här fanns det både öring, harr och röding. Nu fick jag också ett par öringar men tyvärr alldeles för små. Jag skällde på dem, som jag alltid brukar göra på småfisk som envisas med att hugga på mina flugor. Ändå sa mig intuitionen att här skulle det inte alls vara omöjligt.

Varför hade jag harvat omkring längs de översvämmade å- och älvstränderna så länge? Kunde jag inte ha ändrat inriktning litet snabbare och därmed fått chansen att på allvar upptäcka denna spännande sjö?

Ibland måste man förbanna sin egen brist på fantasi och förmåga att hitta nya lösningar. Plötsligt upptäcker man att man har somnat in, trots att man vid det här laget naturligtvis borde veta bättre. Frågan är, om inte denna lättja är flugfiskarens värsta fiende.

Nu återstod enligt planerna ytterligare ett par veckors fiske längre norrut. När vi kom dit var det lika illa där. Högvatten och regn, som gav ännu högre vatten. Älven hade stigit flera meter.

Det blev ännu mer flugbindning och tid att ägna åt någonting annat än fiske, till exempel funderingar kring den kultur och historia som vi har omkring oss när vi fiskar. Faktum är ju, att fisket blir dubbelt så roligt om man skaffar sig litet kunskap om sin närmaste omgivning. Själv fick jag definitivt en annan känsla för den årliga höstturen till Ammarnastrakten, sedan jag läst om samernas gamla fiske-seitar i området:

Inte långt från Tjåltokerke, i västra delen av Båssjosjaure, står ett par fiskeseitar, Sarrikerke och Stuorkerke, markanta och sär- eget formade stenar som en gång i tiden dyrkades för att ge god fiskelycka. Vid Sukkejaure söder om Båssjosjaure står också en spetsig sten, som av traditionen utpekats som fiskeseite.

(Tore Abrahamsson, "Detta är Vindelfjällen")

Kunde det verkligen regna en dag till?

Jo, det kunde det.

Nu övergick jag nästan helt till de medhavda böckerna. Egentligen tycker jag att det är särskilt roligt att hitta flugfiskespår i den "vanliga" litteraturen, det vill säga utanför det område som de renodlade fiskeskribenterna mutar in. Sålunda hittar man till exempel ett haröra i Richard Fords novellsamling "Isfiske" och i Aarto Paasilinnas roman "Den ylande mjölnaren" upptäcker man snart att huvudpersonen, mjölnaren Gunnar Huttunen, binder flugor som han sedan fångar fisk med.

Den svenske författare utanför fiskeskribenternas stora skara som tycks ha ägnat sig mest åt fiske är Albert Viksten. Någon flugfiskare blev han aldrig, men åtminstone vid ett tillfälle, sommaren 1950, var det nära att han greppat ett flugspö. Det berättar han om i boken "I guldjägares spår. Resan till Yukon och Alaska":

När vi lagt 100 km bakom oss upptäckte vi att vi glömt den nyöppnade viskyflaskan i baracken. Den var vår färdmedicin. Vi svalde förtretet och stannade vid en lockande bäck för att skaffa frukostfisk, och så skulle jag få ett eftersökt tillfälle att prova mitt nya flugspö, en fin gåva från Vancouver. Men kartongen med alla flugorna, en provkollektion från hemsocknen Graninges fiskredskapsfabrik, stod inte att finna. Jag hade tydligen glömt den i en cabin i Klippiga bergen. Senare visade sig denna hypotes vara felaktig, då tullmannen vid gränsen till Alaska hittade dem i en lönnficka i min portfölj.

Även om flugorna kom till rätta, tycks inte författaren ha börjat fiska med dem. Vad hade hänt om Albert Viksten den där gången vid den lockande bäcken hittat asken från Granninge och på allvar blivit fångad av flugfisket? Eftersom hans torp Angratorn i Hälsingland var en samlingsplats för en lång rad författare – Ivar Lo, Hedenvind, Ivan Oljelund, Vilhelm Moberg m fl – och värden helt sonika brukade tvinga sina gäster att delta i fisket, hade vi då kanske fått en hel generation av flugfiskande författare. Det är en fascinerande tanke.

En flugfiskare behöver egentligen aldrig bli helt utan. Själv fick jag denna gång med mig minnet av en vacker sjö, litet samisk historia och några roliga läsoplevelser. Dessutom fylldes flugaskarnas innehåll stadigt på, vilket ju inte var det sämsta. Och faktiskt blev det inte också till slut några harrar, på extra förtyngda och djupt fiskade nymfer, och dessutom ett stort hugg som nu, när jag skriver om det, fortfarande sänder långa rysningar utefter ryggraden. Den suggestiva bilden av en stor, mörk skugga i strömmen fick följa med hem.

Nej, en flugfiskare behöver aldrig bli helt utan...

Min "blänkare" hålls upp en kort sekund medan jag tar en bild.

Nybroån – skånsk pärla för havsöring

Det är inte så länge sedan Nybroån utanför Ystad var helt död och igenväxt på grund av utsläpp. Tack vare ideellt fiskevårdsarbete fick den nytt liv. På 80-talet började Nybroån få rykte om sig som ett riktigt bra sportfiskevatten. Idag står sportfiskare på kö för att få fiska i den lilla ån och fångsterna på havsöring imponerar

Text & foto: Pelle Klippinge

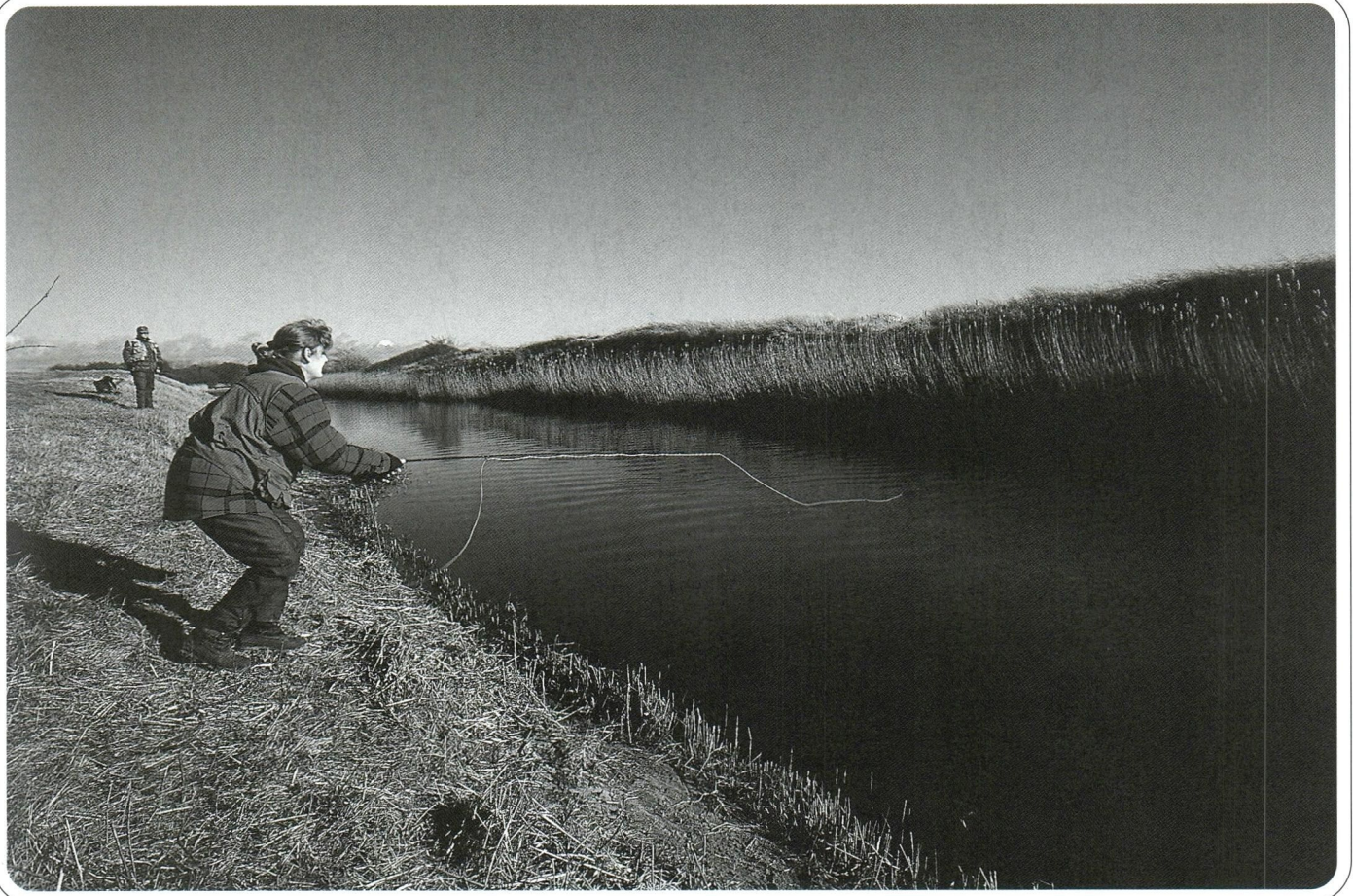
*L*uftrummet vibrerar av liv. Kacklande gässtreck, drillande lärkor och flöjtande storspov talar alla sitt tydliga språk att våren är kommen till Skåne. Nere vid åmynningen, strax uppströms fiskeklubbens stuga, lägger Tina från Malmö sin fluga i eleganta kast efter en hoppande öring. Den vill inte just nu men kommer sannolikt att ta lite senare. De flesta som idogt försöker brukar nämligen få fisk här i Nybroån eller åtminstone få känna någon.

Längre upp i ån, vid "Akvariets" tvära krök, drillar far och son Möller grann havsöring. Det glittrar, stänker och

blänker i vattnet och kanske är det rent av en alldeles nykommen "blänkare" som tagit flugan i Nybroåns pulsande vatten. Snart nog ligger tvåkilosfisken på land, gratulationer hörs, medan nya kast viner ut över åns blanka vatten. Någon har fisk på längre uppströms! Stämningen är på topp!
forts på nästa uppslag

Nästan på land! Flugfiskare med sprallig havsöring strax uppströms "Akvariet".

Tina från Malmö lägger sin fluga efter en hoppande havsöring strax ovan mynningen.

forts från föreg uppslag

Dagen efter är det så äntligen vår tur att få fiska i Nybroån. Morgonen är grå och lite kylslagen då vi tacklar upp vid "Bredastensbron". Snart nog faller också ett stilla vårregn. Samtliga i gänget väljer sjunklina samtidigt som vi lyssnar på koltrastens ljuva morgontoner. Troligen är havsöringen lite trög, varför taktiken får bli att fiska flugan sakta och djupt. Snart nog sprider vi ut oss längs fiskesträckan.

Några i gänget skyndar nedströms bron medan Lasse och jag knatar upp mot de övre delarna. En viss iver kan skönjas, och det är inte att undra på, eftersom Nybroån har rykte om sig att producera både grov och bitvillig havsöring. Vem kan då motstå frestelsen att så snabbt som möjligt få lägga ut sina kast i hopp om att få känna på vårens kanske allra första havsöring.

Morgonfisket visar sig dock vara något trögt. Johan, Lasse och Curt-Robert har lyckats få var sin fisk, medan jag och Bäckman kammat noll med våra flugor. Efter en snabb kopp kaffe fiskar jag tillsammans med Lasse genom den lockande svängen nedströms "Bredastensbron". Strömmen är perfekt. Min fluga, en orange enkelkrokad "GP", naggar bottenstenarna. Ibland känns det nästan som hugg, men det är troligen bara önsketänkande. Just där den lilla höljan breder ut sig en aning känner jag äntligen ett rappt och tydligt bett i flugan!

Spänningen stiger och i nästföljande kast kommer hugget klockrent med fast fisk som följd. Fisken tvärrar ner genom svängen och Lasse kommer snabbt till undsättning. Jag pressar rejält med mitt lilla enhandspö och snart nog kan Lasse greppa och landa en vackert tätprickig Nybro-

öring. Flugan sitter djupt inborrad i käkvinkeln och kräver peang för att vridas loss. Fångstglädjen infinner sig och värmer rejält samtidigt som det känns skönt att spräcka nollan.

Längre fram på dagen spricker molntäcket plötsligt upp och ger flödande sol. Allt runt åkanten blir så mycket vackrare, samtidigt som frusna fiskarhänder får chansen att tina upp lite grand. De vresiga alarna med sina stora hängen riktigt skimrar i allt från brunt till lila och står i härlig kontrast till det bleka fjolårsgräset. Temperaturen stiger, nästan fyra grader i vattnet. En och annan havsöring börjar också att visa sig i ytan, vilket direkt förhöjer spänningen, samtidigt som rykten förtäljer att en kraftig sexkilosöring landats på spinn nere vid mynningen. Rykande nykommen och stark som en ox! Nu gäller det. Vi fiskar vidare nedströms, men trots att vi alla är riktigt flitiga landar vi inte mer än ett par mindre havsöringar som släpps tillbaka, innan vi slutligen tar "kvällen".

Dagen efter skiftar jag den sjunkande linan till en flytande. Mest på chans och för att testa lite grand. På tafsen knyter jag en imitation av en simpa och knallar upp till den andra svängen ovan "Bredastensbron". Nästan omgående stiger en blänkande sida och tar flugan i ett häftigt hugg. Spöt står i båge och fisken rusar duktigt innan jag till slut hasar upp den på landbacken. En grann "blänkare" på styvt två kilo. Jag lyfter upp den en kort sekund och tar ett snabbt foto med flugan hängande i fiskkäften och får ett fint minne till fiskedagboken.

Så småningom dyker Curt-Robert upp och berättar att

han landat en fyrakilos ända upp vid "Dubbelbron" och mist ytterligare en efter kort men tuff batalj. Bäckman och Johan har också landat var sin! Onekligen en bra start.

För egen del håller jag mig kvar vid den fina svängen ovan "Bredastensbron". Trivs på något vis bra med den granna strömmen här som i rådande vattenstånd dessutom är synnerligen perfekt för fiske med flytande lina.

Lagom djup och massor av fina ståndplatser, speciellt längs andra sidans små inbuktningar, torde ge havsöringen efterlängtat skydd för hårdströmmen. En av platserna på andra sidan attraherar alldeles särskilt. Just uppströms några tätt sammanväxta knotalar bildas som en smärre lagun som bara måste hålla havsöring! Kasthållet är kort, 5-6 meter, men algrenarna är i vägen och kräver stor koncentration och hårfin precision. Ett enda bomkast i grenverket kommer med största sannolikhet att helt ödelägga fångst chanserna. En utmaning utöver det vanliga som bara måste prövas.

Just då jag ska till att lägga an kastet kommer en svartglänsande ungminsk skuttande på andra sidan. Ibland stannar den upp, höjer nyfiket på huvudet och vädrar, innan den försvinner in bland alrötternas vindlande grottbildningar. I ett buskage strax intill provar en gärdsmyg något som möjligt ska föreställa en vårstrof.

Stjärten pekar uppkäftigt rätt upp och det är minst sagt förvånande hur en så liten lus till fågel kan prestera så kraftig ton.

Kastet går, simpan landar med ett litet plopp och tas tveklöst av en fisk som rusar nedströms innan jag vet ordet av. Rullen knarrar i alla händelser behagligt och fisken känns

väl krokad där den rullar i ytan. Jag följer efter på lerig fiskarstig och får kontroll över krabaten nere vid den stora höljan just uppströms parkeringen.

Annun en grann havsöring dras snart på land. Kanske tre kilo och ytterligare succé för den flytande linan. Innan dagen är slut landar både jag och de andra i gänget ytterligare några fina havsöringar ur denna lilla skånska pärla till havsöringsvatten. Så liten i storlek men så fantastiskt rik på havsöring gör att man snabbt längtar tillbaka till dess spännande strömmar som skänker glädje till så många.

Fisket i Nybroån

Den som vill fresta lyckan i Nybroån gör klokt i att vara ute i god tid. Bokning av fiske sker på telefon 070-203 16 10 och korten är eftertraktade. All information kan erhållas på fiskeklubbens hemsida www.nybroan.com

Stugbokning ordnar Ystads Turistbyrå, telefon 0411-57 76 81.

Den officiella premiären brukar äga rum runt 1 mars, men kan variera. Fiskekortet är kvoterade, samtidigt som man heller inte fiskar varje dag i veckan. Man låter ån vila ibland, vilket ger alla besökande fiskare goda huggchanser. Man skördar heller inte mer än vad vattnet tål utan är på det hela taget mycket rädd om sin flotta havsöring. Personligen gillar jag också starkt den ödmjuka vädjan som står präntad på YSF:s laxrosafärgade fiskekort:

"Beakta noga fiskebestämmelserna. Överträdelse medför förlust av fiskerätt. Det ligger 45 års arbete bakom tillkomsten av detta. Hjälp oss att vårda det!"

Nybroån rensades upp och muddrades. Vassen avlägsnades, lekgrus och sten placerades ut på strategiskt valda lokaler. Med hjälp av utsättningsmaterial från ett närliggande havsöringsvatten, kombinerat med egen kläckningsanstalt, blev det till slut rena "turboeffekten" som snart gav Nybroån rykte om sig som ett riktigt toppvatten. På den vägen är det fortsatt, och som ett gott bevis på det har det under de senaste åren stigit upp emot och över 10 000 havsöringar. Detta varje säsong i ett vatten som på sina ställen inte är mycket bredare än flugspöt!

Sveriges Flugfiskares Förenings årsbok

Den här artikeln utgör ett kapitel i Sveriges Flugfiskares Förenings årsbok 2001. Årets bok, utgiven i samarbete med Bokförlaget Settern, har öringen som tema; alltifrån öringens första år, amerikanska öringar, flytringsfiske efter öring och öringens genetik. Boken innehåller ett tiotal illustrerade artiklar av bland andra Kenneth Boström, Ulf Pierrou och Leif Milling.

Boken, som kostar 150 kronor, går att beställa från SFF genom Göran Frick, Ekuddsvägen 25, 131 38

Nacka. Hälften av summan går oavkortat till SFF:s fiskevårdsfond. Om du är medlem i föreningen skickas boken automatiskt till dig. Att bli medlem kostar 200 kronor per år. Medlemsavgiften sätts in på postgiro 65 42 85-6. Ange ditt namn och adress.

Mer information om årsboken och det arbete Sveriges Flugfiskares Förening utför finner du på www.flugfiskarna.org.se

Red.

Öringarna i Smoulejokk

Förra sommarens extrema högvatten avhöll säkert många flugfiskare från att ens försöka blöta sina flugor. Men mellan regnskurarna – och i stigande vatten – fick vi ett mycket minnesvärt öringfiske

Text: Daniel Eriksson

Foto: Jörgen Bilander

Helikoptern landar efter trettio minuters färd över snötäckta fjälltoppar och svarta rödingtjärnar. Vi befinner oss längst upp i Skellefteälven. Fjälldalen, som är slutmålet för vår långa resa, visar sig från sin bästa sida. De höga bergen skymmer delvis solen, men på sina ställen tränger solstrålarna ner och reflekteras på vattenytan. Ljuset räcker till för att lysa upp dalen i hela dess skönhet. Sista biten har färden gått långs med jokken, där vattnet skiftat i grönt och blått. Från helikoptern såg jokken ut att vara klar och grund med en botten täckt av småsten och sand. Någon växtlighet såg inte ut att existera, men hörsägnen har sagt oss att vattnet hyser en grov men mycket skygg öring...

Efter att tältet slagits upp, ved samlats in och vi ätit vårt första vildmarksmål, riggar vi våra flugspön och vandrar ner mot jokken.

Vilka flugor ska vi använda? Hur skygg är egentligen öringen? Och finns det verkligen grov öring i det grunda vattnet? Frågorna är många, men de kommer att besvaras innan fiskeveckan är slut.

Väl nerkomna till jokken kan vi konstatera att vattnet trots allt hyser rejäla djup på ner mot tre meter på sina ställen. Vattnet är dessutom kristallklart och iskallt och, efter vad vi kan se, helt fritt från liv – både vad gäller insekter och fisk. Vegetationen runt jokken utgörs av fjällbjörkar och låga, täta buskage. Vädret är idealiskt. Ska det gå att lura upp en öring?

Efter fyra timmars fiske börjar det så smått suga i magen, och vi fyra barndomskamrater återförenas vid tältet för att äta och summera våra intryck.

Det visar sig att ingen av oss känt eller sett någon enda fisk.

Men efter en delikat korvmiddag med efterföljande kaffe är det dags att prova kvällsfisket. Kanske ska det ge bättre utdelning, trots det till synes så döda vattnet...

Vi bestämmer oss för att fiska nedströms tältet. På vägen mot jokken passerar vi en liten tjärn vars yta bryts av små, små vak. Nu är det dags för rödingfiske, och efter en halvtimme landar vi två granna fjällrödingar. Tjärnen hyser alltså fisk och kan bli vår räddningsplanka om storöringen i jokken skulle visa sig svika.

Vi bestämmer oss emellertid för att fortsätta vår avbrutna vandring ner mot jokken för att fiska där, och framåt småtimmarna plaskar det äntligen till ordentligt i vattnet. Det är Jörgen som krokas en grann öring på dryga halv-kilot. Med andra ord finns det fisk och den går att lura på fluga. Det är tillräckligt för att kvällen ska anses som lyckad.

Nästa morgon väcks vi av att regnet dånar mot tältduken. Något fiske är inte att tänka på. Istället åker en god bok fram. Det regnar sedan i tre dygn. Av dessa sover jag nog i två. Rena vilohemmet alltså. Men att ligga i en sovsäck i tre dygn långt ute i vildmarken har också sina fördelar.

Något mer avkopplande kan man knappast göra, och några dagars vila förtjänar man efter ett tufft och stressigt vardagsliv.

När regnet slutligen upphör och vi sticker ut våra huvuden ur tältet, har landskapet ändrat form. Nedför de

branta fjällsluttningarna forsar vattnet fram, och bara ett tiotal meter från oss har en strid vattenfåra bildats. Tidigare var där en endast decimeterdjup liten lugnflytande bäck, där vi hämtat vatten till kaffe och matlagning. De tidigare sandbankarna mitt ute i jokken är också som borttrollade. På dessa hade helikopterpiloten föreslagit att vi skulle tälta!

Nu i efterhand är vi mer än tacksamma att vi inte lyssnat till hans goda råd...

Någon brist på fiskelust finns dock inte efter några dagars ofrivillig karantän, och det dröjer inte länge förrän vi är på väg ner mot jokken. Nu syns till och med liv i vattnet. Små vak här och där ger förhoppningar inför kvällens och nattens fiske. Det dröjer heller inte länge förrän Ludde lurar upp en öring på närmare kilot och därmed höjs fisketemperaturen ytterligare bland oss. Men vi lugnar ner oss då livet i jokken på nytt dör ut.

Efter ytterligare några timmars resultatlöst fiske bestämmer vi oss för att dricka kaffe och grilla korv, allt för att orka stanna uppe till morgonfisket. Skymningen har kommit smygande

Där nere i fjälldalen bildade Smoulejokk ett deltalandskap.

och lägger sig som ett täcke över landskapet.

Efter kaffet bestämmer jag mig för att gå till en sträcka med mer lugnflytande vatten. Jag har i vanlig ordning knutit på en Muddler, och redan i första kastet händer det! Ungefär tre meter från land smäller en ordentligt rejäl fisk på! Den efterföljande kampen går inte att beskriva i ord, men är något jag aldrig kommer att glömma. Med ett femsexas spö och en nollfjorton tafs går det bara inte att tvinga en sådan här öring upp på land. Men till slut lyckas det och den grannaste öring jag skådat ligger vid mina fötter.

Under tiden som jag lossar kroken, fiskar mina kamrater ivrigt på den plats där jag tidigare stått. Och visst plaskar det till igen! Nu är det Kricko som krokas en grann öring på dryga kilot innan jag ens hunnit få ner pulsen efter min batalj.

Glada och nöjda med nattens fiske knallar vi trötta mot tältet för lite välfortjänt vila.

Nästa dag vaknar vi på nytt av att regnet dånar mot tältduken, och vi

hinner tyvärr inte med något mer fiske förrän veckan är slut och endast hemfärden återstår.

Det regnar faktiskt mer än 90 millimeter under vår fiskevecka. Tur eller otur?

Jag är i alla fall mer än nöjd när jag kommer hem, trots att jag bara har fått fiska några timmar under hela veckan.

Öringen vägde förresten dryga två kilo...

Öringen vägde dryga två kilo.

Fenskadad fisk

Bakterieangrepp ger fenskador på odlad fisk

Text: Bert-Åke Andersson

Foto: Gunnar Johnson

De som fiskar i put and take vatten har säkert mer än en gång träffat på problemet med fenskadad fisk. Många tycks tro att det beror på att fisken är odlad i kasse eller betongtråg och betraktar skadorna som rent slitage. Men detta är helt felaktigt, skadorna beror istället på bakterieangrepp. Ett tydligt bevis är laxens ryggfenskador. Simmar den på rygg när man inte ser det?

Olika arter blir nämligen drabbade på olika fenor. Regnbåge och öring blir oftast hårdast drabbade på stjärt- och bröstfenor, medan laxen drabbas hårdare på rygg- och bukfenor. På öring och regnbåge är det heller ingen skillnad på skadorna mellan över- eller undersidan av stjärtfenorna, vilket även detta visar att det inte är frågan om någon slitageskada i ordets rätta bemärkelse. Att vi fiskodlare sedan gör saken svårare genom att själva tala om "slitna" fenor gör naturligtvis inte saken lättare för novisen.

Istället är det olika arter av flexibakterier (även kallade flavobakterier) som angriper fiskens fenor, och riktigt hårt drabbad fisk kan även få invärtes angrepp med hög dödlighet som följd.

Om man tittar riktigt noga, så kan man i inledningsskedet se hur fiskar med till synes hela och fina fenor får en grå beläggning på fenorna. Det är fisken som reagerar mot bakterieangreppet genom att producera mer slem på de angripna ytorna. Tar man ett bakterieprov på ett antal fiskar med dessa grå ytor, så hittar man med säkerhet flexibakterier. Det är i detta ganska svårupptäckta skede som man har en reell chans att behandla fisken framgångsrikt genom att bada den i en bakteriedödande lösning. Detta görs genom att man sänker nivån i odlingstråget och slår i den bakteriedödande lösningen i en koncentration som dödar bakterierna men är skonsam mot fisken. Tillåter syrgashalten och temperaturen stänger man även av tilloppsvattnet en halvtimme för att nå högre effekt.

Förändringar på inre organ

Har besättningen blivit så angripen

att fisk börjar dö i höga antal är risken stor att bakterierna kommit in i kroppen på fisken. Då kan man också börja se rena sår på fisken, och öppnar man ett antal fiskar kan man ibland se förändringar på inre organ som njure, mjälte och lever. Ofta är också fiskens gälar angripna med en grå beläggning och sämre syreupptagning som följd. I detta läge skickar man alltid iväg fisk till Fiskhälsan för professionell provtagning för att säkerställa vad det är för typ av bakterie som angripit fisken. Det finns ju många sjukdomar fisk kan få och en del är mycket allvarligare än angrepp av flexibakterier. Vid höga dödligheter, som man inte med säkerhet kan bestämma orsakerna till, handlar man därför alltid på detta sätt. När det gäller flexi/flavobakterier är det dock ovanligt med höga dödligheter, förutom på yngel den första sommaren och hos lax under vintern.

Flexi/flavobakterier är allmänna i alla vatten, och då de har olika trivseltemperaturer kan man få problem i odlingen under i stort sett hela säsongen. Mest dock under vinterns och sommarens senare hälften. Den sort som angriper under vintern kan vara ganska svårbehandlad. Speciellt hos lax kan man ibland få angrepp som koncentrerar sig på fiskens mundelar och gälar. Hos öring och regnbåge brukar det som under övriga delen av året vara bröst- och stjärtfenor som bakterierna ger sig på.

Både fisken och bakterierna har en långsammare ämnesomsättning när det är kallt i vattnet, vilket gör att bakterierna är svårare att döda, samtidigt som fisken läker långsammare. Med stigande temperatur på våren läker de flesta skador ut, dock kan det vara svårt för fisken att helt reparera en allt för svårt angripen fena.

Samband med stress

De flesta sjukdomsangrepp i en fiskodling har klara samband med stress. Denna stress kan bero på lekmognad, hög temperatur i vattnet, låg syrgashalt, hög täthet i fiskbeståndet, felaktig hantering etc. Att över huvud ta-

get befinna sig i en fiskodling är för en laxartad fisk ett stressmoment i sig, eftersom fisken till sin natur är revirhävande. Det genetiska arvet, vattenkvaliteten, trågdjupet och utfodringsrutinerna är inte heller oväsentliga orsaker. Alla dessa faktorer (plus ytterligare ett stort antal) samverkar, så det är inte alltid lätt att vidta en enda åtgärd för att få resultat. Ibland kan till och med den fisk som man själv tycker har de sämsta förhållandena i odlingen bli den finaste rent utseendemässigt.

Då förhållandena är så olika i olika odlingar med olika vattenkvaliteter, temperaturkurvor, humushalt, pH-värden, alkalinitet och närsalter, måste man anpassa odlingen efter de lokala förhållandena. Vissa riktlinjer vad gäller genomströmningskrav, syrgashalter och tätheter per volym vatten finns det dock. De fiskodlare som är anslutna till Fiskhälsan uppfyller även dessa krav.

Den behandling fiskodlaren vidtar vid angrepp av flexi/flavobakterier är att i första hand bada fisken med bakteriehämmande preparat och i andra hand mata med antibiotika, vilket dock inte används utom vid höga dödligheter och efter samråd med veterinär. Antibiotikaanvändningen är i Sverige väldigt låg, eftersom vi internationellt sett har en positiv sjukdomssituation och en fungerande hälsokontroll. Vi har även ganska strikta regler när det gäller att flytta fisk mellan inland och hav.

Användande av skuggskydd, svältning inför planerad hantering, förebyggande badningar och höga hygienkrav är vad man kan vidta i förebyggande syfte. Den långsiktiga lösningen vore naturligtvis att minska tätheterna och driva fisken långsammare, vilket dock ger ett högre pris på fisken, eftersom man får ett lägre ekonomiskt utfall per odlingsyta.

Detta kanske inte till fullo skulle räcka – men ändå vara en bra bit på väg. Fisktätheten har nämligen stor betydelse. Ju fler fiskar man har per volymsenhet, desto fler bakterier får man. Det får dock inte bli för glesa bestånd, eftersom fisken då stressas av för många internstrider.

Det borde vara en självklarhet att kräva fisk med hela och fina fenor.

Felfria fiskar ger högre pris

Problemet är ganska likartat det som finns inom jordbruket, det vill säga att alla i grunden vill ha ekologiskt odlade produkter – men ingen vill betala för det. Det första köparen frågar efter är i princip priset!

Mycket av denna problematik skulle lösas sig själv om bara slutkonsumenterna (till exempel vi flugfiskare) krävde felfria fiskar i de vatten vi fiskar och om vi tyckte att detta går före priset och till viss del även storleken på fisken.

Åker man till ett put and take vatten och bara fångar fenskadad fisk skall man naturligtvis klaga och begära pengarna tillbaka. Samma sak om man har ett eget vatten och leverantören kommer med undermålig fisk. Denna skall man naturligtvis inte ta emot. Detta fungerar nog när det gäller utlovad storlek på fisken – då brukar klagomålen dyka upp rätt kvickt!

Kanske är det så att vi idag ersatt så

många naturvatten med utplanteringsvatten att vi fiskare inte längre minns hur en frisk fisk ser ut och numera bara värderar vikten på densamma. Lite skrämmande är det enligt min mening när man ibland hör missnöjda fiskare, som kommer hem efter en resa och säger att de bara fångat "några sillar" och då menar fisk i kilosklassen. Lika skrämmande är det när samma fiskare stolt visar upp en regnbåge med ryggradsförskjutning och som är helt fenlös – men ligger i vikten fyra kilo eller mer...

Utplanteringsvattnen har ändrat karaktär sedan de började dyka upp i mitten av sextioalet. Då fiskade man i huvudsak efter fisk på tre, fyra hekto och isättningarna gjordes en eller högst två gånger om året. Var fisken lite slitna i fenorna reparerade den skadan på någon månad och började också äta på ett naturligt sätt av det som fanns i vattnet. Idag är omsättningen en helt annan och sportfiskarna vill ha fångstobjekt i storlek som närmar sig den havsvandrande laxens.

Helt klart är att risken för att fisken

drabbas av fenskador ökar med storleken, eftersom den måste uppehålla sig i odling en längre tid och även troligen drivs hårdare.

Så problemet är inte enbart ett fiskodlingsproblem – utan beror även i hög grad på vad vi fiskare vill ha för fiske. Stor fisk är inte lika benägen att äta insekter och vakar därför inte i samma utsträckning som mindre fisk. Och är det inte i grunden just vakvillig fisk som stiger till en ytligt fiskad fluga vi vill ha...?

Personligen har jag tröttnat på de extrema put and take vattnen och fiskar numera nästan enbart i vilda eller av fiskeklubbar kontrollerade vatten, vilka jag upplever inte drivs lika hårt som de rent kommersiella. Jag väljer hellre att fiska efter fisk med lägre medelvikt, men som är vackrare och uppträder mer naturligt, än efter jättestora, nyut-satta "köttklumpar".

Så frågan om orsaken till att vi stöter på så mycket fenskadad fisk skall vi kanske i första hand ställa till oss själva. Vad är det egentligen för fisk och fiske vi vill ha i framtiden?

Finslända eller Bonn-kucku?

Vi försöker binda flugor tillräckligt lika de dagsländor öringen äter för att fisken i god tro skall ta miste. Men hur mycket krut är meningsfullt att "öda" på detaljrikedom?

Text & akvareller: Thommy Gustavsson

Men... titta där... en dagslända?

Turistchefens häpna utrop gled över i en klenrogen fråga i ett och samma andetag, när han pekade på krukväxten intill mitt arbetsbord. På lunchrasterna brukade jag ibland snurra till en fluga inför annalkande säsong. Ett naturtroget exemplar hade jag av någon anledning hakat fast på ett plantblad och sedan glömt bort.

Sländan var välbunden med brända vingar och ett lagom luftigt, uppbyggt hackel. Den flugan hade i likhet med andra fått provdala några gånger ned mot bordets röra av färgprover och skissade trycksaksidor över multimiljondollars anläggningar på saudiska halvön och i sydostasien. Godkänd eller benägen att lägga sig på sida skulle testet ge besked. Men visst var det placeringen i grönskan, miljön, som fick Edwardsson att ta miste, den stora likheten i all ära. Det var helt enkelt omgivningen som gav "liv" åt bygget.

Sådant inger förtroende. Kan man lura en människas till intellekt kopplade öga ska det väl fungera på hårnas kräsna kryssande kreatur. Få en öring att ta i snabbt strömvatten är en sak, där spelar tömföringen första fiolen – men Storåns långsamma vatten är ofta en välbelyst scen där varje detalj kritiskt kan granskas. Då är det värt att lägga till litet möda i bindningen för att slippa den där förargliga virveln, den som får "misslyckandet" att snurra till innan den klipps bort från spetsen och sorteras ned i facket för sekunda.

Men när man ändå sitter vid ritbordet och skissar, penslar: Det går att göra en målrad avbildning som nästan identiskt, in i detalj, stämmer med förebilden efter en förskräckligt massa timmars petpenslande. Någon säger, i all välmening, att detta är ju fantastiskt likt, precis "som ett fotografi". Man tackar snällt för erkännandet, samtidigt som man bittert inser sin begräns-

ning och måttliga talang. Efter all ansträngning och strävsamt hantverk – "nästan som ett foto"! Foton i all ära, men hur mycket enklare vore då inte att just nöja sig med att knäppa ett foto än att måla ett.

Föreställa eller efterlikna? Avbilda eller gestalta? Bilder såväl som flugor.

Diffust eller precist?

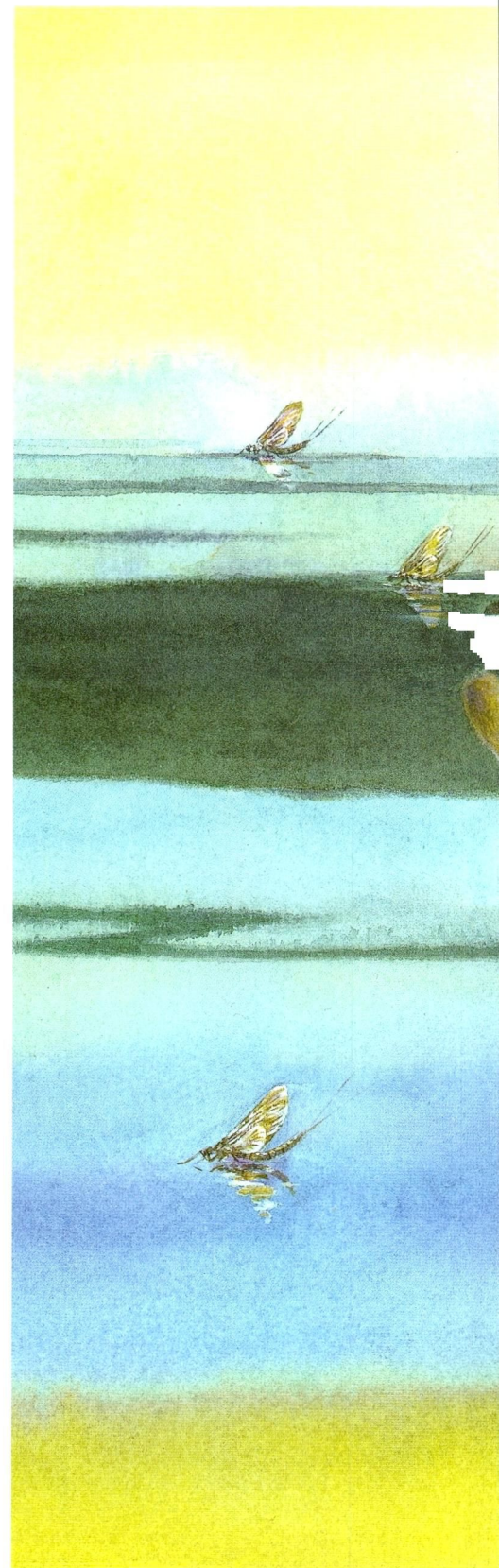
Det mesta går idag att detaljrikt gjuta i plast eller att i dator ge en tredimensionell illusion. Föremål kan fås att glittra, glänsa och blir till form och färg övertygande som t ex i tevefilmerna om de förhistoriska jätteödlorna. Imponerande skapat. Men med en genomgående gemensam brist – en känsla av avsaknad på liv!

Och där kommer vi in på något som ofta kan vara värt att ha i åtanke vid flugbindningen. Att efterlikna utan att alla gånger vara så precis, hellre arbeta med det diffusa som medvetet inslag. Av den enkla anledningen att det lätt otydliga antyder rörelse, eller ansats till rörelse, vilket i sin tur indikerar liv.

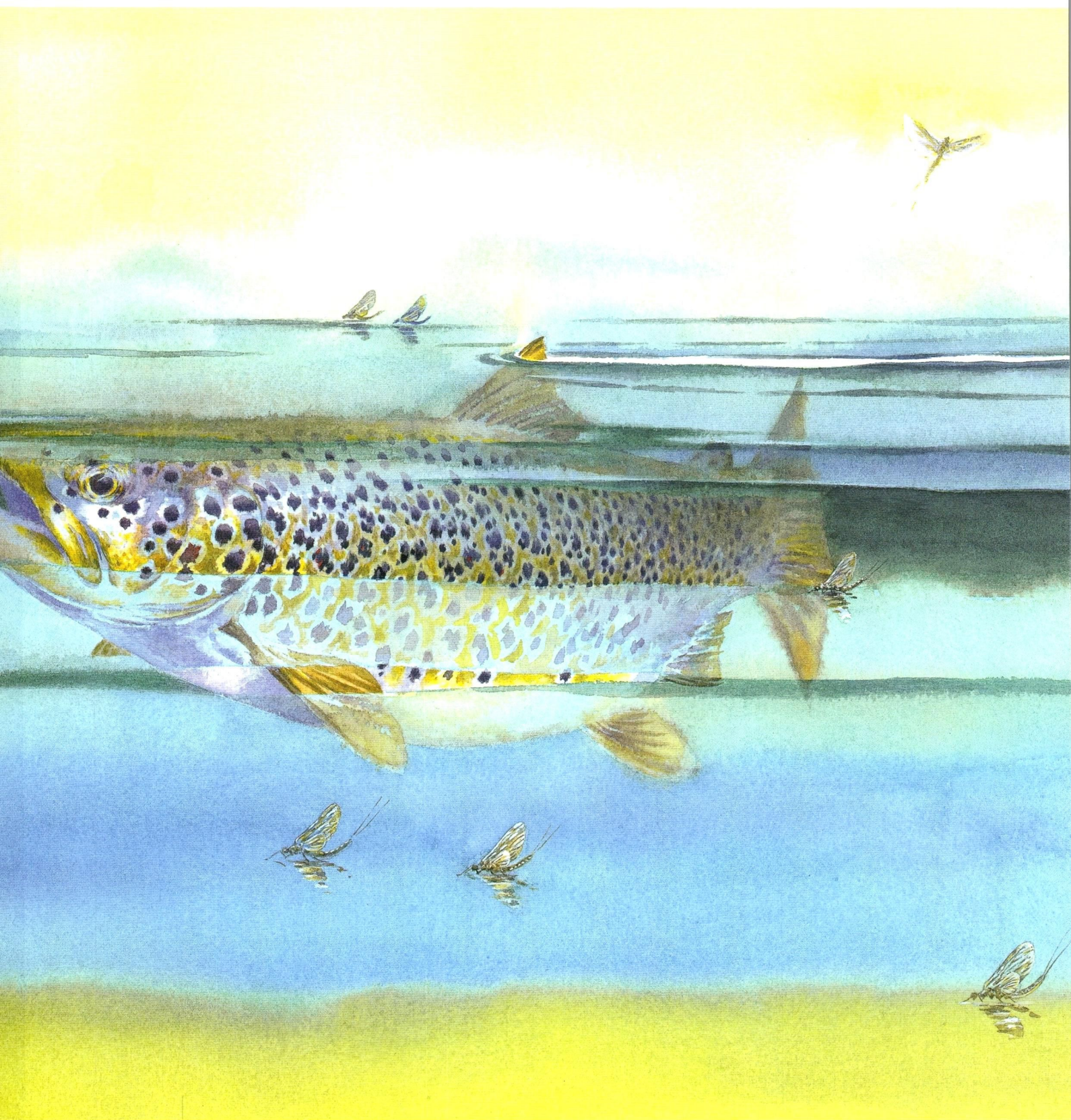
Och liv hos något litet föremål är för en öring liktydigt med mat. Ting som rör sig utgör hårdraget antingen ett hot eller kan vara möjliga att äta.

Uppgiften att återge ett stycke fruset, förstelnat liv kan givetvis vara krävande vare sig det sker med kamera, färg och pensel eller fjär och dun. Illustrera liv med sin kreation däremot kräver ett annat betraktelsesätt som kan vara svårt att greppa men som inte behöver vara, tror jag, särskilt svårt att få till rent tekniskt sett.

Flugbindning är i grund och botten illusionsmakeri. Taskspeleri gentemot en intellektuellt underlägsen men rent sinnligt finslipad varelse som den öringen är. Flugbindartävlingar där emot är, enligt min begränsade erfarenhet, måttligt intressanta tillställ-

ningar som mer premierar modellbyggen framför fri skapande förmåga. Kanske av det enkla skälet att de riktar sig till oss som vanligtvis inte har sländor på matsedeln utan mer är benägna betrakta flugor som estetiska föremål, vilket naturligtvis är okej som utgångspunkt i sig för tävlan.

Mycket väsen om litet dun...

...kan tyckas, att orda så om saken. De flesta praktiska fiskesituationer löser man med en rätt okomplicerad efterliknelse. Avtryck i ytfilmen av hacklet,

en kroppssilhuett och skuggan av ett vingpar. I stort sett en enkel hackelfluga med någon bunt vattrade fan till vingpar är vad som ska till. Enkel att binda och, nåja, ganska enkel att kasta.

Gammgubbarna, och damerna med för den delen, hemmavid dammar ut sina nattsländeimitationer av hjorthår

med största övertygelse när "rocken" fäller upp sina festens segel... och fångar sina fiskar. Vingar upp eller ned kvittar väl lika. Allt medan man själv åtminstone i sin ambitiösa ungdom offererade ett rikt utbud kläckare, stillborns, semi-duns med flera formatio-
forts på nästa sida

forts från föreg sida
ner för att slutligen få se sin genom tiderna snyggaste skrytimitation (den som tog en halvtimme att få till!) kvaddas av en trehektos båge, blind på ena ögat och i avsaknad av så mycket som proteser till simverktyg.

När fisken jagar runt i en ymnig kläckning i tät konkurrens med vattnets hela öringbestånd behövs förstås sällan mycket mer än antydan till slända, en lagom stor mörk fläck i ytan kan räcka för att fisken ska ta. Särskilt i strömmande vatten. Storlek, läge och trovärd drift räcker. Ändå finns tillfällen som enligt min tro motiverar en "avbild" på tafsspetsen: I början och slutet av en kläckning samt när vattenytan är slät och oförfalskande som i vindstilla sel och blanka strömglid. I lägen där man ber en stilla bön om överseende med kabeln/tafsspetsen och hoppas öringen skall uppfatta flugan som en slända hållande sig fast vid ett vasstrå.

Bonn-kuckun

Huruvida öringen är kinkigare att få till flugan nu än den var förr, i frekvent fiskade vatten, kan det filosoferas åtskilligt kring. Jag tror så kan vara fallet. Fisk konfronteras idag med betydligt fler flugor jämfört med förr. Nutidens öring har fler tillfällen att bita miste i oätligheter – och lärande vad som är eller inte är lämpligt att äta behöver öring vara duktig på.

Idag fiskas mitt hemnavatten Storån av för många spön (mitt eget inräknat) med tanke på tillämpade flugfiskekniker, trots kvotering, och den fisk som överlever blir mer eller mindre "krokvan" eller obenägen att ta något som liknar vissa byten, åtminstone på vissa platser. Där och vid andra hårt fiskade vatten krävs idag

ofta lyckade torrflugeimitationer fiskade på ett propert vis. Annorlunda var det för ett par tre decennier sedan då öringarna sannolikt var fler och fiskarna helt säkert färre.

Kring den rätta tiden för Siphonurus himlafärd infann sig vid ån sommar efter sommar troget återkommande folk. Folk som visserligen inte hade så värst med bildning kring vare sig entomologi eller latinska namn på flygfån, men som tyckte mycket om att fiska präktig öring medelst torrfluga.

Flugfiskeprofilen och fiskevårdaren Böril Jonsson från Dalarna vet att från kretsen av äldre vänner återberätta hur fisket gick till förr i tiden ända så sent som in på sextioalet vid Storåns klassiska håar: Insektslivet var "socialt väl avpassat" på så vis att det medgav sov morgon efter fiskefolkets nattliga diskurser, med kläckning sällan tidigare än kring lunchtid. (Med tiden lärde sig visserligen en och annan resultatstressad fiskare att smita iväg tidigare och fiska blyat på den nymfmobilisering som föregår kläckningen, men det får betraktas mer som udda beteenden. Storån har ett minskande öringbestånd vackert nog att förvaltas varsamt och helst utmanas med torrfluga).

Strategiskt bänkade med nordvästan i ryggen och förplägnad vid föt-

terna satte stammisarna sig på plats för några timmars spännande sport. Kläckningen begynte längs vasskanter och stenstränder, vinden vaknade efter förmiddagsstiltjen och föste efter hand ut allt fler nykläckta brunoliv sländor. De allra flesta orkade lyfta och i tid rädda sig in bland knotbjörkarnas bladverk medan enstaka exemplar fångades av vinden och driftade baklänges med pendlande segel ut över farligt vatten, mot håarnas mitt.

Manskapet som pokulerade sittande på fuktiga hjortrontuvor eller byxslitande granit skickade ut sina från första dagen troget apterade flugor i medvinden och satte sig åter till rätta. Coch-y-Bondhu var vanligtvis flugan för dagen som för alla dagar. Men eftersom "gammelkeltiskt" språkbruk alltid haft svårt att skaffa sig fäste i dalföret försvenskades namnet enligt enkel språklogik och flugan med stort F benämndes lokalt följaktligen "Bonn-kuckun".

En grupp Bonn-kuckun guppade så fint, på skogar av bruna hackelstrån, i kruset varierande långt från land allt efter individuell långkastarfärdighet. Rejåla borstar till flugor som flyger långt i medvind och är bekväma att hålla uppsikt på, med ett halvt öga över kaffekasken, och lätta att få korn

Gestaltning och imitation av samma slända – för ruff respektive slät vattentyta.

på till och med för gammal skumög storöring.

Men Storåns öring var då som nu bortskämd med bra tillgång på sländor och stiger sällan för att ta bara någon enstaka i svepet. Så trots att kläckningen fortskrider vill det ibland inte bli riktig fart på fisket. Dåligt med vak – för få sländor i drift på vattnet och för många som onyttigt draperar buskarna. Mannarna reser sig därför väldrillat och utan dröjsmål på befälets kommando.

– RUSKA!!!

Patrullen strosar runt, passar på en lätt vindökning, och ruskar så energiskt omgivningens björkslanor. Går och sätter sig igen. Proceduren upprepas. *Ruska!* – ljuder återkommande över myrarna. Öringen vakar tätare och äter sig in på riskabelt vatten. Så ställer någon ifrån sig porslinskoppen tänjer sig efter arjonbambut, sträcker lina och gut med väl tilltagen fjäskmarginal – och krokas resolut sin kiloöring.

Svenska Flugan

Ett storhacklat universalmönster som t ex Coch-y-Bondhu eller Tricolor fiskade utmärkt då och gör så fortfarande, under vissa förutsättningar. Flugor som väl egentligen inte särdeles mycket liknar dagsländor utan mer ger en flyktig vision om något som kan vara den aktuella insekten. Och som framför allt ger intryck av liv. Men vid mitten av förra seklet var tillgången på fisk antagligen generellt bättre än idag samtidigt som de som flugfiskade var en liten skara. Dagens hårda fisketryck motiverar högre grad förfining av såväl tillvägagångssätt i flugfisket som i flugskapandet. Då kunde grosshandlaren N tulta fram till strandkanten och sjösätta sin rakborste med tillförsikt medan idag it-Nisse får trängas med media-Lotta om att riktigt placera sitt verkligt imponerande modellbygge från gången vinter.

Naturligtvis fångade vi fisk (öring) på gamla traditionella anglosaxiska mönster utan vidare eftertänkar ända in på sjuttioalet men med "Svenska Flugans" inträde, inspirerat av amerikanskt fritänkande, fick alltfler upp ögonen för betydelsen att medvetet formge sina flugor efter de egna vattnens insektsliv. Forma flugor utifrån egna observationer och lärdomar. Som i andra sammanhang skapade entusiasmen inför detta "nya" en strävan som ibland drev bindandet in absurdum. Vissa mönster krävde såväl tilläggskonstruktioner på bindstaden som ledlösa fingrar, samtidigt som

bindaren i fråga behövde ett hårdigt och uthålligt psyke.

(För att hålla sig kvar vid Storåns stränder hemsöktes den stilla friden där av "nyttänkande" långt före Svenska Flugan. Ett produktivt nyttänkande som tog sig uttryck i form av blyad nymf som gjorde det möjligt att bättra på sina veckofångster från en handfull fina öringar till det mångdubbla. En metod att fiska ned bestånd med på ett vis jag tror är omöjligt med torrfluga. Därmed inte sagt att ansvarsfullt fiska nymf skulle vara något att ringakta el-

ler mindre kvalificerat under passande omständigheter.)

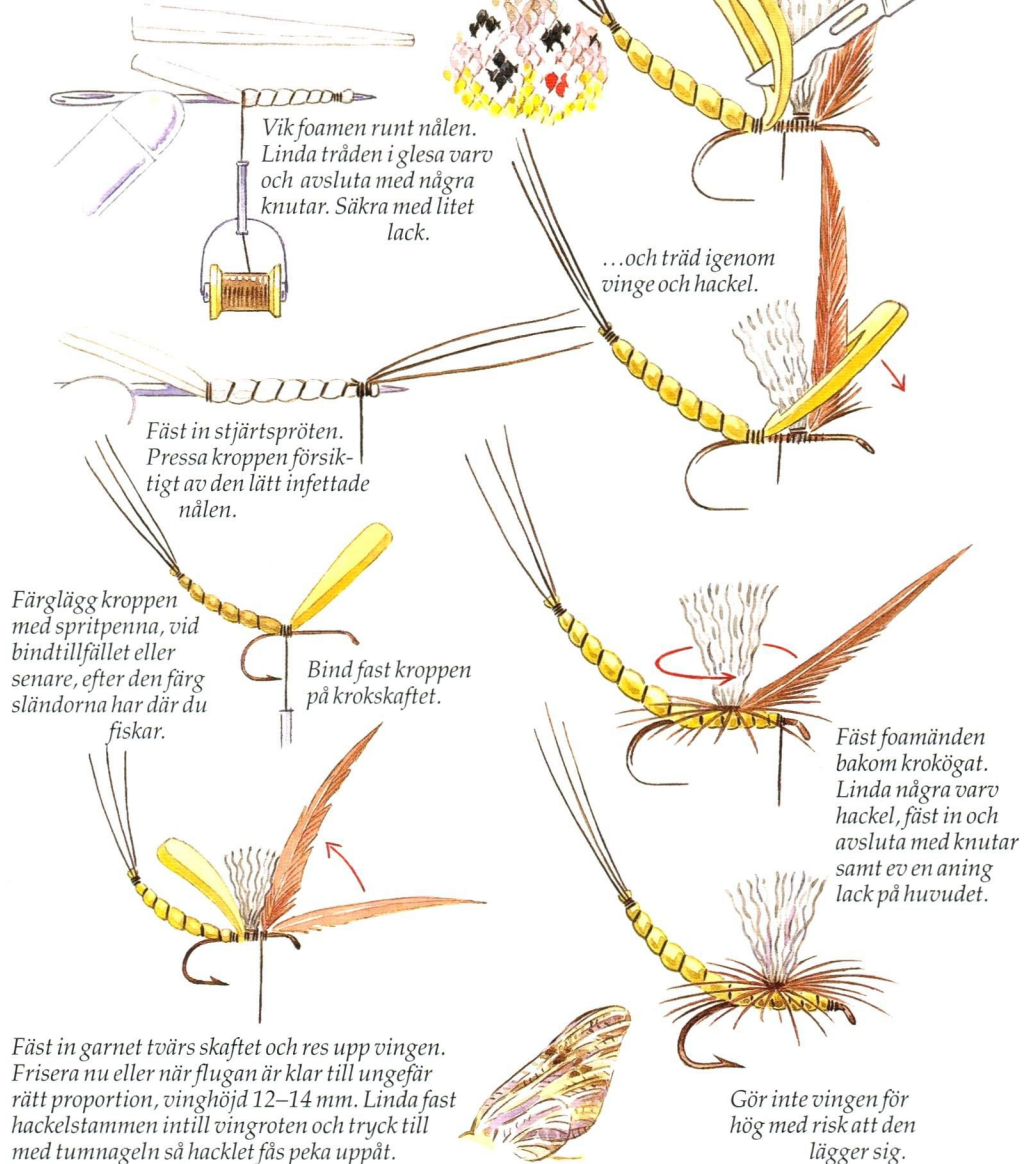
Torrflugeasken idag...

...innehåller dagsländeimitationer i några storlekskategorier bundna på olika vis med tanke på förhållandena. De storhacklade finns där – Grey Wulff, Badger variant, Tricolor tillsammans med någon övervintrande Bonnkucku, de som fiskar så livfullt där strömmen går stark eller vinden driver
forts på sid50

BINDBESKRIVNING NR 4 I FLUGFISKETS VÄNNERS MÖNSTESERIE.

Krokstlk 14–10.
Tråd – brun.
Kropp – Larvae lace.
Vinge – grått polygarn.
Hackel – brunt av god kvalitet.
Stjärtspröt från fasanstjärt.

"Kroksjösländan" *Ephemera vulgata*

Gransjöån

Jämtländskt flugvatten mellan fjäll och skogsland

Text & foto: Stig Torniainen

Äntligen, efter en lång bilfärd är jag återigen i Blomhöjden för att fiska i den vackra Gransjöån. För fjärde året är jag en av de lyckliga som har fått fisketillstånd här. Jag parkerar bilen intill vägen där fjällheden börjar och gör en sista kontroll av min välpackade ryggsäck. Allt ser ut att vara med. Nu väntar en relativt lätt vandring på cirka två kilometer i nordlig riktning mot Båtflynn och dess utlopp, där jag planerar att upprätta mitt läger för de närmaste tre dygnet.

Min färdväg går huvudsakligen över blötmyrar, och denna sommar är de extra blöta efter allt regnande. Jag litar dock på att mina väl infettade Lundhagskängor ska hålla stånd mot vätan. Och visst är det blött. Ett klafsande ljud hörs för varje steg jag tar, men fötterna förblir torra.

Fåglar sitter och kvittrar i granarna som omger myrlandskapet och vädergudarna står verkligen på min sida. De bjuder på solsken och en svag nordvästlig vind, precis lagom för att hålla myggen borta. Med andra ord ett vä-

der som gjort för fjällvandring. Annat var det igår med regn och hård vind hela dagen. För att nu inte tala om de femtio millimeter regn som föll i förrgår, men av det märks inget nu, förutom det blöta underlaget.

ST-Nymfen Olive.

En halvtimme senare är jag framme vid min lägerplats vid utloppsströmmen intill det gamla redskapsskjulet, som stått där sedan många årtionden. Allt ser ut som då jag lämnade platsen förra sommaren. Till och med de över-

blivna vedpinnarna ligger kvar under granen i skydd mot regnet. Jag ser också att någon vänlig fiskare lämnat kvar en flaska T-röd. Men vad jag också lägger märke till, och som kan bli ett bekymmer vid fisket, är att vattennivån i ån är oroväckande hög. Nere vid stranden kan jag konstatera att vattnet går ungefär tre decimeter högre än normalt. Men det får bli ett senare problem. Nu gäller det att ställa i ordning lägret.

När tältet är rest, sovsäck och liggunderlag inlagda och flugspöt monterat, gör sig magen påmind. Det är några timmar sedan jag åt frukost. Kokkaffe, finsk potatislimpa och en bit älgstek får stilla den värsta hungern.

ST-Nymfen

Efter denna delikata måltid gör sig nästa behov påmind, nämligen att få fiska!

Jag greppar det tacklade flugspöt och går ner till strömnacken. På tafsen

sitter en av mina favoritnymfer för öring, en förtyngd grön nymf med vävd bakkropp i grönt och cream. Den har fungerat mycket bra tidigare denna sommar i det höga vattenstånd som har varit.

Den varma vinden krusar vattenytan och jag spanar intensivt efter några tecken på kläckningar eller aktiviteter som tyder på fisk, men kan inte upptäcka något. Med försiktiga steg smyger jag mig ändå till en lämplig kastposition för att inte skrämman någon öring som kan stå inne på grunt vatten.

Jag lägger första kastet en bit uppströms och låter flugan sjunkande driva längs djupfåran, som jag vet går ett par meter ut. Jag följer spåret linan med blicken för att upptäcka ett eventuellt hugg. Men inget händer, flugan får ostörd följa strömmen.

Nästa kast lägger jag en bit längre ut, och efter bara ett par meters drift stannar tafsens upp och jag höjer automatiskt mitt spö och gör mothugg. Sekunden senare känner jag de karaktäristiska rullningarna från en krokad öring, och efter en kort men bestämd kamp kan jag lyfta upp resans första vackert brunprickiga öring ur vattnet. Försiktigt, för att inte skada fisken, lossar jag kroken ur käften och återger den friheten.

Efter en stund vandrar jag nöjd tillbaka till lägret efter att ha lurat ytterligare en öring till hugg. Med nykott kaffe i kåsan sitter jag sedan och gör upp planerna för det fortsatta fisket. Det finns många fina sträckor att utforska både uppströms och nedströms. Och det bästa av allt är att jag har hela tre dagar på mig och att jag kommer att vara ensam längs ån, en å som gjord för flugfiske...

Fyra kilometer flugfiske

Gransjöån rinner i sydostlig riktning mellan Gransjön och Lill-Sjouten, som i sin tur har förbindelse med den reglerade Stor-Sjouten och Sjoutälven. Den kvoterade delen av Gransjöån, som upplåts för flugfiske av Länsstyrelsen i Jämtlands län, är cirka fyra kilometer lång och sträcker sig från utloppet ur Gransjön ner till Trollflyn.

Den översta delen är mycket naturskön med omväxlande strömmar och mindre sel omgivna av myrar och enstaka fjällbjörkar, allt inramat av fjäll i norr och väster. Vid Gräsflynn ändrar ån och omgivningarna karaktär. Selen, eller flyarna som det heter häruppe, är

Tre flugöringar från Gransjöån.

stora som tjärnar och omges av myrar och tät och vild granskog. Känslan man får här är mer skogså än fjällå.

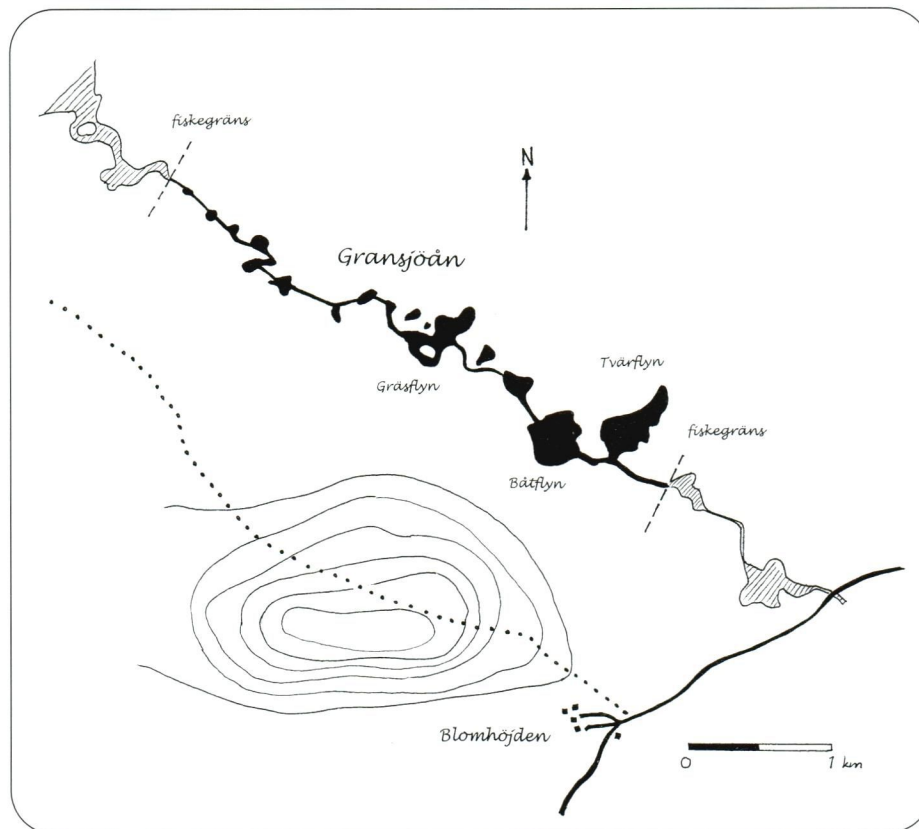
De större öringarna har man störst chans att komma i kontakt med i de större flyarna. I den övre delen av ån finns mest mindre öring, även om de mindre flyarna kan bjuda på överraskningar. De stora flyarna är djupa och ger skydd åt öringen, medan de grunda strömpartierna erbjuder födoplatser, alltså ett perfekt vatten för skygg

öring. Ån är också mycket lämpad för flugfiske, även om den är känslig för stort fisketryck. Därför är det nödvändigt att fisket är kvoterat.

Fisket skulle dock kunna vara ännu bättre om det inte nätfiskades nedströms den upplåtta delen av lokalbefolkningen, eftersom detta fiske stoppar en stor del av den öring som vandrar uppströms.

Ett annat problem, här som i många

forts på sid 54

BOK- BITEN

Redaktör Jan Sekander

Flugfiske från A till X

Rubriken ovan är lånad från titeln på Pål Krogvolds nya bok som inleder Bokbiten i detta nummer, eftersom rubriken också kan stå som en sammanfattande ambition för FiN:s presentation av nya böcker. Vi kan aldrig bli heltäckande men försöker välja boktitlar som täcker flugfiskets alla aspekter och vänder sig till många olika smakriktningar.

Jan Sekander

Pål Krogvold: *Fluefiske fra A til X*. Landbruksforlaget. 239 sider. Pris: NoK 428.-.

Hvorfor ikke "Fluefiske fra A til Å"? ble Pål Krogvold spurt da han lanserte sin nye bok. Forfatteren svarte ydmykt at det aldri vil være mulig å skrive en komplett bok om fluefiske, og derfor stoppet han ved X. Men Krogvold har fått med seg mye i dette verket som egentlig er en samling og oppdatering av "Fisk med Flue!" (1989) og "Imitasjoner" (1993).

"Fisk med Flue!" var en suksess da den kom, og ble "grunnboka" for mange norske fluefiskere. Det er en posisjon den nye boka bør overta, selv om den ikke tilfører så mye nytt når det gjelder innlandsfiske etter ørret, harr m.m. Det var da heller ikke påkrevd. Det nye består hovedsaklig i bedre billedmateriell. Enkle svart/hvitt-fotografier er erstattet med fargebilder av til dels høy kvalitet, og det vises mye stor og fin ørret fra Finnmark, Kola og andre steder.

Den delen som har tjent mest på oppgraderingen er kapitlene om fluebinding. Da jeg anmeldte "Imitasjoner" i 1993, kritiserte jeg Krogvold for dette fordi fotografier og tegninger var for dårlige som forbilder for ferske fluebindere. Denne kritikken finnes

det ikke lenger grunnlag for, og nå framstår fluebinderdelen kanskje som det beste i boka. Krogvold går nemlig lenger enn de fleste i å se fluene i sammenheng med fisket. Han viser ikke bare hvordan de bindes, men også hvordan de skal fiskes. Han har et pragmatisk forhold til selve fluene, som stort sett er enkle kreasjoner, men påpeker det viktigste ved all imitasjon: Riktig presentasjon.

Krogvold selv konsentrerer seg om innlandsfisk, men kunne ikke utgi "Fluefiske fra A til X" uten ett ord om laks- og sjørretfiske. Den rutinerte laksefiskeren Arild Guthje-Fredriksen har skrevet et kapittel om dette. Det gir i og for seg en grei innføring, men med femten sider til rådighet er det begrenset hva han får med, og nettopp derfor hadde jeg gjerne sett disse sidene noe strammere redigert og skrevet. Knuter og kasteteknikk hører til det generelle stoffet, og plassen kunne f.eks. vært viet det stadig mer populære saltvannsfisket etter sjørret. I det hele tatt kunne det vært brukt noen sider mer på sjørreten hvor det jo stadig utvikles spennende fisketeknikker, hvor tørrflue ikke bare fiskes oppstrøms i gin-klare elver.

Konklusjonen blir at "Fluefiske fra A til X" blir et hovedverk for ørretfiskere,

men om interessen er anodrom fisk, vil man fort måtte søke andre kunnskapskilder.

Terje Bomann-Larsen

Svensk klassiker i nyutgåva

Lennart Bergqvist: *Flugbindning på mitt sätt*. Nyutgåva. Format 210x240 mm, 240 sider i färg.

Pris 275:-.

Boken, som utkom första gången 1989, finns sedan en tid i nyutgåva. Den nya versionen innehåller ett tillägg om 18 sidor i slutet av den i övrigt oförändrade första utgåvan. Den ursprungliga delen är dock lika aktuell i dag som när den kom ut och bibehåller sin otvetydiga ställning som "flugbindarens bibel".

I tillägget beskrivs nya bindtrådar, nya krokar från Mustad och Partridge samt material till framförallt de fyra nya mönster som lagts till i boken. Det handlar om silver-, guld- och tungstenhuvuden, kaninskinnsremсор, polygarn och superchenille. Lennart Bergqvist välkomnar ytterligare fem färger av Fly-Rite, som han fortfarande ser som det bästa dubbingmaterialet för torrflugor och som finns i alla väl-sorterade butiker. Stort utrymme ägnar LB åt en detaljerad beskrivning av Hoffmann/Whiting-hackel, som till skillnad från i början av 80-talet numera dominerar den svenska marknaden. På den tiden fick man själv skriva eller ringa till USA och beställa.

Avslutningsvis presenterar LB fyra nya och effektiva flugmönster i steg-för-steg-bilder med sedvanlig detaljerad och pedagogisk bindbeskrivning: *Kläckande dagslända*, Lennarts egen va-

riant av Klinkhamer, *TKK* – två kopulerande knott (presenterades i FiN 3/2000), *Copperheaded Zonker* för grov öring och den enklaste av dem alla, *Mätarlärven*.

På senare år har jag lagt märke till de allt yngre flugbindare som besöker butikerna. Möjligheten att kunna gå en flugbindningskurs som elevens val i skolan bidrar säkert till detta. Jag hoppas att de och alla andra nytillkomna entusiaster hittar Lennart Bergqvists bok i butikerna och tar sig en ordentlig titt. Bättre bok hittar de inte.

Werner Schmidt

Imitationer

Poul Jorgensen, "Imitationer". Forlaget Mosegaard. Pris Dkr: 349,-.

En närmere presentation af forfatteren til denne bog er næppe nødvendigt, Poul Jorgensen har for mange år siden slået sit navn fast som dygtig og opfindsom fluebinder, og med en sjældent evne til at skrive letforståelige, instruktive og inspirerende bøger om fluebinding.

I denne bog præsenterer Poul Jorgensen sine teknikker til at binde imitationsfluer, først og fremmest tørfluer og nymfer, men et par spændende kapitler om geddefluer og kystfluer er der også blevet plads til, omend disse nok falder lidt udenfor bogens titel. Også en gennemgang af materialer og insekter har fundet en naturlig plads i bogen.

Poul Jorgensens teknik er bestemt værd at studere nærmere, for uden komplicerede tricks binder han flotte og velfangende fluer, der samtidigt er meget velovervejede i deres virkemidler, såvel hvad angår fluernes udseende som insektefterligning, som deres rent mekaniske effekt – f.eks. at sikre at tørfluer flyder, nymfer synker osv.

Bogens kapitler er systematisk ind delt efter insekttyper; døgnfluennymfer, døgnfluer: duns og spinnere, vårfluer, slørvinger, guldsmede og krebsdyr, landinsekter, og så de to nye kapitler om kystfluer og geddefluer. At disse kapitler omtales som nye skyldes at de tidligere kapitler er velkendt materiale fra Poul Jorgensens engelsksprogede bøger.

Dette gør ikke materialet mindre interessant, men da bogen udgives på dansk af et dansk forlag, ville det unægteligt have tjent både forlag og forfatter til ære, dersom man havde gjort sig den ulejlighed, at justere de medtagne eksempler på bindeopskrifter lidt efter de skandinaviske forhold. Det er sjældent vi møder en *Isonychia* døgnfluennymf her.

I alle kapitler er bindeinstruktionerne skrevet i et letforståeligt sprog, ledsaget af knivskarpe og instruktive farvefotos, og den fluefisker der kender sin materialesamling, og insekterne langs sine fiskevande kan let "oversætte" Poul Jorgensens teknik, og kreere velfangende fluer ud fra hans bindeteknik. På denne måde er bogen meget inspirerende, en inspiration man altid finder i bøger skrevet af kompetente fluebindere.

At Poul Jorgensen er en særdeles kompetent fluebinder afspejles også i materialevalget til hver flue, intet overlades til tilfældighederne; et punkt som valg af dubbingtype, der for de fleste af os nok sker lidt på slump, er for ham meget velovervejet. Ligeledes er forfatterens udbredte brug af vandfaste filtpenne til at tone dubbing- eller latexkroppe med til at give især nymferne den sidste finish. Dette skal dog ikke forlede nogen til at tro at bogen er kedelig og pedantisk, tværtimod er det en spændende og inspirerende bog der varmt anbefales FiN's læsere.

Steen Ellemosé

The Arte of Angling

The Arte of Angling. The Flyfisher's Classic Library Ltd. Ny adress: The Old Police Station, Pound Street, Moretonhampstead, Devon TQ13 8PA, England, UK. tel: +44 1647 441046, fax +44 1647 441074. email: sales@ffcl.com

Pris: 55 pund plus porto.

Först kom Dame Juliana Barnes 1496 med *The Treatyse of Fysshynge with an Angle* och därefter 1653 Izaak Waltons *The Compleat Angler*, där emellan ingenting av större värde. Det väckte därför viss uppståndelse i den litterära världen, då man 1954 fann ett hittills okänt verk om lustfiske, tryckt 1577 i London. Boken, det enda existerande exemplaret, inköptes av en amerikansk boksamlare och donerades till Princeton University, där den gavs ut i facsimile 1956 och 1958 i mycket begränsade upplagor.

Men vem var författaren bakom verket? De tre första titelsidorna saknades liksom fyra sidor i det ganska illa medfarna och enda existerande exemplar som påträffats. Efter ett idogt forskningsarbete kunde man fastslå att författaren med all sannolikhet var William Samuel, kyrkoherde i Godmanchester, Huntingtongshire.

The Arte of Angling har samma upplägg som Izaak Walton mer än 70 år senare skulle använda sig av i *The Compleat Angler* – samtal mellan Piscator

(läraren) och Venator (lärljungen). Den senare frågar ivrigt och nyfiket. Den förre svarar och berättar om fiske efter gädda, id, mört, braxen, sutare m fl. Han redogör för utrustning, beten, mäsning, berättar om fisken, fisketider och taktik interfolierat med filosofiska funderingar över fiskets fröjder.

The Arte of Angling är en facsimile-återgivning av den amerikanska utgåvan från 1958 med modern typografi och förklarande fotnoter samt en facsimile av ursprungsverket 1577 med gotiskt typsnitt. Boken innehåller dessutom företal, brev från "upptäckaren" samt en intressant redogörelse för arbetet att spåra författaren.

The Arte of Angling har givits ut i endast 950 numererade exemplar, vacker vinröd inbinding, guldsnitt och kassett. För den fiskekulturhistoriskt intresserade, som tidigare fröjdat sig över *The Compleat Angler*, är boken intressant, roande och språkligt stimulerande läsning av den engelska som talades på Shakespeares tid.

Jan Sekander

Flugfiskeäventyr i Tjuonajokk

Flugfiskeäventyr i Tjuonajokk. Video producerad av Jussi Sjölund för Mountain Media. Distribution Fly-Dressing. Finns att köpa hos välsorterade redskapshandlare eller från bokklubben Jakt & Fiske. Cirkapris 149 kronor.

Tjuonajokk vid Kaitumälven är berömt för sitt fina harrfiske. Det var också här som Andreas Labba på sin tid byggde en torvkåta för de första fisketuristerna vid den nu så kända Gåsbäcken, som Tjuonajokk betyder på samiska.

Men numera sker fisket med utgångspunkt från Tjuonajokks fiskecamp under ledning av Ingemar Kristell. I den här fiskevideon är det fiskeguiden Palle Andersson som tar oss med på fiske i de namnkunniga forsarna Taivek, Kuhkak och Tjirtjam.

Som fiskeinspiration fungerar denna video alldeles utmärkt när jag får den i min hand en kall februaridag med snö utanför fönstret. Speaker är Gunnar Westrin, vars lägmålda berättarstil ger filmen en alldeles egen dimension – i bjärt kontrast mot de "häftiga" fiskeskildringar vi tyvärr numera ofta matas med på videofilmer och i TV. Även bakgrundsmusiken smälter väl in och miljöskildringen lyfter fram flugfiskekänslan. Personligen uppskattar jag också särskilt berättelsen om platsens samiska bakgrund och historia.

forts på sid 50

Flugkast som inte finns

Improvisera mera

Att alltid kasta efter instruktionsboken kan innebära begränsningar i den praktiska fiskesituationen. Ett överhands sidokast med en liggande, stor och öppen linbåge, tvärt emot alla "kastregler", har många gånger hjälpt mig när kastutrymmet varit dåligt

Text & foto: Johan Klingberg

Under några år i mitten av 90-talet var jag verksam som guide och kastinstruktör. Mestadels handlade det om att lära nya flugfiskare, gamla som unga, flugkastandets sköna konst. Jag tillhör kanske inte de mest begåvade pedagogerna, men med stor egen vilja och energi och med tålmodiga kursdeltagare lyckades jag dock lära ut en tillräckligt god kastteknik för att göra mina elever till fullt dugliga *fiskekastare* – för det är skillnad på praktiskt fiske och casting.

Jag startade alltid första flugkastningslektionen med att förklara de för mig då tre viktigaste principerna. Nämligen att spöet skall pendla mellan höga spöstopp, så att fluglinan inte börjar bilda stora åttor i luften. Fluglinan skall rulla framåt/bakåt och får inte avbryta sin rörelse förrän linan rätat ut sig inför nästa rörelse framåt/bakåt igen. Det tredje momentet, vilket oftast var det svåraste, var den för varje van flugkastare så välkända timingen.

När jag ser tillbaka på mina lektioner idag, så får jag hävda att mina klienter var nybörjare och att min huvuduppgift var att på kort tid få dem nöjda med de egna prestationerna. Uppgiften var inte alltid helt lätt. Eleverna visade upp en provkarta på alla de vanliga nybörjarfelen, men jag drillade dem hårt. Allt enligt instruktionsboken!

Men så fick jag anledning att tänka till. En vecka kom Linus. Han var 9 år och redan en hängiven spinnfiskare. Nu var förväntningarna på den kommande flugfiskekursen stora. Problemet var bara att Linus hatade kastexercisen, han ville ju fiska! Efter några dagars träning hamnade åtminstone flugan på vattnet framför honom istället för "överallt på en gång".

Slutligen kom kvällen då det var dags att prova de egenhändigt bundna

flugorna. Linus skämdes knappast för att vara den minst begåvade flugkastaren. Hans mål var ju inte flugkastningen i sig – utan att få fisk på fluga!

Fisket var dessvärre dåligt och alla misströstade istället över en grillad korv vid den skönt värmande lägerelden. Alla, utom just det, Linus! Han hade istället knallat ner till tjärnen iförd flytväst och beväpnad med sitt flugspö...

Efter en stund gick jag efter för att se till att han inte hade drullat i vattnet. Då jag kom fram låg Linus raklång vid strandkanten med spötopp och fluglina hängande strax utanför. Han meta-de med flugan!

Anledningen till att han låg ner var att han inte syntes lika väl då.

"Fisken blir ju rädd då en syns", sa han surt med adress till mig som kom klampande och störde hans fisk. Bredvid honom låg en jättereignbåge, vilken skulle visa sig bli veckans största.

"Vad fick du den på", frågade jag.

"På e' Muddler", svarade han på sin breda västgötska.

"De går här alldeles ve' kanten å' surplar".

Fel blir rätt

Linus fascinerade mig mycket. Han hade struntat i instruktionerna men ändå gjort allting precis rätt. Löst situationen på det allra enklaste sättet, vilket också passade hans begränsning. Att Linus sedan dessutom tillhörde de få som senare i veckan lyckades fånga vild öring i Tidån gjorde ju inte saken sämre...

Med tiden har jag börjat tänka om. Vi är ofta så begränsade i våra tankemar, och som kastinstruktör påpekar man gärna vad som är fel utan att vända dessa fel och utnyttja dem till något

positivt. Dessutom tycker jag mig märka att de senare årens massiva tillväxt av nya flugfiskare lett till att flugfisket fått status, regler och en tillvaro med mycket prestige. Bland annat växte en "långkastartrend" med perfektionistiska förtecken fram under 1900-talets sista årtionden. Målet med flugkastningen blev helt enkelt att hålla en snygg, tight linbåge för att avsluta med ett långt kast. Jag själv, som delvis är uppvuxen med stillavattenfiske, var inte sämre. Periodvis ägnade jag fler timmar till kastträning på gräsmattan än ute vid vattnet. Man ville ju inte göra bort sig inför kamraterna...

Populariseringen av vår hobby har genererat en fantastisk utveckling av det nordiska flugfisket – på både gott och ont. Fördelarna är att fler kunnat lära sig snabbare genom tillgången till bra informationsmaterial och instruktörer. Nackdelen har blivit att många inte har utvecklat en egen erfarenhet.

Visst är det bra att lära sig kasta väl. Bekymret är bara att då vi ställs inför en situation vi aldrig mött tidigare måste vi improvisera. Många gånger ser man flugkastare som följer instruktionsboken slaviskt, men som får problem då situationen inte överensstämmer med någon redan given lösning.

Naturligtvis måste vi fråga oss vad målet med ett kast är. Är det att kasta flugan runt en sten, eller skall flugan kunna få så lång fridrift som möjligt? Skall man använda sig av ett rollkast på platser där grenar hänger ut över ån? Oftast fungerar det bra, men sträcker de sig nära vattenytan kan

forts på nästa uppslag

Vid fiske i små strömmar med trädöverhäng måste man lära sig att improvisera sina kast efter vad fiskesituationen kräver och omgivningen medger.

Det finns ett kast för de flesta fiskesituationer, även om det inte alltid följer instruktionsboken. Men alla kast måste dessvärre följa fysikens lagar!

forts från föreg uppslag

istället ett hårt pressat underhandskast vara lämpligare. Som bekant för den vane strömvattenfiskaren varierar förhållandena från kast till kast. Det är sällan situationen på olika platser är densamma.

Fysikens lagar

Det finns ett kast för de flesta situationer, även om det inte alltid följer instruktionsboken. Men alla kast måste dessvärre följa fysikens lagar. Flugspöet genererar en kraft som accelererar linan framåt. Men som bekant motverkas denna kraft av gravitationen, vilket gör att man måste övervinna denna samt dessutom det bromsande luftmotståndet och friktionen i spöringarna. Då vi klarar av att generera exakt lagom energi genom spöklingen till linan för att också kompensera för denna "negativa energi", så kommer vi att nå vårt mål. Det handlar naturligtvis om teknik, men detta ställer i sin tur krav på förståelse om hur mycket energi och dirigeringsfluglinan skall ges av spö och kastare. Det är först när man inser flugkastningens begränsningar som man också ser möjligheterna och kan improvisera för att nå sitt mål där ute i strömmen.

Det av många så lovordade underhandskastet banade väg för nya möjligheter. Dessvärre har det kanske lite okritiskt kommit att användas väl ofta, även då ett överhandskast är fullt användbart. Det finns nämligen rent fisketekniskt sett negativa aspekter på kast som river upp sår på vattnet som kan skrämja fisken. Många gånger då jag använt mig av underhandskast skulle faktiskt ett överhandskast varit möjligt, samtidigt som det i sig oftast är mjukare och mindre störande för fisken.

Öppen linbåge

Det är snarare regel än undantag att det inte finns fullgott utrymme för bakkastet vid många bra fiskeplatser, där fisken finner både mat och skydd. Jag har under senare år ägnat nästan all min kastträning för att klara av att

utföra överhandskast på sådana platser. Resultatet har blivit att alla mina tidigare erfarenheter och kastregler fått ge vika för en mer levande och förstående kastteknik.

Vad är det då som skiljer min nya kastteknik från den gamla? För det första är min flugkastning inte längre något estetiskt som skall passa en trend i tiden. Tekniken är istället helt ägnad att passa det praktiska fisket. De tigha linbågarna förekommer nästan aldrig, förutom vid platser med mer öppen terräng. Istället har jag försökt komma underfund med hur linbågen beter sig. Jag har då förstått att den viktigaste lagen är att linbågens energi aldrig får tas ut av någon annan energi.

Tänk dig ett vanligt överhandskast. Om linbågen i bakkastet får tid att rulla ut ordentligt är det lättare att få till ett fullgott framkast. Om du istället påbörjar framkastet då linbågen endast rullat ut till hälften bakåt, så kommer linan att falla över dig. Detta beror på att linans energi bakåt kommer att tas ut av den energi du tillför framåt. Det är här som mitt nya tänkade tar vid. Prova istället att göra en vid båge i bakkastet. Linan kommer nu istället att hamna framför dig i framkastet. Detta beror på att den energi du tillför i framkastet är större än den som linbågen har bakåt. När du provat några gånger och behärskar tekniken någorlunda handlar det sedan mest om finslipning, så att du genom att variera vidden av linbågen också kan variera längden bakåt. Som du säkert förstår kan de vida linbågarna aldrig konkurrera med de tigha då det gäller längdkastning, men å andra sidan kastar man sällan mer än 12–15 meter vid praktiskt fiske.

En vidare linbåge gör det många gånger svårare att rikta framkastet och till exempel styra in flugan under nedhängande grenar. Detta beror på att energin som tillförs framkastet delvis går förlorad vid ett för tidigt avbrutet bakkast. Här gäller det alltså att tillföra extra energi vid framkastet, vilket kan göras med ett enkeldrag. Det ökar energin och hastigheten hos linbågen och gör det lättare att dirigera flugan mot målet. Vill du sedan kasta långt vid mer öppet vatten, så avslutar du framkastet med en högt hållen spö-

topp. Linbågen blir då tightare, vilket ger mindre luftmotstånd och mer rörelseenergi framåt. Många av mina erfarenheter från de situationer jag beskriver är hämtade från fiske i småländska skogsåar. Strömmarna är sällan bredare än ett tiotal meter, vilket medför vissa krav på att framkastet går att rikta mellan eller in under utväxande grenar, där ju fisken ofta står. Om man däremot fiskar i större vatten, där precisionen istället ligger i att träffa en viss punkt i strömmen utan att det finns några framförvarande hinder, behövs inte den tigha linbågen vid framkastet. Då är det istället enklare att träffa rätt genom en högt hållen spötopp i det avslutande framkastet i kombination med lägre hastighet. Linan kommer på så vis att ta längre tid på sig för att nå vattenytan och kastet kan enkelt regleras i längd genom att man antingen för spötoppen längre fram eller bak och härigenom förlänger eller förkortar linlängden.

Kast i sidled

Ibland uppstår situationer där inget kast i höjddet är möjligt. Men då kan man faktiskt låta bakkastet gå i en horisontell cirkelbana i sidled längs grenar och sly. Det är faktiskt inte så svårt som det kanske låter, spörörelsen vid bakkastet sker helt enkelt i en cirkulär rörelse vilken linan sedan följer. Den runda, öppna linbågen ligger alltså ner i horisontalplanet. Framkastet kan däremot vara knepigare. Konsten ligger här i att man aldrig stannar upp rörelsen mellan bakkast och framkast utan låter denna ske i ett svep som en kontinuerlig rörelse.

Om man lär sig att kasta med öppen båge i horisontalplanet behövs nästan inga underhandskast längre. Det innebär mindre störning på vattenytan, vilket för mig har öppnat nya möjligheter till trevligt strömfiske på skygg fisk i små vatten.

Öva på vatten

Många gånger finslipar vi kasttekniken på gräsmattan hemma. Detta är
forts på sid 52

Aktuella adresser till Flugfiske i Norden

FiN:s medarbetare sitter på skilda håll, varför material som kommer tidningen tillhanda ofta måste sändas vidare till rätt adress. Här följer aktuella adresser för att Ditt brev inte ska behöva gå omvägen över kansli eller redaktion.

Prenumerationer, beställningar och kassa:

Anne-Marie Skarp, S. Parkgatan 8, S-343 31 Älmhult. Telefon 0476-160 90, fax 0476-160 64.

Annonser:

Pelle Klippinge, Fliskärsvägen 6, S-570 90 Påskallavik. Telefon 0491-913 23, 0708-74 32 26.

Redaktion:

Gunnar Johnson, Box 22, S-571 06 Bodafors. Telefon 0380-37 11 25.

Marknadsnytt:

Erik Erlandson, Barkvägen 13, S-370 10 Bräkne-Hoby.

Boknytt:

Jan Sekander, Pl 2252 Esseboda, S-280 70 Lönsboda.

Nytt från Sverige:

Mikael Frödin, Sjudartorp, S-741 93 Knivsta.

Nyt fra Danmark:

Steen Ulnits, Vejlegade 9 st th, DK-Århus C.

Nytt fra Norge:

Terje Bomann-Larsen, Wigants vei 11, N-3600 Kongsberg.

Rätt adress gör att Ditt brev snabbt når rätt medarbetare!

FiN-dagarna 21-26 augusti i Tännäs, Vemdalen

Fortsätter i år igen så följ med FiN på en oförglömlig helg i flugfiskets anda. Röda och gula löv i träden och en tilltagande skymning skvallrar om att hösten är i antågande. Nu har harr och öringsfiskaren högtidsstunder. Natt- och de mindre dagsländorna kläcker fortfarande och det är nu som det spännande flugfisket börjar efter de stora och skygga fiskarna. Kort sagt, chanserna är mycket goda att du och dina fiskekamrater, tillsammans med oss på FiN, kommer att få uppleva några fina dagar i Vemdalen. Vi utökar antalet dagar, eftersom vår önskan är att alla skall få vara med, enl följande: för tidigare deltagare den 21-24 aug (fiske 22-23 aug), för nya deltagare den 23-26 aug (fiske 24-25 aug). Ditt pris blir 450 kronor för fiske och logi i 4-6 bäddstugor med självhushåll. Priset gäller för de dagar du är anmäld.

På programmet:

- Flugfiske i strömmande vatten och sjöar med guidning av personer med god lokalkännedom.
- Kastträning, vid behov.
- Flugbindning.
- "After Fishing".

Från trakten är Alma Nordlund, känd för att binda Hedeflugorna. Vi hoppas att hon har möjlighet att komma i år igen.

För information och bokning kontakta AnnMarie, tel 0476-160 90.

Sista anmälningsdag 31 maj 2001.

OBS! Begränsat antal platser.

Välkommen
Flugfiske i Norden

PS. Vi vill tacka för utmärkt guidning i Tännäs och Ljungan samt väl mottagande på campingen och ser fram emot att få komma i år igen.

NYTT PÅ MARKNADEN

Redaktör
Erik
Erlandson

Gore-tex och neopren

Nu sjunger träden igen, och längre bort i den stora eken knackar hackspetten ett vårligt telegram genom den höga morgonluften. Där strykan drar sitt vatten över strandens gräs myllrar vitsippor ur jorden; hösten sjunker allt längre ner i myllan. Solen gungar snart på alens grova grenar och öringens slag genom spöt bär våren ut ur vattnet och in i bröstet...

Bra och täta vadarbyxor behövs i kallt vårvatten och numera finns det väldigt gott om sådana på den nordiska marknaden, i alla förekommande material. Tendensen de senaste åren har varit att neoprenbyxorna sjunkit kraftigt i pris medan de riktigt luxuösa varianterna stått att finna bland Gore-texvadarna.

Tyvärr har många som handlat billiga neoprenvadare haft en hel del bekymmer med dem. Själv har FiN:s testare använt ett flertal billigare vadare de senaste åren, neoprenvadare i 3 mm

material för under tusenlappen. Ett sådant märke har Ron Thomson varit – en vadare som vi tyvärr funnit vara mycket ömtålig för vatten, vilket ju kanske inte är en alltför lämplig åkomma för vadarbyxor. Vissa exemplar, som vi testat, har faktiskt haft förmågan att kunna läcka redan under första testturen. Bra platser för kallt vatten att leta sig in i vadarna och där värmas upp något av vadarens kroppsvärme är grenen och sömmen mellan stövel och ben. Speciellt i grenen känns det lite besvärande med kallt vatten, i

varje fall kan det inte sägas förhöja njutningen av fisketuren.

Kanske ändå mer enerverande är alla de diffusa läckagen – då man inte kan avgöra exakt var det läcker. Jag har härvid försökt täta genom olika metoder; den metod man först provar är förstås att försöka se var det läcker och sedan täta där. En större fuktig fläck konstateras på insidan av vadarna. På motstående sida, just över samma fläck anbringas man nu sitt tätningemedel. Efter vederbörlig torktid provas vadarna, varvid läckaget tycks ha letat sig runt den tätade ytan för att där bilda en stor våt fuktfläck runt tätningen. Efter åtskilliga liknande försök, med likartade resultat, kom jag till slutsatsen att ingångshålet inte kunde vara detsamma som utgångshålet, hur konstigt det än kan låta. Det verkade som om vattnet kunde leta sig genom neoprenmaterialet i sinnrika kanaler, för att penetrera insidan just i kanten på den senaste lagningen. Det kunde visserligen ta några timmar innan vattnet funnit rätt kanal, men fram kom det, förr eller senare.

Så småningom slogs den idoge testaren av en strålande idé: vore det inte lättare att testa läckaget tvärtom, det vill säga fylla vadarna med vatten för att se var vattnet rann ut? Vadarna vattenfylldes och idéns strålande resultat kunde tydligt iakttas som små tunna vattenstrålar från byxorna. När jag betraktade dem kom jag att tänka på den vilsekomna hagelsvärm som en gång för länge sedan, vid stranden av en älv i ett grannland, letade sig genom en skogsdunge och in genom en kamrats vadare, nyss upphängda på tork i en liten vresig fjällbjörk. Nåväl, ett par goda råd kan utvinnas av denna historia; för det första bör man inte hänga vadarbyxor i fjällbjörkar och för det andra bör man leta efter ingångshålet när man skall täta diffusa läckage i neoprenvadare.

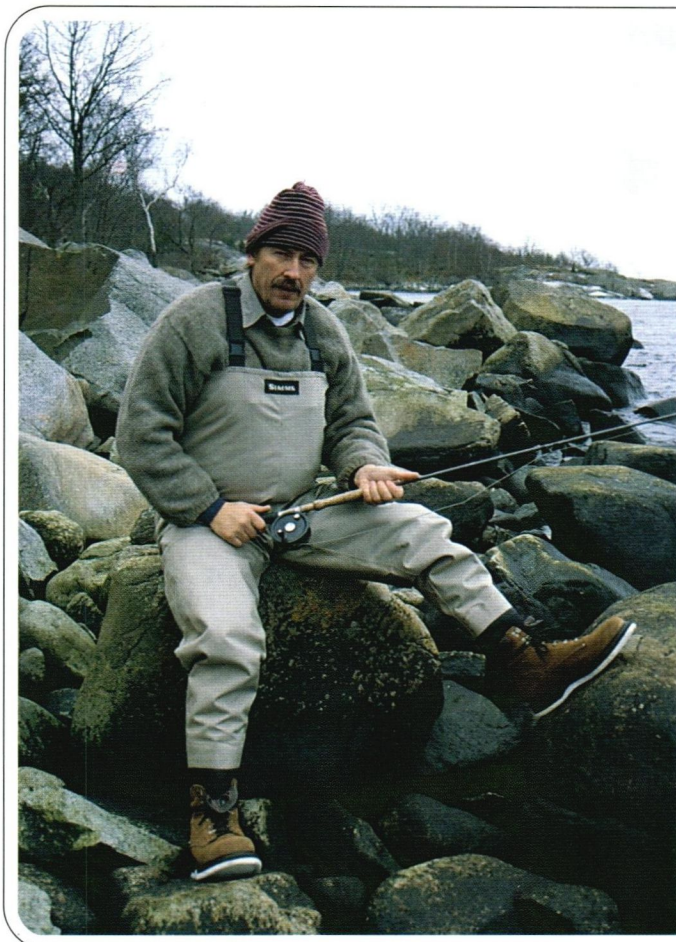
Simms Gore-tex vadare

Ett par vadare som inte har visat några sådana tendenser till diffusa läckage är Simms Gore-tex vadare Guide Mode Chest High. Dessa byxor tillhör den luxuösa varianten och betingar ett pris av inte mindre än 4 795 riksdaler. Vad får man då för dessa slantar?

Ja, förutom namnet Simms, vilket har högt renommé, får man ett par vadare som för det första kan anpassas till den enskilde fiskaren redan genom det rikligt tilltagna ordinarie sortimentet av storlekar; vill man anpassa stöv-

Simms vadarskor är stabila, sköna och torra.

*Till vänster: Simms andasvadare är tillverkade i fem lager för bästa funktion och styrka.
Till höger: Aquata neoprenvadare är trots 5 mm tjocklek lätta och behagliga att röra sig i.*

lar, benlängd, etc ännu mer får man dock betala ett par hundralappar extra. Längst ner är vadarna försedda med neoprensockar. Dessa, som ju inte släpper genom fukt från kroppen, kan kännas onödigt varma under soligt sommarfiske. Trots det är neoprenvarianten bättre än Gore-texsockar, eftersom dessa har en tendens att bli söndermalda under foten, och har en tendens att bilda veck, vilka trycker mot foten så att den kan börja värka. Neoprenen är tjock, sannolikt 4 mm enligt vår mätning, och den är tillverkad av mycket starkt neoprenmaterial. Vi har heller inte hört några klagomål på hållbarheten från de bekanta som fiskar med denna variant.

Benen är förstärkta med ett mycket kraftigt material, speciellt på framsidan. Detta sannolikt för att motverka de tendenser till rivhål, vid kontakt med taggar från buskar o dyl, som kan finnas hos Gore-texmaterial i allmänhet. Mycket bra ur hållbarhetssynpunkt, men lite sämre ur bekvämlighetssynpunkt, speciellt vid avtagandet av vadarna då de styvare benen ibland kan upplevas som besvärliga att dra av. Benen var i övrigt på XL mo-

dellen ganska lagom långa för en flugfiskare på 183 centimeter. Dock befanns vidden vara något i underkant för samma fiskares 100 kilos diameter. Insidan av vadarbyxor är viktig både för känslan och för bekvämligheten vid av- och påtagande. Förutom ovan nämnda problem med de förstärkta benen, känns byxorna mycket lätta med hög bekvämlighets- och trivselpotential.

Vadarna är skurna rakt av i höjd med armhålan, varför här kan uppstå mindre friktion under kastning mellan arm och vadare i de fall passformen inte är exakt och fiskaren något för kort (eller byxorna något för långa). Hängslena är av kraftigt men ändå behändigt elastiskt syntetmaterial med en liten fitness vid knäppena, som är anbringade med en hane och en hona fäst i byxorna och motsvarande hane och hona i hängslena, så att man ej riskerar lägga dem omlott på ryggen. Till vadarna hör också ett bälte i samma material som hängslena.

Funktionen är i stort sett den som tillverkaren utlovar. Visst lämnar fukten byxorna, och visst håller de vattnet på rätt sida om de fem olika skikten,

som dessa vadare är byggda av. Visst märker man en viss kondens i benen under längre promenader, men efter hand lämnar även denna byxorna. Inte heller märks någon märkbar förslitning eller påverkan av vassa grenar eller taggiga buskar.

Bekvämlighet och rörlighet på topp, funktionen likaså. Betyget blir därför i topp, även om magistern kanske här är något snäll med tanke på de något styva benen.

Pris: 4 795 kronor.

Betyg:

Ett litet tips beträffande Gore-texvadare i allmänhet vill vi också stoppa ned i ryggsäcken. Om något svåridentifierat litet hål skulle uppstå, kan identifiering lätt ske med hjälp av den utmärkta rengöringsvätskan isopropanalkohol, vilken anbringas på misstänkt yta. Efter några sekunder framträder hålet som en mörk punkt, sannolikt på grund av att vätskan trängt igenom hålet och hämtat färg från byxornas utsida. Isopropanalkohol kan köpas på apotek.

forts på nästa sida

Guide-boots

Vadarskor behövs till sockmodellsvadare. Ibland kan man nöja sig med enkla gymnastiskor, men under lite mer tuffa förhållanden bör man ha en sko som både stöder foten och klarar alla halkiga och underligt formade stenar man kommer i kontakt med under ett fiskepass. Därför rekommenderas en sko med stabil filtsula. Simms har en sådan sko, just avpassad till sina Gore-texvadare, så kallade Guide-boots. Dessa skor har en kraftig 10 mm tjock filtsula som står emot de allra halaste stenar med gott resultat. Beträffande filtsulor slås man av likheten mellan dem och fotbollsmålvaltens handskar; ju bättre grepp desto mjukare material måste man använda, och ju mjukare materialet är desto fortare slits det. Bra filtsulor slits därför fortare än sämre, hårdare filt. Emellertid har FiN inte haft dessa skor tillräckligt länge för att rätt kunna avgöra slitstyrkan hos filten, men det fanns under testtiden ingen tendens till onormalt slitage.

I övrigt är skon väl konstruerad, av kraftig impregnerat mockamaterial med tunga av flätat syntetmaterial, som släpper ut vatten men ej in småstenar, dock kan mycket små gruskorn leta sig in. Impregneringen fungerar förbluffande bra, när skorna kommer upp ur vattnet är de i stort sett lika torra som innan de vandrade ut. Snörningen med hällorna är stark och snabb, lätt att dra åt. Skon är stabil över vristen och den har en relativt god passform, även för oss som fått fötterna söndersparkade under matcher i det gröna fältets schack. En stabil och elegant känga, med andra ord.

Pris: 1 249 kronor.

Betyg:

Aquata neoprenvadare

Aquata heter ett par vadare av 5 mm neopren, till designen rakt skurna i brösthöjd, och försedda med stövlar. Neoprenen är trots sin tjocklek mycket mjuk och följksam och därför känns det lätt och bekvämt att röra sig i byxorna. Materialet blir inte heller lika "vått" som många neoprenmaterial kan bli i ytskiktet, utan stöter bort vattnet bra, vilket medverkar till kortare torktid.

Stövlarna på dessa vadare har speciellt utseende, de är nämligen skurna

väldigt lågt, så att de inte har några skaft; egentligen blir det endast kvar en sko, likt en gammaldags galosch. Fördelen med denna konstruktion sägs vara att man vill undvika den förslitningsskada som ofta uppstår i vecket mellan traditionellt stövelskaft och byxa, där ju läckage gärna uppstår. Med den nya konstruktionen blir vecken inte lika skarpa, varför man hoppas helt undvika dessa skador. Bringséns, en av de redskapshandlare

Med Sierra Poly Leader Intermediate klarar man sig med en flytlina

som för vadarna, uppger att man ännu ej fått in någon enda reklamation på vadarna, vilket ju borgar för att kvalitén är god. FiN har inte heller kunnat upptäcka något slitage under de testurer då vi använt vadarna, inte heller har vår hårt prövade bekantskapskrets haft anmärkningar av denna typ. Stövlarna är förstås också försedda med filtsulor, för att undvika halka på hala stenar.

Vidare har man övergett de vanliga kardborrelåsen på hängslena och i stället sytt på fiberremmar med plastlås, vilka tycks vara både stabila och pålitliga. Knäna har en extra förstärkning, bra för de som kustfiskar mycket, då man kliver upp och ned på vassa stenar.

Vinterfiske med vadarna, vilket vi provat, fungerar bra – vadarna håller en varm och trygg under fisket. Svårare kommer det dock att bli under sommarhalvåret, då har vi goda skäl anta att vadarna kommer att bli alltför varma för att vara behagliga. Detta är vår enda invändning mot vadarna, vilken

kanske kan tyckas vara en petites, men i själva verket en mycket viktig del av vadarbyxors egenskaper. Priset däremot är rätt för dessa vadare och det väger i betygssammanställningen i viss mån upp nackdelen med det alltför varma materialet.

Pris: 1 295 kronor.

Betyg:

Sierra Poly Leader

Tafsar har blivit något helt annat än vad de var bara för några år sedan. Då var de oftast i huvudsak avsedda för att fästa flugan i fluglinan samt att föra över kraften från linan till flugan och sedan presentera denna på ett avsett sätt. Numera tillkommer några inte helt oväsentliga egenskaper, som gjort att dagens moderna tafsar mera är en förlängning av fluglinan, än ett sätt att fästa flugan vid den. Genom dessa egenskaper kan man ge linorna ett större användningsområde. Man behöver till exempel inte använda en intermediatelinan för att fiska flugan intermediat – det går lika bra att använda en flytlina och en lämplig tafs.

En sådan lämplig tafsversion kan Sierra Poly Leader vara i intermediatversion, nio fot lång och med en diameter av 0,42 i spetsen, alltså avsedd för laxfiske. Av konstruktionen framgår framför allt två saker, nämligen dels att spetsen, där man alltså skall skarva på sin egen tafsspets, är dragen tillbaka genom hela tafsen, och alltså inte bara sitter fäst i främmande. Detta ger en större säkerhet vid drillning av stor fisk. Tafsen är i det omgivande höljet taperad runt denna lina. Taperingen är lätt att komma överens med och tafsen sträcker normalstora laxflugor både rakt och elegant. Nu har ju tafsens färg ingen avgörande effekt på fiskeresultatet, men det är kanske ändå ingen nackdel att tafsen är genomskinlig.

Intermediatförmågan då, ja det beror väl på vad man avser med begreppet och var någonstans detta skall avgöras; i kraftigare ström tenderar tafsen att stiga mot ytan och i alltför lugnt vatten att sjunka väl djupt. Lagom är ju alltid bäst, och i en snabb stryka utan stråkande vatten kommer denna tafs helt till sin rätt.

Pris: 79 kronor.

Betyg:

Dan-Tackel Sweden Sportfiskebutiken

REA Neoprenvadar REA

Dekota Neopren 5mm Ord.	1199:-	NU 999:-
RT.Promotion 5 mm Ord.	999:-	NU 699:-
ABU Neopren 4,5mm Ord.	1049:-	NU 799:-
RT Stickfoot Inklus. Sko Ord.	1499:-	NU 1099:-
Fenwik Andningsvadar Ord.	2595:-	NU 1999:-
NylonVadarstövler Ord.	349:-	NU 299:-

Vadar Jacka

Scierra Vadar Jacka Ord.	999:-	NU 799:-
RT. Montana Jacka Ord.	649:-	NU 599:-
RT.Scandinavian Ord.	799:-	NU 699:-

Flugrullar

Scierra Black Shadow	
Trout 4-6	1699:-
Grilse 7-9	1799:-
Salmon 10-12	1899:-
Dragonfly concept disc	
Med 2 extra spolar	
CD355 4-6	599:-
CD375 6-7	635:-
CD395 7-8	655:-
Bästsäljare i år 2000	

Flugor

25 st olika torr	75:-
25 st olika våt	75:-
25 st olika nymfer	75:-
25 st olika stream.	90:-
50 st P&T flug. i box	198:-
20 st Cats Whisker	85:-
20 st Fritz	105:-
20 st Gold B.Nymf	90:-
20 st Muddler M.	100:-
20 st C.D.C	99:-
20 st Gold B. Lur.	105:-
20 st Mini Lures	75:-
20 st Booby Nym.	85:-
20 st Daddy L. Leg.	95:-
20 st Grayling	65:-
20 st Hopper Torr	95:-
20 st Mayflies	95:-
20 st Hairs Ear	89:-
20 st Mixed Sedge	85:-

2:Sorteringsfluglinor

Shootinghead

Vi fortsätter med denna extrema storsäljare. Nu finns vår lina i SH.

Flyt	WF/DT	2-13	Flyt	6 till 12
Interm.	WF/DT	2-13	Interm.	6 till 12
Sjunk	WF/DT	2-13	Interm. Clear	6 till 11
Fast Sjunk	WF/DT	4-13	Sjunk	6 till 12
U.fast Sjunk	WF/DT	4-14		

Från 80:-st/vid köp av 5 st. Finns det fel på linan byter vi den.

Beställ vår "katalog", prislista.

Hemsida: www.dan-tackel.com

Ring och beställ på: **042-340601**

Besöksadress: Borgmästareg. 4-6 Höganäs

Välkommen!

Se hit!!!

– alla våra läsare som
bor utanför landets
gränser.

Vi har nu möjlighet att ta emot betalning för prenumerationer via betalkort såsom:

- Eurocard
- Mastercard
- Visa

Även varor som Du beställer från vår postorderavdelning kan vi hantera på samma sätt.

Gör så här: Sänd eller faxa ett brev där du uppger följande:

- Ditt ärende
 - Kortets namn, ex. Visa
 - Kortets giltighetstid
 - Kortets nummer
 - samt Din underskrift till Flugfiske i Norden
- Södra Parkgatan 8
S-343 31 ÄLMHULT
Fax 0476-160 64

AnneMarie Skarp

Fluefiskeskole VED STJØRDALSELVEN

- Utstyrskunnskap
- Kasteteknikker
- Fluebinding
- Laksens liv og vandring

Østkil Gård
7520 Hegra - Norge
Tel: +47 74800719
Fax: +47 74800714
e-mail: ole@ostkil.no

www.ostkil.no

Kåsan och kniven

Jag har kvar min första fiskekniv. På skaftet finns sex inristade kryss, ett för varje större öring jag fick i bäverbäcken

Text & foto: Gunnar Westrin

Jag har kvar min första kniv. Den är en av mina mest värdefulla ägodelar. Ingen kan ta ifrån mig alla de minnen och historier som den har att berätta. Kniven är relativt liten och hårt nedslipad på morfars gamla slipsten. På skaftet finns sex inristade kryss, ett för varje större öring jag fick i bäverbäcken. Historien bakom de inristade kryssen kan härledas till en nära släktings älgstudsare. Han hade för vana att rista ett kryss i kolven för varje storoxe han hade skjutit. Förmodligen skulle inte jag vara sämre...

Kniven är fiskarens och jägarens viktigaste redskap. Utan den skulle man knappast klara av de vardagliga göromålen i skogen, på jakten eller vid fisket. För mig var den första kniven också beviset på att jag äntligen var en riktig karl, att jag kunde ta vara på mig själv. Så sa i alla fall morfar.

Min första kniv är sedan länge pensionerad. Under många år har jag istället använt mig av fiskarvännen Sveneric Loodhs knivar. På något sätt blev hans vikingaknivar med träslida det synliga beviset och redskapet för en sann flugfiskare. Min första Loodh-kniv hänger numera tillsammans med andra minnessaker på finväggen. Den är betydligt större än de mer moderna i samma snitt, men lika oemotståndligt vacker. På heder och samvete lovade jag Mäster att kniven skulle brukas och inte bara hamna på min vägg, och den har tidigare också följt mig på många fiskeäventyr. Sveneric menar nämligen att hans knivar är bruksföremål och inte avsedda för prydnad. Därför har jag alltid använt hans knivar flitigt.

Egentligen har jag aldrig varit någon större samlare av kåsor. Inte förrän jag träffade sameslöjdkännaren och flugfiskaren Åke Bodén från Piteå. Hans samling av sameslöjd var en av de större privatägda i vårt land. På hans vägg

hängde en mängd vackra kåsor, utsirade smycken i finaste masur och renhorn. En av dessa tilldrog sig mitt direkta intresse.

Min första fiskekniv tillsammans med en av Sveneric Loodhs. Kåsan slöjddes en gång av Tore Blind från Porjus.

”Precis en sådan kåsa skulle jag vilja ha”, utbrast jag spontant. ”Den är stor nog och tillräckligt djup för att dricka välling ur, äta gröt och få sig en ordentlig kaffeslurk”.

På julafton samma år kom ett litet paket. I detta låg den eftertraktade kåsan...

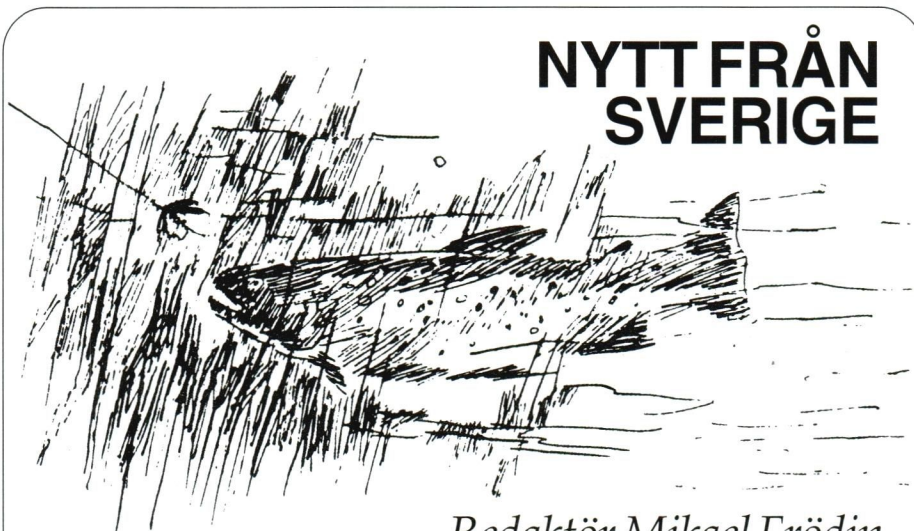
En annan kåsa jag aldrig kommer att glömma är den gröna plastkoppen från rekrytåret i Kiruna. När jag muckade senvåren 1969 bar jag den i handen. Den skulle vara med mig under alla kommande fisketurer, hade jag bestämt mig för. Men så blev tyvärr inte fallet.

En oföglömlig natt i början av åttiotalet satt vännen Leif Milling och jag och samspråkade med några fiskeguider i fjärran Alaska. Natten var magisk, kungslaxarna plumsade i älven och storbjörnarna rumsterrade högljutt. Vi svenskar hade fullt upp med att berätta om vårt land och vårt fiske. När jag tog fram kåsan blev det fullständigt tyst. Den hade redan fått tolv år på nacken och var aldrig diskad.

Jag berättade att det mesta hade druckits ur den, allt från sommargul apelsinsaft till fjällets vita vin. I hålet på handtaget hade jag knutit fast ett vackert vävt sameband. Förmodligen såg den svenska armékåsan mycket exotisk ut. Under natten försvann den nämligen för att aldrig mer återfinnas.

Allt efter som åren har gått, så har jag lärt mig att de dyraste redskapen, jag tänker då närmast på spön och rullar, aldrig tillnärmelsevis har samma personliga värde som de mer jordnära och kanske enklare prylarna. Minnen har nämligen ett betydligt högre värde än det mest statustyngda föremål. De små personliga ägodelarna utgör en del av mitt liv!

NYTT FRÅN SVERIGE

Redaktör Mikael Frödin

Norrlandslaxen politiskt övergiven

Under många årtionden har Norrlands laxstammar fört en tynande tillvaro. Men då finnarna för några år sedan kraftigt minskade uttaget av vandrande vildlax, ökade fisktillgången och norrlandslaxen kom i fokus hos oss sportfiskare i högre grad än på länge. Det såg verkligen ut som om ett genombrott i det svenska laxfisket var på gång. De senaste fem åren har dock inte blivit det genombrott för det norrländska laxfisket som det kunde blivit. Ett utökat fiske på öppna havet, ett utökat uttag av lax i det kustnära fisket samt diverse märkliga begränsningar även för sportfisket har gjort att situationen idag är allt annat än tillfredsställande. Generellt bottnar kanske en del av problemen i det faktum att det ännu inte råder någon större politisk förståelse för vilken betydelse sportfisketurismen skulle kunna få.

I Fiskeriverkets riktlinjer säger man sig vilja öka det kustnära norrlandsfisket och minska fisket på blandade bestånd på öppna havet. Fiske på blandade bestånd har förkastats av stora delar av världens laxfiskande länder. Sverige är ett av få länder som fortfarande koncentrerar sitt laxfiske på denna biologiskt förkastliga metod. I verkets planer med att överföra delar av laxfiskekvoten till Norrland låg riktlinjerna om att uttaget av den odlade laxen från kompensationsodlingen skulle öka. Visst, det lät bra, spara den vilda laxen och ta den odlade från älvar där vattenkraftutbyggnad gjort det omöjligt för fisken att reproducera sig.

Hur ser det då ut idag? Ja, det är inte lätt att få en klar bild. Att huvuddelen av fisket fortfarande sker på blandade bestånd är klart. Vad som även är märkligt är att av de totalt dryga 800 kustnära laxredskap, som används från upplandskusten och norrut, finner vi endast 25% inom de så kallade terminalfiskeområdena. Detta samtidigt som 36% av redskapen står i norrlandsälvarnas fredningsområden. Ja, ni läste rätt! Det står fler fasta laxfällor i fredningsområdena än i terminalfiskeområdena.

Diskussionen kring det ökade fisket utanför Kalixälven och dess påverkan på den vilda laxstammen har varit stark. Det såg ett tag ut som om garnfisket skulle minskas och mer lax nå älvens lekbottnar. Beslut är inte fattat, men som det ser ut nu är det att betrakta som osannolikt att garnfisket minskas till denna sommar. Det smått idiotiska beslutet att tillåta fiske efter fettfeneklippt lax utanför vår viktigaste vildlaxälv, där ingen fettfeneklippt lax satts ut, kommer alltså troligen att fortsätta ännu ett år.

Inom Kalixälvens fredningsområde finns idag 63 tillstånd för fasta redskap, så kallade "fiskhus", varav 30 fiskar lax yrkesmässigt. Detta sedan två år, då moratoriet i området togs bort. Det börjar väl bli dags att byta namn på "fredningsområdena", om nu fisket ska fortsätta i denna takt.

Men inte nog med detta. Att sportfisket inte får något som helst genomslag för sina idéer framgick tydligt då

Sportfiskarna i Västerbotten protesterade mot de fisketiderna som gör att laxfisket med spö jämförelsesvis med yrkesfisket då det gäller fisketiderna. Från 19 juni har laxen varit tillåten att fiska. Man ville tidigarelägga premiären till första lördagen i juni. Motiven var bra och lättförståeliga:

- Den vilda laxen stiger i älvarna i månadsskiftet maj/juni.
- Den tidiga laxen är av bäst kvalitet.
- Sportfisket förlorar den bästa och mest attraktiva delen av säsongen.
- Justeringen påverkar inte yrkesfisket i någon omfattning. Man föreslog till och med att avkorta säsongen i augusti, om det skulle hjälpa.

Sorgligt och även skrämmande är det faktum att Jordbruksverket inte ens behagade svara på Sportfiskarnas överklagan.

Fettfeneklippning

Ytterligare ett omstritt område vad gäller laxen i Östersjön är hur man ska kunna skilja vild från odlad fisk. Fiskeriverket tog efter mycket diskussion och lång tid principbeslutet att all lax som sätts ut ska fettfeneklippas. Ett viktigt beslut i rätt riktning. Då huvuddelen av det som sätts ut sker som kompensationsodling bekostad av kraftbolagen, är den naturliga följderna att kraftbolagen tar denna kostnad som följer i vattenkraftutbyggnadens spår. Kraftbolagen vägrar dock ta denna merkostnad på 1-1,50 kr/smolt.

I spåren av detta meddelar Fiskeriverket att man inte har resurser att genomföra fettfeneklippningen i full skala. Man säger sig i första hand vilja genomföra klippning av smolten i Luleälven. Cirka 500 000 smolt skulle alltså kosta i storleksordningen 500 000-750 000 kronor och sedan finns inte medel till mer. Laxen som sätts ut i Umeälven är redan fettfeneklippt, detta för att skilja den från vildlaxen i Vindelälven. Som det nu ser ut är detta allt som kommer att ske.

Totalt sätts cirka 2 miljoner smolt ut. Kostnaden att klippa dessa skulle alltså bli mellan 2 och 3 miljoner kronor, vilket skulle tas av Fiskeriverkets fiskevårdsanslag på 20 miljoner kronor. Då detta inte verkar vara genomförbart, och kraftbolagen vägrar ta några extra kostnader, så är väl den bästa vägen att minska utsättningarna i den grad att fettfeneklippningen ryms i kraftbolagens kostnader för kompensationsodlingen. Att märka all odlad lax är ett första viktigt steg för att se hur stor vår vildlaxresurs egentligen är.

Kontrollera alltid med kortupplåtaren

FIN försöker ge aktuell information om fisketillstånd, flygtransporter och inkvarteringsmöjligheter i anslutning till våra reportage från olika fiskevatten. Men reglerna för fisket ändras ofta liksom inköpsställen för fiskekort, ibland till och med från säsong till säsong. Därför kan uppgifter i artiklar som bara är något år gamla vara inaktuella. Det händer till och med att årets regler inte är fastställda, då vi ringer en kortupplåtaren under vårvintern för att få med aktuell information i vårt aprilnummer.

Kontrollera därför alltid själv direkt med kortupplåtaren då du planerar din fiskeres. När det gäller fiske i statens vatten ovan odlingsgränsen är detta extra viktigt. För fisket i dessa vatten kan reglerna ändras från en säsong till en annan. Fisket administreras av länsstyrelserna i våra nordligaste län. Till många av dessa fjällvatten kan fiskekort lösas hos lokala turistbyråer, på fjällstationer, campingplatser eller i lokala sportbutiker. Men till vissa kvoterade vatten måste man i god tid söka fisketillstånd direkt hos respektive länsstyrelses fiskeenhet eller renbetesenhet. Telefonnumren finner du nedan:

Länsstyrelsen i Norrbottens län, telefon 0920-960 00. Länsstyrelsen i Västerbottens län, telefon 090-10 70 00. Länsstyrelsen i Jämtlands län, som också omfattar Härjedalen, telefon 063-14 60 00. *Red*

Nya fiskvägar i Emån

Ett historiskt ögonblick ägde rum vid Emån då nya laxtrappor invigdes vid Finsjö i mitten av december. De bägge trapporna, som är belägna cirka 3 mil från Emåns mynning, ger nu åns havsöring och lax möjlighet att vandra upp till kraftstationen vid Högsby, belägen 2 mil längre uppströms. Reproduktionsareal och sportfiskemöjligheter förväntas därmed utökas väsentligt i framtiden.

Laxtrapporna är utförda som ett naturligt stensatt omlöp vid sidan av kraftverksdammarna och har kostat 2,7 miljoner att bygga. Den första trappan, vid Finsjö nedre, är ungefär 400 meter lång. Den övre är försedd med datoriserad fiskräknare som ska kontrollera trappornas funktion och antalet uppvandrande fiskar. *Pelle Klippinge*

Finslända eller...

forts från sid 35

ytvattnet... eller som kan tas hem i små skritt på hackelspetsarna. De inger till och med fiskade stilla en illusion av rörelse som jag tycker saknas hos den mer naturtrogna imitationen vilken jag heller inte vill undvara, den med brända vingar och uppbundet eller undertill klippt hackel. Efter att ha upplevt hur på blankvatten mindre väl föreställande flugor alltför ofta ratats av öring, som gått och plockat sländor, vill jag gärna ha några perfekt bundna exemplar också av den typen. Med det viktiga tillägget att de verkligen är rätt balanserade och har ett *sparsamt* men tillräckligt långt hackel för att flugan skall ställa sig rätt och inte falla på sida. När flytet är en osynlig hinna eller bleken komplett och tillåter fisken att se flugan oförvringd ignoreras alltför ofta en allmänimitation som hackelflugan.

Vak, vak, vak... (fluga)... vak.

Den ena flugtypen gynnas av vind och oroligt vatten medan den andra av samma omständighet lätt kan tippa över. Som allround är fallskärmshacklade imitationer med vinge av syntetgarn eller hår en bekväm och lättbunden lösning. De är praktiska – landar tillförlitligt och tvinnar inte tafsen – men är trots allt en kompromiss när det handlar om fiske på lättskrämd öring i vatten med hårt fisketryck. Svagheter hos dem ligger i att en hög garnvinge gärna tenderar sloka och att flugan ligger väl lågt i ytan, mer likt en kläckare.

Bokbiten

forts från sid 39

Fisket i Tjuonajokk bedrivs i stor omfattning som catch & release, och visst krokas det på och av åtskilliga vackra harrar i filmen. Det är väl också sådana bilder som hör till i en fiskevideo. Men mest imponerande och störst intryck gör kanske trots allt kvällsbilderna av en gyllengul ström med mängder av vakande harr som går i ytan på jakt efter forsknott.

Klimatforskare har förutspått framtida förändringar av fiskfaunan i våra fjällvatten, där arter som gädda med stigande medeltemperatur kan komma att breda ut sig allt mer också i högfjällsvatten. Redan i denna fiskevideo får vi också följa med på gäddfiske från flytring, där filmsekvenserna visar att området redan idag håller riktigt stor gädda.

I filmen finns några sekvenser med flugbindning av några favoritflugor för Tjuonajokk; bla en Klinkhamer, som blivit något av dagens torrflugfavorit i många vatten, men också en guldhuvudnymf för de dagar fisken står djupare.

Mats Hansson

Nu tar Bokbiten sommaruppehåll och återkommer först i oktobernumret. Men packa gärna ner någon favoritlektyr i semesterbagaget för de dagar regnet strilar ner och omöjliggör alla uteaktiviteter.

Trevlig sommar!

Jan Sekander

Det nya omlöpet vid Finsjö nedre.

Sommarens Äventyr runt Vemdalen-Vemhåns Fiskevatten

Fisketurer, Bäversafaris, Viltsafaris, Kanoting, Golfbanor,
Harrfiskekurser, Gäddjakt, Travhelg, Flygetsdag,
Countryfestivalen för 6.e året 10-11/8
med Riksfinal i amatörtävling.

Ring oss nu!!

Tel: 0684-400 27
e-post: vemhans.fiskecamp
@mailbox.calypso.net
www.fiskecamp.com

Tel: 0684-300 36
www.vemdaleninfo.se/ekbergsfiske

Stugby & Camping
Tel: 0684-302 00
e-post: 068430200@telia.com
www.camping.se/plats/Z30

Besök

www.flugfiskeinorden.se

Nordens enda renodlade flugfisketidning

VISION®

www.visionflyfish.com

Oles rekordlax och hertigens flugkabinett

forts från sid 21

över till USA 1960 och började arbeta som finsnickare på Manhattan mitt i New York. Efter några år startade han så ett längdskidcenter i Vermont. Denna skidanläggning drev han så i trettio års tid på vintrarna. Under många år var han dessutom mycket framgångsrik idrottsman med skidor och cykel som sina speciella grenar. På somrarna var det laxfisket i Alta och jobbet som båtman som gällde, och många stora laxar blev även fångade av Ole Mosesen Jr. Den största vägde 21,3 kilo.

Nu har Ole dock flyttat hem till Alta för gott och bor i föräldragården helt intill sin kära Altaälv. Han har massor av spännande upplevelser att berätta omkring laxfisket. En legendarisk familj, som fiskat i Alta sedan flera generationer, är den engelska familjen Roxburgh.

Det var den första hertigen av Roxburgh som var den förste att arrendera fisket i älven i mitten av 1800-talet. Fortfarande idag fiskar den femte generationen Roxburgh några veckor i den övre delen av Altaälven.

Familjen Roxburgh har också anförtrött åt Ole Mosesen Jr att vårda och bevara deras omfattande kabinett med klassiska laxflugor. Detta träkabinett i två stycken hurtsar, med fyra lådor i varje, innehåller mängder av de allra största klassiska laxmönstren bundna på enkelkrok. Flugor som Black Doctor, Thunder & Lightning, Silver Grey, Jock Scott,

Dusty Miller och många andra kända och okända mönster gjorde att jag som laxflugfiskare blev alldeles hänförd när Ole visade mig dem. Vad kunde inte alla dessa flugor berätta om spännande och dramatiska fisketurer på den kända älven?

Tyvärr drabbades Ole Mosesen Jr av stroke för några år sedan. Hans högra arm är förlamad och gör att han inte längre kan ro den långa älvbåten. Men ändå, när sommaren kommer och fiskefebern sätter in måste han ut på älven.

Oftast är det nu sonen Sture som är roddare. Kreativ, som Ole är, har han konstruerat en spöhallare som sitter i en sele på bröstet. På detta sätt kan han fortfarande fiska. Att han dessutom är en verklig hedersman och en mycket hjälpsam person kan jag gärna intyga.

När jag besökte Alta för tre dygns fiske bjöd han helt sonika in mig att bo hemma hos honom under min vistelse

vid älven. Att jag sedan dessutom fick en skaplig nystigen honlax på tio kilo på en härvingad Akroyd gjorde ju inte saken sämre.

Men detta är kanske inte så mycket att orda om när det gäller fiske i den anrika Altaälven.

Detta är ju vardagsmat i Alta, och laxen bör nog väga upp mot tjugo kilo innan man gör något större väsen om fångsten...

Ole Mosesen Jr med den vackra trälaxen skuren efter faderns rekordfisk.

Improvisera mera

forts från sid 42

naturligtvis bra om det handlar om ren nybörjarträning. Men för att finslipa ett kast för fiske i trängda lägen så bör detta tränas ut vid vattnet. Använd dessutom alltid en fluga, gärna med avklippt krokboj för att inte fastna i växtligheten. Vattnet påverkar nämligen kastet eftersom friktionen vid lyftet hjälper till att spänna upp spöet vid bakkastet. Dessutom indikerar vattnet bättre än gräsmattan hur flugan landar och visar tydligt hur strömmen fattar tag i tafsen, något man måste kompensera för redan i kastet.

Det finns i grunden inga felaktiga kast, så länge din fluga hamnar där du önskar. Men vill du öva på det beskrivna horisontella sidkastet, så börjar du med att öppna upp linbågen i bakkastet så att den blir bredare än normalt.

Personligen vill jag att linbågen skall få en verkligt cirkulär bana. Då bibehålls energin då du påbörjar det för tidiga framkastet. Den cirkulära bågformen skapar du genom att ta i "lagom mycket". Framkastet är, som jag redan nämnt, svårare. Det gäller att växla om från en vid till en smalare linbåge.

Även om min kastteknik i grunden inte är ny, så ger den nya möjligheter till fiske i trängda lägen. Så släpp din fantasi fri. Det viktiga är inte om kastet är vackert, utan om det uppnår sitt syfte. Det finns som sagt inga "rätt eller fel" i det här sammanhanget – bara kast som är bra eller mindre bra för den aktuella fiskesituationen. Det viktigaste är alltså inte kastets utseende, utan helt enkelt att det uppnår sitt syfte.

Fiskeförbud runt Gotland och Öland

Problemet med reproduktionen hos gädda och abborre har gjort att det redan tidigare införts restriktioner i fisket efter dessa fiskarter längs Smålandskusten i Kalmarsund. Nu har Fiskeriverket utökat området till att under tiden 1 april–31 maj 2001 också omfatta kustvattenområdet inom Gotlands län samt runt Öland, vilket meddelas i FIFS 2001:4. Fiskeförbudet är alltså tidsbegränsat till lektiden och berör endast gädda och abborre. Havsöringsfisket berörs inte av de temporärt införda restriktionerna.

FiN har tidigare berättat om havsöringsfisket runt Gotland, och vi planerar också en artikel om fisket längs Ölands kuster i ett kommande nummer.

Red

Flugfiskeoplevelse! på Kolahalvön med Pelle Klippinge.

I den fantastiska laxälven Pana
5-12 juni. Kast- och fisketeknik,
flugval, läsa vatten, vadning, mm.

Kolaresor Tel/Fax 0928-10166

www.fishingnorth.com
info@fishingnorth.com

BRODERADE TYGMÄRKEN

Skriv/ring för upplysning och pris.

Tel. 040-49 65 33

Fax. 040-49 78 30

www.B4.nu E-mail: carrek@B4.nu

Carrek

Box 14019, 200 24 Malmö

Nordens BÄSTA priser på kvalitetsflugor

www.popularfishingflies.com

hårdwear

Vest Pack "River Raptor"

- En rygsäck & flugväst i ett
- Kan bäras separata eller tillsammans!
- Outsittlig kvalitet
- Innovativ design
- One size fits all
- Livstids garanti!

Tel efter 18.00: 040/82365

Pris: 1295:-

www.flyfishingmasters.nu

Miljö inriktning vattenvård
Natur- & Fisketurism

**FÖRETAGARNAS
FOLKHÖGSEOLA**

LEKSAND

Besök vår hemsida
www.leksand.se/skolor/hantverk
eller ring 0247-135 40

www.elgeco.com heter vår

hemsida. Ta en titt, det kan löna sig!!

**ALLTID MYCKET HEMMA FÖR
SPÖBYGGAREN !!
KLINGOR, RULLFÄSTEN RINGAR MM.**

MYCKET FLUGBINDNING
Bl.a den bästa kroken till bästa priset,
SPRITE
OCH MYCKET MERA !!

MILL END LINOR.
2:A SORTERING FLUGLINOR MED
OFTAST OBETYDLIGA SKÖNHETSFEL.
88:- / st., 240:- / 3, 380:- / 5, 650:- / 10.

NYA MYCKET BRA STARTSET
TILL MYCKET BRA PRIS!!
9' spö för lina 4-5, 5-6 eller 6-7, rulle
lina och tafs med c:a 30% rabatt!!

REA!

**PÅ MYCKET, MINST 30%!!
KOLLA HEMSIDAN!!**

ELGECO

Box 8012
421 08 Västra Frölunda
Tel. 031 - 473560
Fax. 031 - 493581
E-mail. elgeco@algonet.se

En annons i Flugfiske i Norden når långt!

Varje nummer av Flugfiske i Norden läses av tiotusentals fiskeintresserade individer runt om i Norden. Så har det varit i över 20 år nu vilket vi naturligtvis är stolta över.

Tidningens artiklar är fulladdade med spännande fiskeskildringar, flugbindning, marknadsnyheter och tester. Till vår hjälp har vi några av Nordens skickligaste flugfiskare, skribenter och fotografer. Tidskriften Flugfiske i Norden har en unik ställning på marknaden vilket ger slagkraftig räckvidd, täckning och kostnadseffekt.

Därför når en annons i Flugfiske i Norden mycket långt.

OBS! Vi har ny prislista med nytt rabattsystem.
Glöm inte att rekvirera den!

Flugfiske i Norden Annonsavdelningen

I Färnströms fotspår...

forts från sid 9

Favoritplatser

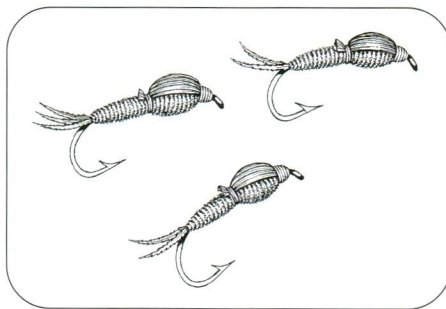
Mina egna favoritplatser är nog annars samma som Färnströms – inloppet i Gröthån samt Gäddhån, där Färnström har en egen udde uppkallad efter sig. På dessa platser är det ordentligt strömsatt och ger ett mer "riktigt" strömfiske än i håarnas lugnvatten.

Nackdelen med Storån och Gröthån och nedströms är dock rikedomerna på gädda, som inte så sällan går till attack mot flugan. Hasar man en Muddler i strömkanten smäller ofta en gädda på. Men öringsbeståndet är – trots förekomsten av gädda – ändå talrikt hela vägen neröver mot Nedersthån.

Öringarna kan vara utomordentligt skygga och svärfångade trots att fisken kan vaka ihärdigt. Man måste närma sig håkanterna mycket försiktigt och kasta mjukt uppströms vaket. Tunn och lång tafs är en självklarhet, och enligt min egen erfarenhet skall nymfen eller torrflugan långst ut på

tafsen vara sparsamt dressad. Enkla "halvflytande" flugor av CdC brukar var ypperlig medicin i kritiska lägen, oftast bundna på krok 14–18.

För min egen del är inte enbart jakten på rekordfisken i Storån den enda och

Frank Sawyers enkla nymfer bundna med grågås- eller fasanstjäftfibrer.

stora inspirationskällan. Istället är det kombinationen av fisket, mötet med den gamla skogen och de närmast klassiska fiskeplatserna och alla hemligheter dessa bär på, som är själva själen i fisket vid Storån. Tänk bara att

självaste Frank Sawyer har vandrat och fiskat här längs de steniga håarna! Något av det svenska flugfiskets pionjäranda finns för alltid nedpräntat i dessa gudomligt vackra miljöer.

När vi fiskat våra försommardygna vandrar vi tillbaka över fjället till Grövelsjön. Där unnar vi oss lyxen av en dusch med efterföljande middag på fjällstationen.

Vid matbordet summerar vi samtidigt fisket och intrycken från årets första fjälltur...

Ja, Storån med dess håar är verkligen en pärla att drömma om när man sitter vid bindstickan under vintern. Jag instämmer helt i Färnströms egna rader ur boken "Fluga på fluga", när han skriver:

Håarna har lyst med samma lockande blänk varje sommar. Jag har glatt mig åt att återse dem och gräsbankarnas gröna skafferier med tusen kryp på gungande strån. De gamla välkända stigarna och stenarna, tystnaden och ensligheten var någonting underbart när man kom från storstadens stressmiljö.

Gransjön

forts från sid 37

andra vatten, är tjuvfiskare samt fiskare, som visserligen har tillstånd, men som fiskar med mask. Detta är möjligt på grund av att fisketillsynen i det närmaste är obefintlig.

län senast den 1 maj. Upplåtelseperioden är från 1 juli till 31 augusti. Telefon till Länsstyrelsens fiskebokning 063-14 60 00.

Är man intresserad av att upptäcka andra fiskevatten i området eller en-

bart att fjällvandera, så finns stugor att hyra för en ringa penning hos Birger Persson i Inviken, telefon 0670-740 12.

Lämpliga kartor över området är 1Z Stekenjokk-Frostviken eller 22F Risbäck.

Utgå från Blomhöjden

Bästa utgångspunkten för att ta sig till Gransjön är att vandra från Blomhöjden cirka 21 mil norr om Östersund. Här slutar bilvägen och man står nu inför två alternativ. Lättast är att vandra i nordlig riktning över myrarna tills man når Båtflynn efter cirka två kilometer. Redan halvvägs kan man höra bruset från ån, så det är lätt att hitta vägen. Det andra, men betydligt jobbigare alternativet, är att följa vandringsleden över fjället Jemesvardo mot Gransjön. Men i gengäld bjuds man då på en fantastisk utsikt över Frostviksfjällen, vilket gör vandringen väl värd mödan.

Det kvoterade fisketillståndet söker man hos Länsstyrelsen i Jämtlands

Så binder du ST-Nymfen Olive

Min ST-Nymf har fångat otroligt många öringar vid sommarfisket i Jämtland. Jag binder den i olika färgvarianter, bland annat också i mörkare olive och brunt, men den olive varianten nedan har gått bäst.

Krok: Tiemco 3761 nr 10–12.

Förtygning: Blytråd.

Stjärt: Ginger hönshackel.

Kropp: Olive och cream antrongarn.

Vingsäck: Dark Olive Magic Shrimp Foil.

Framkropp: Fly-Rite nr 29.

Hackel: Ginger hönshackel.

Bakkroppen är tillverkad med Torill Kolbus virkteknik. Jag gör först ett antal bakkroppar och förser dem efteråt med framkropp och hackel.

Dan-Tackel Sweden

Bäcksländan II Kompletta flugset

Finns i många olika klasser enhands och 2 hands
Spö, rulle, backing, fluglina, tafs och flugor.

Ord.Pris 1599:- Från : 1199:-

Vi monterar, Ni fiskar!

Finns även i klass 10/11 Två hands

Loop Black Line Kompletta Flugset

Finns i följande:

8,8'	Lina 4
9'	Lina 5
9'	Lina 6
9,3'	Lina 7

Med Vision Superlight rulle, 1 extra spole.
Backing, tafs, flugor samt 2 fluglinor 2:a sort.
Ord.Pris : 1999:- Vårt Pris: 1599:-
Postens avg. tillkommer. max 100:-

Ring och beställ på **042-340601**

www.dan-tackel.com

Internet

– ett nytt sätt att betala med

Det går utmärkt att betala på detta sätt men om din referens uppges som t ex: vårt postgironummer, eller Prenumeration FiN eller Pren år 2000, då blir du svår att identifiera – detta på grund av att bankerna inte alltid meddelar fullständig adress på inbetalaren så...

OBS!!!

Ange alltid ditt prenumerationsnummer (sex siffror) vilket finns angivet på ditt personliga inbetalningskort som medföljer nr 5/6 av FiN.

Är du ny prenumerant anger du alltid fullständigt namn och adress.

Prenumerationsavdelningen

Flugbindare
Ronnie
Ronnie Eriksson
Gysingestigen 205
810 21 Gysinge
Tel/Fax 0291-213 00
Mobil 070-530 05 47

Flugfiskebutik, guidning och kurser vid Gysingeforsarna. Flugor för öring, harr, regnbåge, lax, gädda. Flugbindningsmat. Postorder. Katalog + provfluga 30:-
www.mallofeurope.se/flugfiskeboden

SPORTFISKAR N.com

i Strängnäs

Din närmaste fiskebutik

Mängder av erbjudanden på fyndsidan

Ett av Sveriges bredaste sortiment för flugbindning

Öppettider: Månd-Fred 10-18 - Lörd 10-13
Trädgårdsgatan 36 - Tel: 0152-103 60

Välbundna kvalitetsflugor från

SANDELL FLIES

LAX & HAVSÖRINGSFLUGOR

Binder på beställning Ditt favoritmönster på tub och krok

Mats Sandell
Forsythiagatan 4
266 31 Munka Ljungby
Tfn: 0431-432 310
Int. 0046-431 432 310

www.sandellflies.com

Vatten- och Fiskevård

med sportfiskeinriktning

Ettårig kurs med bl.a.

- elfiskeutbildning
- fiskodling
- biotopvård
- marinbiologi
- utlandsresa

Blekinge Läns Folkhögskola tel 0457-800 60
<http://www.ltblkinge.se/utbildn/fhskola>

FLUGFISKE - FLUGBINDNING - FLUGOR

Galvan Open Back

Storspolad flugrulle med broms.
Finns i fem storlekar för klasserna 0-8.

JK FLUGFISKE

www.jkflugfiske.com

Tel: 0152-13355, 070-6330301 Fax: 0152-21299
Postadress: JK Flugfiske, Hospitalsgatan 9, 645 30 Strängnäs
E-Post: info@jkflugfiske.com Hemsida: www.jkflugfiske.com

Köp, Sälj & Byt

De första fem raderna under denna rubrik är gratis för FiN:s prenumeranter. Ytterligare rader debiteras med **30:-/rad** som bifogas med beställningen. Varje rad består av ca 35 nedslag. OBS! Mellanslag, kommatecken och dylikt räknas också. Köp, Sälj och Byt marknaden avser endast PRIVAT annonsering och gäller ej affärsdrivande verksamhet.

Annonser vars innehåll tyder på kontinuerlig verksamhet i inkomstsyfte tas endast emot av FIN prenumeranter såsom betalda radannonser där 30:-/rad bifogas manus.

Skicka eller maila Ditt annonsmanus (maskinskrivet eller tydligt textat) till Flugfiske i Norden, Fliskärsvägen 6, 570 90 Paskallavik, klippinge@ebox.tninet.se. Uppge namn och fullständig adress!

Säljes: 20' Bringsens Fibatube #11-13, pris 3 500:-. 18' Bringsens Original #10-12, pris 3 500:-. Hardy Perfect 1930 4 1/2", pris 4 800:-. Tel (S) 046-586 33, 0708-13 51 18, 070-205 93 70.

Säljes: FiN 1999, nyskick, 100 kr. Håkan, tel (S) 08-648 00 74, kväll i övr telsvar.

Säljes: Högstbj, FiN 5/6-82, 1-83, 5/6-85, kompl årg 90-95. Flugspön 12-15', kolf o splitc. Nyskick. Lars-Olof, tel (S) 042-29 13 75, 0708-66 08 06.

Säljes: Kompl spöbyggnadsutrustning för splitcane inkl Garrisen orig och Preben T Jacobsens spöbyggnadsböcker + tillbehör. Lennart, tel (S) 0476-138 28.

Köpes: God splitcanestang til daglig fiske ca 8', #4-5 også restaureringsobjekt. Geir, tel (N) 2338 2336, mob. 92 69 48 52.

Köpes: Boken "Strömmande vatten" av Rolf Smedman. Mats, tel (S) 0380-756 92.

Köpes: Hardy Fibatube glasfiberspö 7', #4-5. Christer, tel (S) 0250-142 66.

Säljes: Kompletta årgångar av Flugfiske i Norden 1979-1999 i perfekt skick säljes för 3 000 kr alt högstbjudande. Jonas Lundberg, tel (S) 08-694 70 40 el 0709-93 72 42.

Säljes: 4-del Sage Graphite II 490-4RP, 9", #4-5, 1 700:-. Tel (S) 0155-21 49 55.

Säljes: Loop 2W + backing, lina ST (#9) custom made av Wittlocks. Wittmor en-handsspö (#8-9), Aquata 5 mm tyska kvalitetsvadare. Allt använt en gång. Slumpas för 3 500:- eller högstbjudande! Ralf, tel (S) 0435-128 63.

Säljes: Orvis kolfiber All Arounder 8'2", #6, 4-del: 1 100 Skr. Laxrulle Loop 3W, nyskick: 1 900 Skr. Bertil Laxhed, tel (S) 08-27 77 42.

Säljes: Kompl årgångar av FiN 1979-2000 i bra skick, 2 500:- + frakt. Tel (S) 0240-61 15 83.

Säljes: Skottlandsfiske på klassiska sträckor i Spey. Ring Lars Bergh, tel (S) 0515-413 66.

Säljes: Kompl årgångar av FiN 1980-2000 i perfekt skick, 2 500:- alt högstbjudande. Olov, tel (S) 0176-160 60 el 070-303 29 01.

Betalad radannons:

Säljes: Aluminiumspötuber i Naturanod, med skruvlock, YD 50 o 60 mm i valfria längder. Pris: 175:-/195:- + frakt. Jimmy, tel (S) 0474-301 62, 070-571 48 85.

Förkortningar:

AFTM-klass	= #
Fot	= '
Tum/inch	= "
2-delat	= 2-del
3-delat	= 3-del
Reservspole/extra spole	= res.spole
Dubbel taperad lina	= DT
Weight	
Forward-/klumplina	= WF
Long Belly-/Speylina	= LB
Shooting Taper lina	= ST
Flytande	= F
Sjunkande	= S
Snabbsjunkande	= FS
Intermediate	= I

TJEJVECKA

Nybörjare som vana fiskare är välkomna till en vecka i flugfiskets tecken tillsammans med Anne-Marie Skarp & Lennart Bergqvist.

Vi lär oss binda flugor, kastteknik och praktiskt fiske, men framför allt så skall vi umgås och må bra.

Ring så berättar vi mer!

Tel: 0970 - 136 30 www.tjuonajokk.se

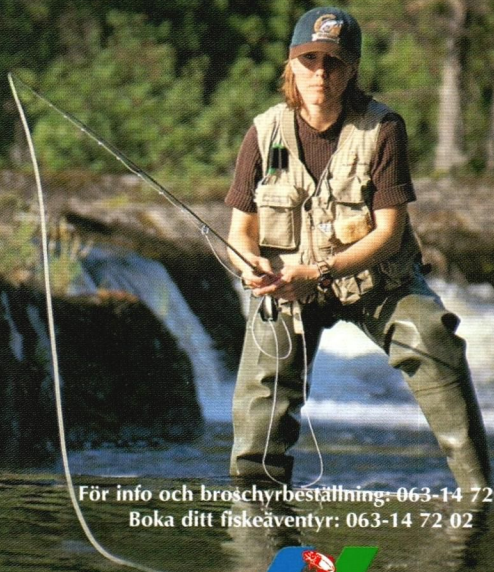

Foto: Milling Production AB

TJUONAJOKK

Vemdalen • Tännäs • Övre Ljungans Fiske • Polarflyg • Dammån • Edsåsdalen
Ammerån • Gimån • Härkan & Långan • Hotagsfiske • Frostviken Fiske

Drömfiske Jämtland Härjedalen

För info och broschyrbeställning: 063-14 72 00
Boka ditt fiskeäventyr: 063-14 72 02

www.dromfiske.jamtland.se

DROMFISKE
JÄMTLAND-HÄRJE DALEN

www.fiske.jamtland.se

Den som har turen eller skickligheten att fånga årets största fisk här uppe i Miekak belönas med en weekend för två i Miekak Fiskecamp nästkommande sommar. Inklusivt helikopterresa, logi och fiskekort.

Förra sommarens rekordöring vägde hela 3.230 g och den största rödingen 1.966 g.

Kontakta oss så berättar vi mer om fisket här i Miekak.

www.miekak.com

MIEKAK JAKT & FISKECAMP
TEL 0961-612 40, FAX 0961-105 96.

Öringsfiskarens laxfluga

Text & foto: Niclas Andersson

Steg för steg foton av fluga: Henrik Larsson

Jag är egentligen ingen laxfiskare, känner ingen som helst besatthet att fånga lax på fluga. Så även om jag lyckats landa ett antal laxar på flugspö, har jag aldrig drabbats av den livshotande åkomman "laxfrossa". Visst är det roligt att fiska lax, den kan ju faktiskt nå vikter som en öringsfiskare sällan kommer i kontakt med, men samtidigt är det ett tidsödande och i många fall ganska ologiskt fiske – ja, nästan orättvist.

Laxflugfisket är något av ett älvens lotteri, Moder Naturs sätt att spela oss ett spratt; några få vinnare, men många, många förlorare.

Jag har haft möjlighet att fiska lax i två älvar i Ryssland, Kola och Pana. Den sistnämnda hade ett smått fantastiskt bra laxfiske och var därför en plats där man vågar experimentera med flugor och fisketeknik. Det beror på att här är så otroligt enkelt att fånga lax och att man därför inte behöver vara orolig för att dyrbar tid går förlorad varje gång man testar en ny fluga eller en ny teknik.

För även om man i denna älv lätt skulle kunna lyckas med bedriften att fånga en lax på en krok agnad med en

lång lökremsa, så betyder det att man även snabbt kan se vilka färger och storlekar på flugorna och om flugor med fyllig eller tunn dressing fungerar bäst under olika förhållanden och med olika fisketeknik.

Det känns som ett bra tillfälle att än en gång påpeka att jag inte är någon laxfiskare i första hand. Men det betyder samtidigt att jag inte heller har fastnad i några gamla "laxpoeters" osanna sanningar om laxen och laxfisket. Jag utgår helt enkelt från att laxen är ganska dum i huvudet och reagerar instinktivt på huruvida den skall ta en fluga eller ej.

Däremot tror jag mig veta att flugvalet har större betydelse än man kan tro, och inte minst då valet av material till flugorna. Under den tidigare nämnda fiskeresan till Pana fann jag till exempel snabbt att flugor bundna med fylligt och rörligt material och med få strån av Flashabou tycktes attrahera laxen mer än stelare material.

Allt sedan dess har jag vid mina få besök till något laxvatten använt mig av flugor bundna med räv- och kaninhår i stor utsträckning och med hygglig framgång.

Tron viktigare än flugan

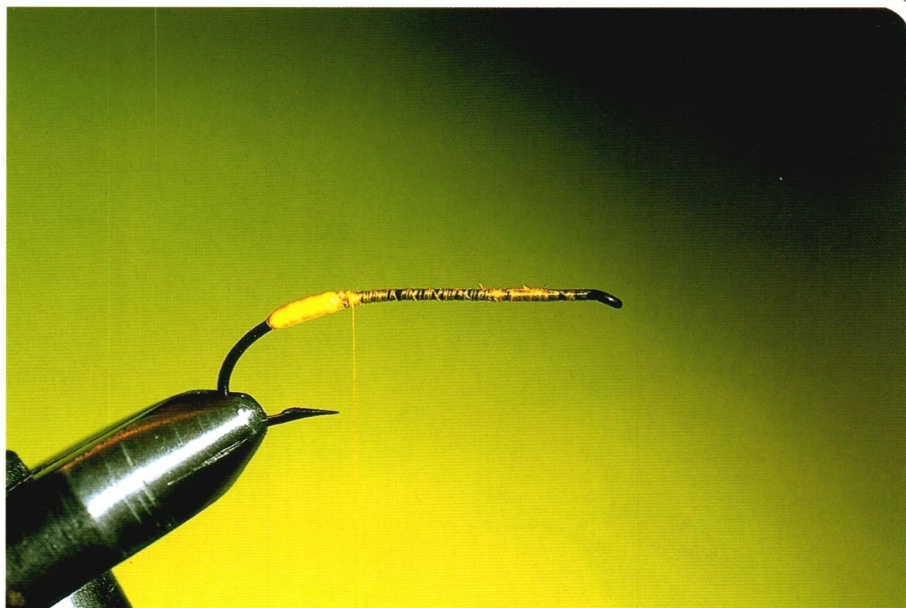
Huruvida det är sant eller ej att tron på den fluga man fiskar med är viktigare än flugan i sig själv, vågar jag inte säga. Men jag vet att nästan alla flugfiskare mer än gärna använder uttrycket "tror man på en fluga, så fiskar flugan bra.

Har man ingen tro på flugan, så blir det heller ingen fisk". Jag säger inte att detta är sant, men i sann politikeranda säger jag heller inte att det är osant. Troligtvis ligger sanningen någonstans däremellan; för visst spelar flugan roll, men visst spelar tron på flugan också en roll.

En fluga som man själv tycker ser "giftig" ut fiskar man också effektivare och med större inlevelse. Mindre tid går då också åt till funderingar kring flugan och flugbyten, mer tid läggs istället på att ha flugan i vattnet – och det är trots allt där den bör vara om man vill fånga fisk.

Men samtidigt är det ju så att tron på en fluga från början byggs upp efter
forts på sid 62

Börja med att trycka ner hullingen för att underlätta återutsättning om så önskas. Fäst kroken i städet och linda tråden från krokögat och bakåt och stanna en bit ner i krokböjen. Fäst in buttmaterialet och linda en butt. Lacka butten för bättre hållbarhet. Ett tips är att förse flera krokor med endast butt och lacka dessa samtidigt.

Fäst in en stjärt av kaninhår i önskad färg och mängd. Stjärtens längd ska nå något bakom krokböjen.

Fäst in önskad ribbing. Gör därefter kroppen av Super Bright Dubbing i önskad färg och linda därefter ribbingen över denna.
forts på sid 60

Bind in en vinge av rävhår i valfri färg och mängd. Om så önskas binds även något flashmaterial in. Personligen föredrar jag Angel Hair, vilket använts på den fotograferade flugan.

Fäst en remsa Thin Cut Zonker Stripe i önskad färg. Fäst remsan med undersidan upp. Detta underlättar när du sedan lindar remsan framåt.

Linda kaninhårsremsan framåt. Stryk håret bakåt för varje nytt varv. Genom att variera hur tätt du lindar remsan uppnår du olika fyllighet. I detta fall har hacklet gjorts relativt glest för att skapa ökad rörlighet hos flugan. Detta grundmönster kan varieras i färg och storlek. Riktigt stora laxflugor kan bindas på tub.

HÄRJEDALENS HARRFISKEKOLA

Spännande dag och veckokurser mitt i harrfiskarnas eldorado!
Upplev spänningen med äkta strömfiske efter en av våra livligaste fångster.
Lär dig ortsbornas nedärvda hemligheter vid Sveriges bästa harrvatten!

DRÖMFISKE
JAMTLAND-HÄRJEDALEN

För bokning och information:

EKBERGS FISKE

Hovvägen 8, 840 92 Vemdalen, Tfn/fax: 0684-300 36
E-mail: ragge@vemdaleninfo.se

TÄNNÄS

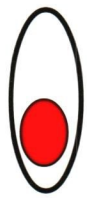
Veckokurs söndag 17/6 – torsdag 21/6, 3100:- inklusive boende, kursledare, två övernattningar i tält och fiske alla dygnets timmar.
Varje måndag 11/6 – 20/8 kl. 18.00 Napp för nybörjare med kostnadsfri flugfiskeinstruktion.

STORSJÖ

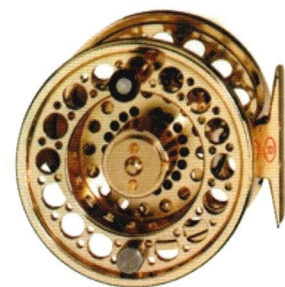
10-timmarskurser (10-22), måndag till fredag hela juli. 495:- inklusive lunch. Vuxen plus barn 695:-.

VENDALEN

3-dagarskurser 1-3, 8-10, 14-16 samt 21-23 september. 995:- inkl. boende, kursledare samt flugbindningskurs.
Tisdagar 20/6-15/8 kl 19.00. Napp för nybörjare med gratis flugfiskeinstruktion hos Ekbergs Fiske. 0684-300 36.
<http://www.vemdaleninfo.se/ekbergsfiske>

FLY FISHERS HEAVEN

Exclusive distribution

**GIORGIO
BENECHCI'S
PRODUCTS®**

**HÖGSTA
KVALITE**

BINDTRÅDEN SOM PROFFSEN VÄLJER
REKOMENDERAS I BLA. FLUGBINDNING
PÅ MITT SÄTT AV LENNART BERGQVIST

KVALITETS MATERIAL FRÅN BLA. MARC PETIT
JEAN, VIRTUAL NYMPH, GORDON GRIFFITH MED
FLERA

FLUGRULLAR & SPÖN
MED LIVSTIDS
ALLRISKGARANTI

ANDNINGSVADARE
MED 4-ÅRS
ALLRISKGARANTI

YOU BRAKE IT
WE REPLACE IT

JAPANSK KROK
FÖR FLUGBINDARE
STARK OCH
RAKBLADSVASS

HARESCLUB SYNTETISK HARÖRE
DUBBING
12 FÄRGER
MULTI-PURPOSE DUBBING 85 FÄRGER
CALLIENTE M.GLITTER 24FÄRGER
HÄR SAKNAS INGA NYANSER

www.flyfishersheaven.se

FLY FISHERS HEAVEN TEL:023-131 40 FAX:023-70 95 70

Öringsfiskarens laxfluga

forts från sid 58

vad den, eller liknande flugor, tidigare har presterat.

Det är kanske därför som just laxflugorna inte haft någon våldsam uppsving i evolutionen, ingen har vågat experimentera med nya flugor, eftersom de gamla ju har fångat åtskilliga laxar.

Men som en "icke-laxfiskande-laxfiskare" ser jag faktiskt en självklar utmaning i att försöka finna den ultimata laxflugan – en fruktansvärt svår och kanske olöslig uppgift, men otroligt intressant.

Vad äter dom?

Jag kan inte låta bli att tänka tillbaka på ett tillfälle när jag besökte Klarälven vid Forshaga tillsammans med kamraten Jonas, som aldrig tidigare fiskat lax, och denne under en paus med ett antal lokala förmågor såg en lax rulla i ytan och helt allvarligt utbrast:

"Jag undrar vad om äter".

Alla skrattade tills tårarna rann. Men visst undrar vi alla vad laxen äter. För även om vi alla, nästan alla, vet att laxen inte äter under sin lekvandring upp längs älven, så vet vi ju även att den vid olika tillfällen tar en fluga som om den skulle till att "äta" den. Oftast handlar dock detta "ätande" mer om ett aggressivt utlopp för att i bästa förhållande försvara sitt revir än att mätta sin mage.

Och om nu tron på flugan spelar en viktig roll i huruvida den kommer att prestera bra vid laxälven, varför lägger vi då inte mer tid på att skapa flugor som vi verkligen tror på? Flugor som ser "mumsiga" ut?

Grundmönster för "öringsfiskarens" laxfluga

- Krok:** Valfri, tryck gärna in hullingen för lättare återutställning.
Butt: UNI-Stretch i valfri färg. Lackas en eller två gånger för bättre hållbarhet.
Stjärt: Kaninhår i valfri färg.
Kropp: Valfri. Personligen föredrar jag en kropp av UNI-Strech eller Super Bright Dubbing. Ibland kombinerar jag även materialen.
Ribbing: Valfri. Jag använder främst silvertinsel.
Vinge: Rävår i valfri färg, gärna i kombination med Angel Hair eller annat Flashabou-material.
Hackel: Hacklet är en mycket viktig del i dessa flugor. Det utgörs alltid av ett nytt material som tagits fram med just laxflugor i åtanke. Materialet heter "Thin Cut Zonker Stripes" och består av mycket tunna strimlor skurna ur kaninskin. Dessa finns i en rad olika färger och är mycket enkla att linda som ett vanligt hackel.
Övrigt: Bind gärna några varianter med Coneheads för att öka vikten på flugan.

Fylliga och rörliga flugor

Det första steget i en "laxflugfiskerevolution" kom när rävhåret introducerades. Genast skulle alla byta ut sitt styva bucktailhår mot det nya och rörliga rävhåret. Idag finns det väl få laxfiskare som inte har ett antal flugor bundna av rävhår i sina askar. De flesta flugfiskare, såväl öringsfiskare som laxfiskare, som jag mött, har tyckt att flugor, som "lever" ordentligt i vattnet och som rör sig förförskt, är de flugor som fiskar bäst. En mjukhacklad nymf framför en med plastben, en laxfluga med rävhår framför en med bucktail.

Detta bör ju också innebära att en majoritet av våra laxflugor skall bindas med mjuka och rörliga material. Med detta i baktanke har jag skapat ett grundmönster för hur mina laxflugor ser ut, flugor som även visat sig fungera vid fiske efter steelhead samt en del andra laxarter utöver atlantlaxen. Detta grundmönster går sedan att variera i det oändliga. Man kan också själv avgöra hur fyllig flugan skall vara genom att öka eller minska mängden material. Samma sak gäller för olika Flashabou-material, det är upp till var och en att välja såväl sort som mängd. Det samma gäller slutligen också för färgerna. Även här är det upp till var och en att avgöra hur flugan skall se ut för att fiska bra.

För det är väl trots allt så att en fluga som vi tror på ändå är den som fiskar bäst? Själv tror jag att mjuka flugor fiskar bättre än de som är bundna av styvare material. Vad tror du?

Flugfiske

i Norden

Nr 2 apr 2001
Årgång 23

Redaktör:
Gunnar Johnson

Ansvarig utgivare:
Nore Sundin

PRENUMERATIONER, BESTÄLLNINGAR, KASSA: Anne-Marie Skarp, Södra Parkgatan 8, 343 31 Älmhult, tel. 0476/160 90. Fax 0476/160 64.

ANNONSER: Pelle Klippinge, Fliskärsvägen 6, 570 90 Påskallavik, tel 0491/913 23 eller 0708/74 32 26. klippinge@ebox.tninet.se

REDAKTION: Gunnar Johnson, Box 22, 571 06 Bodafors, tel 0380/37 11 25.

Prenumerationspris: för kalenderår 2001 SEK 310 i Skandinavien, SEK 430 i Europa och SEK 495 i övriga världen. Våra postgironummer är: i Sverige 10794-6 i Danmark 5 00 21 33 i Finland 1099 515 i Norge 0806 1931377.

Payment from abroad by e.g. Eurocard, Visa, Mastercard, or international money order in Swedish crowns payable to Flugfiske i Norden, Södra Parkgatan 8, 343 31 Älmhult, Sweden.

GLÖM EJ ATT ADRESSÄNDRA SKRIFTLIGT NÄR DU FLYTTAR. UPPGE OCKSÅ ALLTID GAMLA ADRESSEN.

Redaktionen tar gärna emot artiklar, reportage och bilder från läsarna. För ej beställt material ansvaras icke. Eftertryck eller annat mångfaldigande av innehållet i denna tidning, helt eller delvis, är ej tillåtet enligt lagen om upphovsmannarätt.

Flugfiske i Norden utges av Förlagsaktiebolaget Flugfiske i Norden. Tidningen utkommer med sex nummer om året: febr, april, juni, okt och dec (dubbelnummer).

Sättning: Art Graphia AB.
Repro: Reprograf AB.
Tryckt 2001 hos Abetryck, Helsingborg.
ISSN 0349-3849.

Nummer 3 av Flugfiske i Norden 2001 beräknas utkomma i juni.

2298:-
MED MELLANHÄNDER

 BROMAN

Andningsvadare av toppkvalitet.
Elastiska hängslen, innerficka med
dragkedja, redigt förstärkta knän
och filtsuleförsedda, neoprenfodrade
stövlar. Söljor för bälte.

1290:-
UTAN MELLANHÄNDER

www
fish it
com

Inga mellanhänder.

Flugfiska med en utrustning i toppklass!

USA-tillverkade flugspön i högsta klass för finsmakaren!

Areoflex

Modern design, DGS 900 grafit, ny avancerad aktion ger extrem lin hastighet, nickel-titan flexibla snakeringar mm. Kort sagt – kasta långt med full linkontroll! Finns i fem modeller, varav ett är 4-delat. Pris från 4.795:–

VSR

Ett fint, lätt allroundspö för öringfiske. Avancerad tapering som ger snabb aktion för långa kast. Maximal respons och kontroll men ändå mjukt och följsamt vid korta kast. Finns i fem modeller, varav två är 3-delade. Pris från 3.095:–

All American

En kombination av skickligt hantverk och fin prestanda. Medel/snabb aktion med goda kraftresurser för långa och precisa kast. Ett perfekt spö för allroundfiske. Finns i sju modeller, varav två är 3-delade. Pris från 1.995:–

Cortland Change A-Tip

Hi-Tec fluglina som är flexibel – flytande, intermediate, långsamt sjunkande och snabbsjunkande. Du byter enkelt med färdiga öglor. Spar vikt och pengar – ingen extra-spole behövs. Fodral medföljer. Pris 1.225:–

Areoflex

VSR

All American

OVILLKORLIG LIVSTIDSGARANTI

Besök din Normark-butik och känn på flugfiskeutrustning i toppklass!